

ဝေဖန် အနုပညာ

မိုးပြာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်စေရန်
ပြည်ထောင်စုသားစားလှိုင်း၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်စေရန်
ပြည်ထောင်စုသားစားလှိုင်း၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးဖြစ်ပါစေရန် ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စေရန်အတွက် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖတ် ချောင့်ယှက်စေကာ ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ◆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ◆ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာနှင့်အညီ ခေတ်စီမံအဖွဲ့တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တို့သည် ဆက်လက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် ဆောင်ရွက်ရမည်။

၁။ စီးပွားရေးစနစ် ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာရေး

၂။ ပပု အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတည်ဆောက်ရေး

၃။ ရင်းလုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား နှစ်ဦးစလုံး

ပညာရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- ၁။ မိတ္တူ ပြိုင်ပွားရေး
- ၂။ သင်တန်းပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အမျိုးသားအဖ
- ၃။ အတတ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ၄။ အတတ်မြတ်ရေး
- ၅။ နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာရပ် ပြိုင်ပွားရေး

ဣသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

စိစဉ်

မိုးဖြာ

ဣသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉) ၄၄ လမ်း

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၄၈၀၂၇
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၃၇၅၀၄၁
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကော့စိုင်း (ပြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေ့မင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/
အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (ပြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေ့မင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်ထာလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

ဒီဇိုင်းခ

မိုးပြာ / ဒီဇိုင်းခ၊ ရန်ကုန်။ ရွှေ့မင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၆၄ စာ၊ ၁၅-စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မိုးပြာ

အမှာ

မိုးပြာ ဆိုတဲ့ ဇန်တီးထားတဲ့ဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ တစ်ထပ်မျှ မြော
လို့ရသလို တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့လည်း ပေါင်းစပ်ထားပါတယ်။
နောက်ထပ် ကျွန်တော် ကြားခဲ့ သိခဲ့ ကြားခဲ့ရတာကို မိတ်ကူးယဉ်
အတွေ့တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားခဲ့ပါတယ်။

တချို့ သက်ရှိဇာတ်ကောင် အနုပညာရှင်များ၏ နာမည်များအား
ဝတ္ထုအတွက် ယူသုံးထားမိသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်အပ်
ပါသည်။

အထူးသဖြင့် 'ပျော်တာပေါ့ အဝေရယ်' သီချင်းကို ဆိုပြုတတ်တဲ့
ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့...

ကိုနုနု ရော၊ မူရင်းသီချင်းဇန်တီးသူ ဆရာစောဘွဲ့ပွဲ။ ကိုညွှန်းမိုး။
ကိုစည်သူလွင် တို့အား ရင်ထဲမှာ အမြဲအမှတ်တရရှိနေပါတယ်လို့ မြော
ခဲ့ပါရစေ...။

ဒီဒိုင်းစ

၁-၁၁-၂၀၀၆

ကြယ်စေးတစ်လုံး
 ခြေကူးလာမို့
 ငါ မြားယောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး...
 သေချာပါတယ်...
 ငါ့ယုံကြည်စိတ်ကြောင့်
 သူ ခြေကူးရတာပါ...။

မိုးပြာ

တခန်း | ၀ |

မြေကြီးက မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ ရေခိုးရေငွေများစွာ သူတို့ရဲ့
ဖခင်ရှိရာ ကောင်းကင်ရင်ခွင်အောက်မှာ မိုးတိမ်အဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်
ရသတဲ့ ဖေဖေ...။

အရုဏ်မိုးသောက်လို့ ငှက်ကလေးတွေ တစာစာအော်မြည်
သံကြောင့် ကျွန်တော် အမြဲနိုးသွားတတ်တာ ဓလေ့တစ်ခုအဖြစ်
ယနေ့အထိ ရှိနေရတုန်းပါ...။

နိုးမိတဲ့ မနက်ခင်းတော်တော်များများမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစား
မိနေကျ အတွေးတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်...။

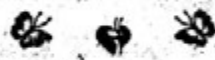
အဲဒီအတွေးတစ်ခုကတော့ ငှက်ကလေးရဲ့အော်မြည်သံဟာ
အပျံသင်ဖို့ သူ့(ဖေဖေ)ကို တစာစာ ပူဆာနေသလားလို့ပေါ့...။

ဟိုး... ဝေးလံခေါင်ဖျားက စမ်းချောင်းလေးတွေ မြစ်တွေနဲ့
ဆုံဖို့၊ မြစ်တွေက ပင်လယ်ဆီ အရောက်သွားဖို့ နေ့စဉ် ခရီးသွား
နေရတယ်။ ရင်ဖွင့်ထားတဲ့ပင်လယ်ကြီးက သူတို့ရဲ့ဖခင်ပေါ့နော်...။

ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ ကျွန်
တော့်ဆန္ဒတွေနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးသွားပါရစေ...။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အေးစက်စက်နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
က မိုးပြာ...။ ကြောက်မက်ဖွယ်ဒဏ်ရာနဲ့ အရှိုင်းဆန်တဲ့ လူကြမ်း
မင်းသားတစ်ယောက်က မိုးပြာ...။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဲဒီလူငယ်
ဆီမှာ နှလုံးသားရှိပါတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိသင့်ပါတယ်...။

“ဦးငြိမ်း... ဒီလက ဘယ်သူလဲ၊ သမီး သွားရမှာလား”
ကင်မရာဆိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ဆံပင်ကို စည်းထားတဲ့
သားရေတွင်းကို မြှတ်ချလိုက်တော့ ပျော့နွဲ့နေတဲ့ဆံပင်ညိုညိုတွေက
ခန်းပေါ်ဝဲထွားလာသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ ချက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလို
ခွန်ရောကောင်းတဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ စာမျက်နှာပေါ်မှာ စကား
လုံးတွေနဲ့တိုက်ခတ်ဆင်တတ်သည့် Reporter မိမိခေတ်ဆိုရင် ယုံနိုင်
ဇွယ်မရှိ။

ရှုပ်လက်ရှည်ကို လက်ခေါက်တင်ထားရင်း သမားရိုးကျ
အတိုင်းသာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည့် ထိုမိန်းကလေးဟာ ဆေး
ပညာလောကမှာ နာမည်ကြီးနေသည့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်
တာဦးရဲညိုနှင့် ဒေါက်တာဒေါ်ခင်ခင်ထားတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သမီးဆိုရင် အံ့ဩကြမယ်ထင်ပါရဲ့..။

တစ်ခွတ်ထိုး တစ်စောက်ကန်းလုပ်တတ်သည့် သူမကို ဦးလေး
အရင်းလည်းဖြစ်၊ ဆရာသမားတစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားတဲ့ (သူ)

ကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်နေရသည်။ ဆန္ဒသစ်မစုစင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့
အပတ်စဉ်ဂျာနယ်ဟာ တကယ်တော့ သူ့အစ်ကို ဦးရဲညို ပိုင်ဆိုင်
သည်လေ။

ဒါ့အပြင် ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုလည်း
ထုတ်လုပ်သေးသည်။

“ဦးငြိမ်း၊ သမီးပြောတာ ကြားလား”

အထွေးထဲမှာ နစ်ပျော့ရင်း မိခေတ်ရဲ့အသံကြောင့်...

“ဟေ.. နင် ဘာပြောတာလဲ”

သူမက စိတ်ကောက်ဟန်နဲ့ သူ့ကို ခြေဆောင့်ပြီး...

“တွေ့လား...”

အနုပညာလောကမှာ ဦးငြိမ်းဆိုရင် အားလုံးက ရိုသေလေးစား
ကြပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သူ မနိုင်။

“ဒီလ ဘယ်သူ့ကို အင်တာဗျူးမှာလဲလို့..၊ သမီး သွားရမှာ
လား၊ ကိုစိုးတို့ သွားမှာလား”

စားပွဲရှေ့မှာဝင်ထိုင်ရင်း အယ်လ်ဘမ်တွေကို လှန်လှော့နေရင်း
တစ်ဖက်အခန်းက ကွန်ပျူတာရိုက်နေတဲ့ အေးခေတ်ကိုလည်း...

“ဟဲ့.. အေးခေတ်.. နင့်ကို ပရင့်စ်ထုတ်နိုင်ထားတဲ့ပုံတွေ
ရပြီလား”

အေးခေတ်က ကွန်ပျူတာရိုက်နေရင်းက သွားအဖြဲသားနဲ့...

“ဟဲ့..ဟဲ့... ညနေဆို ပြီးပါပြီ အစ်မ”

သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“အေး... အဲဒီပုံတွေ မပြီးလို့ကတော့ နင့်ကို ငါ ပိုက်ဆံမချေး တော့ဘူး”

“ဟာ.. မလုပ်ပါနဲ့ မမိစော်ကလဲ၊ စိတ်ချ.. ပြီးအောင်လုပ် ပေးမယ်”

ဦးငြိမ်းက သူမစကား ပြီးပြတ်အောင်စောင့်နေပြီး...

“မိစော်...”

“ရှင်...၊ ဦးငြိမ်း...”

သူမက ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံစီ စစ်ဆေးနေရင်း ခေါင်းမော မကြည့်သေးအား၊ လူပုံပျော့ပျော့နဲ့ တကယ်အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်း ကလေး။

ဒါကြောင့်လည်း မိမိစော်ဆိုပြီး သူ့မှာမည်ကို သူ အောင် မြင်အောင် ထူထောင်နိုင်သည် ထင်ပါရဲ့..။

“ဒီလ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးဆန်တဲ့အင်တာဗျူးတစ်ခု တို့ တင်မယ်၊ အခန်းဆက်ပါတော့ဟာ နှစ်လဆက်လောက်သွားရမယ် ထင်တယ်”

မိစော်က ဦးငြိမ်းကို တစ်ချက်သာမော့ကြည့်ကာ ပြုံးရင်း...

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား ဆရာငြိမ်းရဲ့”

မိစော် အပြောင်အပြက် ပြောစကားကို ဦးငြိမ်းက မရယ်မိပါ။

“အေး... ဒီလ ဘယ်သူအင်တာဗျူးလဲဆိုတော့...”

အချိန်ဆွဲကာပြောနေဆဲ ဦးငြိမ်း စကားကြောင့် သူမက မျက် မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ ဦးငြိမ်း”

ဦးငြိမ်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးရင်း...

“မိုးပြာ...”

“ရှင်!...”

သူမလက်ထဲကဓာတ်ပုံတွေ စားပွဲပေါ် ပြုတ်ကျပြန်ကျသွား သည်။ ဦးငြိမ်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးသည်။

“နင် အရမ်းအံ့ဩနေလား မိစော်..၊ တကယ်တော့ မိုးပြာ ဆိုတာ ဓာတ်ညွှန်းရေးသမားထက် လူကြမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများတာ နင်က ငါ့ထက် ပိုသိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဘဝဓာတ် ကြောင်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်လေ၊ အပြောင်းအလဲတွေ များတယ်၊ ဒါ တို့ သိသလောက်ပေါ့နော်၊ သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ် အပျက်တွေ ပရိသတ်ကို သိရင် ပိုအံ့ဩမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ သူ့ကို ရွေးလိုက်တာ...”

ဦးငြိမ်းကို သူမ ကြောင်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ အသိဝင်လာဟန် ရှိ၏။

“မိုးပြာရဲ့အကြောင်းကို နင်က ငါ့ထက်ပိုရင်းနှီးပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင်ကိုယ်တိုင်မေးတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ ငါ နင့်ကို ရွေးချယ်လိုက်တာပဲလေ၊ မနက်ဖြန် သုဝဏ္ဏထဲမှာ ရိုက်ကွင်းရှိတယ်၊ ငါလဲလိုက်ခဲ့မယ်၊ နောက်နေ့တွေတော့ နင့်ဘာသာနင် စီစဉ်ပေါ့ဟာ”

မိုးပြာ ဆိုတဲ့အသံကြောင့် သူမ ငြိမ်သက်သွားတာ ဦးငြိမ်း သတိထားမိသည်။

“ဒါဆို နွေဦးနိုင်ရဲ့အကြောင်းလဲ ပါလာမှာပေါ့”
 ဦးငြိမ်းက မျက်မှန်ကို စားပွဲပေါ် အသာတင်ရင်း...
 “အင်း... သူ့အကြောင်းတော့ ညည်း အလိမ္မာနဲ့ ရှောင်ရေး
 ပေါ့”

စကားမဆက်ဖြစ်ကြ။ ဦးငြိမ်းက ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဖုန်းကို
 ကော်ကံကိုင်ကာ ဆက်နေပါသည်။
 သူမကတော့ အတွေးတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေခဲ့ပါတယ်။

“ဒီ မိုးနဲ့ဆိုရင် ရှူတင်ဖျက်ရမယ့်ကိန်းပဲ”

ဖိုင်ဘာခုံရိုင်းမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို မနိုင်မနင်း အားယူ
 ထရင်း ပရိုဂျူဆာ ဦးအောင်မြင့်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို
 ကြည့်ကာ စက်အဖွဲ့တွေ စုဝေးနေထိုင်ရာသို့ တလှုပ်လှုပ် လျှောက်
 သွားသည်။

“ဂျူတီ တစ်ရက်ပုပ်သွားလို့ ဝှစ်ဝှစ်ဖြစ်နေပြီလေ၊ သွေးတိုးဦး
 မယ် ထင်ပါ့ကွာ၊ ဟေ့... ရာသီဥတုကလဲ ကောင်း၊ တစ်ရေးနှပ်
 လိုက်ရင် ကောင်းမယ် မိုးပြာ... ဒါမှမဟုတ် ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

ရှူတင်မန်နေဂျာ ကိုတင်ဝင်းရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် စကားကြောင့်
 သူ ပြုံးသည်။ ဘေးက ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်ဇော်က...

“ခင်ဗျားကတော့လေ သောက်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ရာသီဥတုက
 အေးလို့...၊ ပူလို့ အကြောင်းပြချက်ကြီးပဲ”

ကိုဇော်ဇော် အပြောကြောင့် မင်းသားဖြစ်သူ ကိုနေနဲ့ သူပါ
 ရယ်မိကြသည်။ ရယ်သံနဲ့ပင် ကိုနေက အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့စက်
 တွေကို မေးငေါ့ရင်း...

“ကိုလွင်မိုးတို့ရဲ့စက်ကြီး ပေါင်ပြီး သောက်လိုက်ပါလား ကိုတင်ဝင်း”

ရယ်သံတွေ မဆုံးတော့... ကိုနေက ထိုင်နေရတာ ညောင်းညာပိုရသည်။ အပျင်းကြောတွေဆန့်ကာ အညောင်းဖြေနေရင်းက...

“မနေ့ညက (Young Guy) သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်မိမှပဲ၊ အိမ်ထိယိုအက်စ်တေဝေစ်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်တဲ့အပိုင်းတွေကတော့ ရှယ်ပဲဗျာ”

ကိုဇော်က သူ့ကို စီးကရုတ်ဘူး ကမ်းပေးသည်။ သူတစ်လိပ်ယူပြီး မင်းသားဆီ ဘူးကို ပစ်ပေးသည်။

“အဲဒီကားမှာ သရုပ်ဆောင်တဲ့ တခြားမင်းသားတွေလဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီကားက အပစ်အခတ် စရိုက်တွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ထက် နောက်ဆုံးသိက္ခာပိုင်းကို ဇောင်းပေးရိုက်ပြထားတာ”

ကိုဇော်က အပြင်မှ မိုးအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၊ နာရီကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ကင်မရာ ကာလာရွေးချယ်ပုံတွေ၊ အန်ဂယ်လ်တွေ၊ စက်ပစ္စည်းအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်နဲ့ စကား အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

သူကတော့ နားထောင်သူ သက်သက်။ သူတို့ စကားကောင်းနေကြစဉ် ခြံထဲဝင်လာတဲ့ကားအဖြူလေးတစ်စီးကို တွေ့သည်။

“ဘယ်သူကားလဲ”

မင်းသားက စူးစမ်းဟန်နှင့်မေးတာကြောင့် သူ ကားနဲ့ပါတ်ကို ကြည့်မိကာ ခပ်တိုးတိုးပြောမိသည်။

“မိဇော်ရဲ့ ကားပဲဗျ”

သူစကားကြောင့် မင်းသားက သူ့ကို...

“ဆန္ဒသစ်က ဦးငြိမ်း တူမလား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော ဦးငြိမ်းနှင့် မိဇော်က သူတို့ထိုင်နေရာဆီ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။

“ဟာ... ဦးငြိမ်းကိုယ်တိုင် ပါလာတာပဲဟ...”

ကိုဇော် စကားကြောင့် မင်းသားကိုယ်တိုင်ကပါ ပျာပျာသလဲနဲ့...

“ထူးထူးဆန်းဆန်း လေးလေးငြိမ်း ကိုယ်တိုင်ပါလား”

မိဇော်က သူ့ဘေးကရံမှာဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုပြုံး၍...

“ကိုကို... ရှုတင် မစ၊ သေးဘူးလား”

“အင်း... အပြင်အောက်ခိုးတွေရိုက်ဖို့ မိုးရွာသေးလို့ မိဇော်၊ ဘာကိစ္စလဲ.. အင်တာဗျူးလား...”

မိဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုနေလား...”

မိဇော်က...

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို စောနန္ဒာလား...”

မိဇော်က ရယ်ရင်း ခေါင်းခါပြန်သည်။

သူ ဆက်မေးမည်အလုပ်မှာ မင်းသမီး စောနန္ဒာ သူတို့ရှိရာဆီ လျှောက်လာတာကြောင့် စကားဖြတ်ပြောလိုက်ကြသည်။

“လေးလေးငြိမ်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

မင်းသမီးက ပြောလည်းပြော ဝင်လည်းဝိုင်းသည်။ သိပ်မကြာခင် မင်းသမီးရဲ့အကူကောင်မလေးက သူတို့တစ်ပိုင်းလုံးကို ကော်ဖီမစ်ခွက်တွေနဲ့ မုန့်တွေ လာချပေးသည်။

စိုလက်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ချောကလက်ရောင်နှုတ်ခမ်းလှလှနဲ့ မင်းသမီး စောနုနှုက...

“လေးလေးငြိမ်း ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

ဦးငြိမ်းက ခေါင်းပေါ်ကရေစက်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါအသေးစားလေးနဲ့ သုတ်ရင်း...

“အင်တာဗျူးတစ်ခုဟာ ဆောင်းပါးပုံစံလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတွက် အချိန်ပေးနိုင်မလား လာမေးကြည့်တာ...”

ကိုဇော်က...

“ဒီနေ့တော့ ရှုတင်မရှိဖို့ သေချာသလောက်ရှိနေပြီလေ၊ နေပါဦး... ဦးငြိမ်းက ဘယ်သူဗျူးမှာလဲ...”

ဦးငြိမ်းက ကိုဇော် ပေးတဲ့ စီးကရက်ကို လှမ်းယူမီးညှိပြီး...

“မိုးပြာ...”

“ဗျာ!...”

“ဗုဒ္ဓေါ!...”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် အားလုံး အံ့အားသင့်ကြသည်။ မိဇော်ကတော့ သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

သူတို့ဆီကို ကိုအောင်နိုင်တို့၊ ကိုမင်းစိန်တို့ပါ ရောက်လာသည်။ ကိုနေက ကိုအောင်နိုင်တို့၊ ကိုမင်းစိန်တို့ကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့

အင်တာဗျူးကိစ္စ ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီလို မောင်ဇော်ရာ...၊ မင်းရော မိုးပြာပါ ကိုပေသစ် တပည့်ရင်းတွေပဲလေ၊ မောင်အောင်နိုင်တို့၊ မောင်မင်းစိန်တို့၊ မောင်နေတို့လဲ သူ့အကြောင်းကိုသိကြမှာပဲ၊ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ ဦးငြိမ်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းတချို့လဲ မိုးပြာရဲ့အကြောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စလောက်တော့ သိကြတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော်...”

သူကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ် နေမိမြဲ။

“သမီးတို့လဲ ကြားပါတယ်၊ ဟို.. မနိုင်နဲ့ကိစ္စ...”

အားတုံ့အားနားဟန်စကားကြောင့် သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ သူ့ရဲ့သက်ပြင်းကို သတိထားမိတဲ့ မိဇော်က စကားဆို၏။

“ကိုကို ဒီအင်တာဗျူးကို ပြောချင်စိတ်ရှိလား”

သူ မိဇော်ကို ငေးကြည့်မိသည်။ မိဇော်ရဲ့စကားဟာ သူ ဖြစ်ပြေရဖို့ သိပ်ခက်ခဲနေ၏။

“လုပ်ကွာ မိုးပြာ...၊ ဒီတစ်နေ့တော့ မင်းဘဝရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို အပြည့်အစုံ ငါတို့လဲ သိရတာပေါ့”

မိဇော်က အသံဖမ်းကက်ဆက်ပေါက်စလေး ထုတ်ယူသည်။

“မနိုင်နဲ့ ဖြတ်တဲ့ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် သိတယ် ဦးငြိမ်း၊

ထောင်ကျတဲ့အမှုကတော့ ကျွန်တော်လဲ ရေရေရာရာ မသိခဲ့ဘူး”
တွေးတွေးဆဆနှင့် ကိုနေအပြောကို ကိုအောင်နိုင်ကလည်း...

“ငနေရာ.. အဲဒီကိစ္စက ငါတို့ရှေ့မှာတင်ဖြစ်တာလေ၊ အင်း..

လေးပေသစ်ရဲ့ဇာတ်ကားပေါ့၊ ကိုအောင်ဇော် ဦးလေးနဲ့ တွဲရိုက်

တုန်း ရှိဦးမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီကားရိုက်တုန်းက ကိုမြမောင်၊
ကိုအရိုင်းမင်းတို့လဲ ပါတာပေါ့ကွာ”

သူ့အကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းဆွေးနွေးကြတာကို ကြားရတာ
တောင် ရင်ခုန်သံဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မြန်ဆန်လာခဲ့
သည်။ အတိတ်က တန်ဖိုးမှန်းမရတဲ့ဒဏ်ရာတွေ...၊ သူ့ဘဝအတွက်
အပြင်းထန်ဆုံးကြေညာတဲ့ ကြယ်တစ်စင်း...။

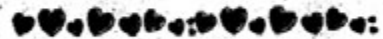
“နာကျင်ရပါများတာတောင် နာကျင်ရတဲ့ဒဏ်ရာကို နှစ်သက်
လာတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့
လားလို့ ပြန်မေးရမယ်ထင်တယ်လေ”

သူ့စကားကြောင့် မေးရမည့်သူကိုယ်တိုင် မေးထောက်ကာ
ငေးနေသည်။ ကျွန်တော် မိဇော်လက်ထဲက ကက်ဆက်ပေါက်စ
လေးကို ငေးမောရင်း...

“အဲဒီကက်ဆက်လေးကို ကိုယ့်ရဲ့အဆိုးဆုံး ကံကြမ္မာတွေ
ကက်ဆက်ထဲဝင်မလာအောင် ခံလှတ်လေးကိုနှိပ်ချပြီး ရပ်တန့်ထား
ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“ဘဝရဲ့မကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေ ဖလင်ကော်ပြားတစ်ချပ်
ဆိုရင် ဖယ်ရှားပစ်ချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒ...”

သူသည် အတိတ်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ သိပ်မဝေးတော့ဘဲ
အတိတ်ကိုရောက်ခါနီးလေ ရင်တွေ မောဟိုက်လာလေလေပဲ...။

၂ တစ်

ဒဏ်ရာရဲကြယ်တစ်စင်း သက်တမ်း...
ကောင်းကင်ပေါ်မှာ
အလျားလိုက် စီးဆင်းတဲ့အခါ...

ကျွန်တော့်မှာ စက္ကူကတ်ပြားဖြူဖြူတွေ အများကြီးစုမိနေလားပေ...။ တချို့စက္ကူကတ်ပြားတွေဆိုရင် အဝါရောင်သမ်းစပြုနေလေ...။ ဒါဟာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့သက်တမ်းရဲ့အရိပ်အငွေ့တွေကပ်ထင်ငြိတွယ်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီစက္ကူပေါ်မှာ တူညီမှုတစ်ခုစီရှိခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေကို ခဲသားနဲ့ ခြယ်မှုန်းထားတာပေါ့ ပေပေ...။

မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တိကျစွာ နှုတ်ခမ်းပုံရိပ်တွေချည်းပဲလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မလဲမျက်နှာနဲ့ နိုင်မာတဲ့မေးရိုးတွေလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့...။

သေချာပါတယ် ပေပေ...။ စက္ကူကတ်ထူပေါ်က ခဲမှုန့်တွေဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဆိုရင် ပေပေ အံ့ဩသွားလား။ ကျွန်တော့်ဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေတဲ့ အိပ်မက်ချိုတွေကို လိုချင်တပ်မက်မောခဲ့ရတယ်ဆိုရင် (ယုံကြည်

ပျက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြောင့်) ဘယ်သူတွေက ယုံကြည်ပေးနိုင်ကြမှာလဲ...?

ဘယ်သူကရော စာနာပေးမှာလဲ...?

ဘဝဆိုတာ ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေတဲ့ မြွေနဲ့လှေကားရုပ်ပုံကားချပ်လိုပဲ၊ ကံကြမ္မာရဲ့မျက်နှာပေါ်က အကွရကဏန်းတွေကြောင့် မြွေမျှီခံရသလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလိမ့်မယ်။

ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာပေးလို့ လှေကားနဲ့တက်ခွင့်ရတဲ့ကာလလည်း ရှိချင်ရှိခဲ့ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟာ အနုတ်လက္ခဏာတွေနဲ့ မီးတောက်လို ယိမ်းနွဲ့နေရတဲ့ က၊ချေသည်တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ပေပေ...။

မြေပြင်ပေါ်က ကြုံရာဇာတ်ကို ကပြဖို့ ဝင်ပါခွင့်ရတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ဇာတ်ရန်တစ်ယောက် ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်ရောက်ရှိနေတာ ပေပေ တစ်ချက်လောက် သတိပေးပါ။ စာနာနားလည်ပေးပါ ပေပေ...။

တခန်း [၂]

ကံမကောင်းတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲ့အသံဆိုးဆိုး၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ခေါင်းမိုးထိပ်ဖျားမှာ အော်မြည်နားနေတဲ့အခါ အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး လူတွေက အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ကြတယ်။ (ဒါဟာ လူတွေရဲ့ တရားမျှခြင်း အစစ်တဲ့လား...)

မိုးပြာ ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မွေးကတည်းက ခုချိန်အထိ မမြင်ရတဲ့ငှက်ဆိုးတွေ အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ...၊ နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မောင်းထုတ်ခွင့် မရနိုင်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အိပ်မက်ဟာ သူတို့ရဲ့တောင်ပံချည်မှောင်ထားကြတယ်လို့ သံသယတစ်ခု ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိခဲ့ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၂၂ နှစ်အချိန်က ဖေဖေ မသိခဲ့တဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ပြောပြခွင့်ရချင်တယ်။ အဲဒီပုံပြင်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ရင် “မိုးပြာ” လို့ အမည်ပေးရမှာပဲ။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က ကံဆိုးခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရချင်လည်း ရမယ်နော်...။

မိုးပြာကို မွေးဖွားလာချိန်ဟာ တပေါင်းလရဲ့ အပူဆုံးအချိန် နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိ မြန်မာလို ၄ ရက်၊ အင်္ဂလိပ်လို ၁၃ ရက်

တဲ့...၊ တပေါင်းလရဲ့အပူချိန်ကြား မထင်မရှား ကြားဘူတာရုံလေး မရောက်တရောက်မှာ ရထားက ဘီးချော်ပြီး မီးထ၊တောက်တယ်။ နွေရာသီရဲ့ပုံရိပ်အောက်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာနဲ့ မီးငြိမ်းနေသူတွေ၊ ငရဲပွက်သလို အော်သံတွေနဲ့ ရွပ်ထွေးချိန်ကာလဟာ ကမ္ဘာတစ်ခုပျက်နေတယ်လို့ ထင်ချင်စရာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးပြာရဲ့မိခင်မှာတော့ ရုတ်တရက်မွေးဖွားဖို့ ရထားပေါ်မှာ အလူးအလဲဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ စာနာ နားလည်စိတ်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်လေးတစ်ဦး၊ တာဝန်နဲ့ နယ်ပြောင်းလာတဲ့ သူနာပြု ဆရာမလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ခရီးသွားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ရထားပေါ်က လူသွားလမ်းလေး ပေါ်မှာပဲ အရေးပေါ်အခြေအနေနဲ့ မွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ မွေးဖွားပြီးပြီးချင်း ငရဲခန်းတွေလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အရာရာဟာ သဘာဝရဲ့ ငြိမ်းအေးခြင်းလက်ဆောင်ကို ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့လို့ နေသားတကျပေါ့။

အောင်မြင်အောင် မွေးဖွားပေးနိုင်တဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ညိုဆိုတဲ့ ဆရာဝန်လေးဟာ လူနာရှင်ဖြစ်တဲ့ မေမေရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးရင်း ရထားပြတင်းပေါက်က မြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ကြည့်ပြီး ကလေးရဲ့နာမည်ကို “မိုးပြာ” လို့ အမည်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်က ဓဏတာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခရီးသွားလူအုပ်စုလေးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယနေ့အချိန်အထိ မိတ်ဆွေစစ်တွေအဖြစ် ခင်မင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပုံပြင်တွေနားထောင်ရင်း မေမေရင်ခွင်မှာ အိပ်မောကျခဲ့ရတဲ့ ညတွေ ကန္တာရအလယ်က ဆောင်းနှင်းဆုတောင်းလို ပြန်လည် တမ်းတမိခဲ့တယ်။

မေမေ...

ကျွန်တော့်မေမေ ပြောပြဖူးတဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို အမြဲတမ်း သတိရမိတယ်...။ ငယ်ငယ်က မေမေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ချောသိပ်ရင်း ပုံပြင်တွေကို ပြောပြဖူးတယ်။ တစ်နေ့မှာ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရဲ့နိဒါန်းကို စတင်ပြောဆိုတယ်...။

‘ကောင်းကင်ကြီးထဲက ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တစ်စက်’ တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေရင်ခွင်ထဲက ကျွန်တော် မေမေနှုတ်ခမ်းတွေ ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ပိစိသေးကွေးတဲ့ လက်ချောင်းသေးသေးလေးတွေနဲ့ လှမ်းကိုင်ရင်း...

‘ကောင်းကင်ကြီးထဲကကျလာတဲ့ မျက်ရည်တစ်စက်ဆိုတာ ဘာလဲ မေမေ’ လို့ မေးတော့...

မေမေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့လေး ငေးမောရင်း ဒဏ်ရာ ပါတဲ့အပြုံး...

အသံတိုးတိုးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောသလို ရေရွတ် တယ်...။

‘ကြယ်တွေကြွေတာပေါ့ သားရယ်’ တဲ့...။ အဲဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အမြဲ အမှတ်ရနေကဲ့စကားပါ...။ ဟုတ်တယ် နော် မေမေ...။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း အခုထိ ကြယ်တွေကြွေနေဆဲလို့ ထင် နေခဲ့တယ်...။

(မိုးပြာ)

၂ လွှဲကံရဲ့အကူအညီရရင်း
 ယုံကြည်ခြင်းတွေပေးပြီးမှာလား...
 ၃ ငါကတော့ အရသာမခံမက်ပေမယ့်
 ညနေစာပျက်ခဲ့တာများပြီ...
 ၄ ပြောကြတာပဲ
 ဘာနဲ့ ဝခေါင်းတဲ့
 ဆဲဒီအပေါက်ကြီးမှာ
 ချွတ်ရိုးပေါင်းများစွာနဲ့
 လှေတွေ... လှေတွေ...

အခန်း [၃]

“ငါ အစွယ်ကျိုးပြီ အေးရီ...”

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ခရီးရောက်မဆိုက် အဖေက အား
အင်လျော့နည်းသူတစ်ယောက်ရဲ့လေသံနဲ့ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ကြိမ်ထိုင်ခုံ
မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်...၊ သဘာဝနဲ့ နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်ဒဏ်ခတ်
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့မှုတွေ...၊ ပြီးတော့ ဇရာ...၊ ပင်ပန်းခြင်းဒဏ်ကြောင့်
အဖေမျက်နှာမှာ ညိုမည်းမည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် အဖေရဲ့မျက်ဝန်း
ထဲမှာ မျက်ရည်လို့ ထင်သည်အရာတွေ၊ တိုက်ပွဲမှာ ရုံးနိမ့်သွားတဲ့
စစ်သုံ့ပန်းတစ်ယောက်ရဲ့ရုံးနိမ့်မှုအရိပ်တွေ အဖေမျက်နှာမှာ၊ အဖေ
မျက်လုံးထဲမှာ ပိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြန့်ကျဲနေသည်။

အမေက သက်ပြင်းချသည်။

လုပ်လက်စ အငှားအင်္ကျီကြယ်သီးတပ်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားပြီး
အဖေကို စာနာငေးမောသလို ငေး ကြည့်ပါသည်။

“ဪ... ကိုက်မင်းရယ်...၊ အသက်ပြည့်လို့ ပင်စင်ယူတာ
ဆန်းသလား၊ ရှင် ဒီနေ့ ပင်စင်ယူလိုက်ရပေမယ့် ရှင် ကျွန်မတို့

မိသားစုကို နှစ်သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်နီးနီး လုပ်ကျွေးခဲ့တာ တော်
လောက်ပြီပေါ့ရှင်၊ အခု ကျွန်မတို့အလှည့်... ပြီးတော့...”

အမေက စကားကိုရပ်ကာ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့အပြုံးတစ်ခုနဲ့
ကြည့်ပြီး...

“ရှင်သားကြီးလဲ ရှိပါသေးတယ်။”

အမေ့စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ စိမ့်အေးသွားသည်။ သူ
အဖေ့ဘေး ကြမ်းပြင်မှာ ရွှေထိုင်လိုက်သည်။ အဖေ့လက်တွေကို
ဆုပ်ကိုင်တော့ အဖေသည် ဆားမဲ့သူတစ်ယောက်လို...။

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ...။ အဖေ နားချိန်တန်လို့ နားရတာပါ၊
အဖေကလဲ အဖေတာဝန် ကျေသလို သားလဲ သားတာဝန် ကျေရမှာ
ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား အမေ...”

အမေက မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ ပြုံးသည်။
အဲဒါ ကြည့်နူးခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတွေဖြစ်မှာပါ။

အဖေ့လက်ခုံက အကြောပြိုင်းတွေကို သူ ငေးမောပွတ်သပ်
ကြည့်နေသည်။ အဖေ့လက်ခုံမှာ အရေပြားသည် ပျော့တွဲတွဲ၊ အင်း
လေ... အဖေလည်း အသက် ၆၀ ခန့်ပြီပဲ။

အဖေသည် အငြိမ်းစားဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို တော်တော်ကြောက်
လန့်နေပုံရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...။ အဖေ အလုပ်လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

အဖေ့ရဲ့ လေးလေးပင်ပင်စကားကို သူ ပြုံး၍နားထောင်ရင်း
အဖေ့ရင်ထဲက စေတနာမေတ္တာကို ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ယူမိပြန်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ အဖေရာ...။ သားတို့ တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးပါ
မယ်၊ နော်.. အမေ...”

အဖေက လမ်းမဘက်ကိုငေးရင်း စိတ်ပန်းနေသူလို ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ခေါင်းခါ၏။

“သား မင်း အလုပ်လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဖေ ‘သစ္စာ’
ကို ပေးထားတဲ့ကတိ မဖျက်ချင်ဘူး သား၊ ဒါကြောင့် မင်း ကျောင်း
ဆက်တက်ရမယ်”

အဖေ့ရဲ့ ‘သစ္စာ’ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ
ခြစ်သွားရသည်။

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုင်မိရင်း အဖေ့ကို သူ...

“သားကျောင်းက အဝေးသင်ပဲ အဖေရယ်၊ အလုပ်လုပ်လို့
ကျောင်းတက်တဲ့ကိစ္စကို အထိအခိုက်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အဖေရယ်”

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လျော့ရဲရဲမိုထိုင်နေသည့် အဖေ့ဟန်ပန်
သည် စိတ်ဓာတ်ရဲ့တိုက်ပွဲမှာ အလဲလဲ ဒူးထောက်ရှုံးနိမ့်သူလို မြင်
နေစရာ။

“ငါတို့ဘဝတွေကလဲ ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်ဝင်္ဂကြွေးကဒဏ်တွေ
အခုဘဝမှ စုပြုံခံနေရပါလိမ့်ကွာ”

အမေက ပြုံးယုံယုံနဲ့ အဖေ့လက်မောင်းဒိုးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ကုသိုလ်ကံပေးသလောက် ကျွန်မတို့ အခုလို ရပ်တည်နိုင်
တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ရှင်”

“အမေ... အဖေ့ကို ပြောပြီးပြီလား”

အဖေက သူစကားကြောင့် နားမလည်ဟန်ရှိပုံရသည်။ ဒါကို သိတဲ့ အမေက...

“ကျွန်မ မနေညနေပိုင်း ဈေးဘက်သွားရင်း အစ်ကိုခင်မောင်နဲ့ တွေ့တယ် ကိုကံမင်း”

အဖေစကားကြောင့် အဖေက...

“ဒီကောင်ကြီး ငါနဲ့မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီ အေးရီ”

ဦးလေးခင်မောင်သည် အဖေရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပေ မယ့် အဖေကို ညီမရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ပြီး သူတို့ကိုလည်း တူသားဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လို ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်ပါ သည်။ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်မို့ အဖေတို့နဲ့ ညီ အစ်ကိုမောင်နှမရင်းလို တွယ်တာမိသည် ထင်ပါသည်။

“အစ်ကိုခင်မောင်က သူ အခုလာမယ့် တနင်္လာနေ့ကျရင် ကျွန်မတို့လမ်းထိပ်မှာ ယာဉ်လိုင်းသစ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်မယ်။ သူက ဂိတ်မှူးတာဝန်ကျတယ် ကိုကံမင်း”

“ဟုတ်လား...”

အဖေစကားကို အမေက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“စဖွင့်ဖွင့်ချင်းဆိုတော့ ဆိုင်တွေရှိဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့၊ ဟိုကောင်ကြီးလဲ ပင်စင်ယူမယ် ငါကြားတယ်တဲ့၊ နင်တို့ ဒီကောင် ပင်စင်ယူရင် အိမ်စီးပွားရေးထိခိုက်မှာတော့ သေချာတယ်တဲ့လေ၊ အဲဒါ ဂိတ်မှာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် လာဖွင့်ပါလားတဲ့ ကိုကံမင်း”

အဖေက ငိုငိုတွေ့သွားသည်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းချရင်း...

“နေပါဦးဟ... ငါ အလုပ်လေးဘာလေး ရှာကြည့်ပါဦး ထ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အဖေရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အရွယ်ရောက် တာပြီပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့အမေ စီစဉ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီလို အဖေရာ... ဦးလေးတို့ဂိတ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အဖေ အကြော်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စဉ်ထားတယ်၊ အဖေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်...”

အဖေက ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“သဘောတူလိုက်ပါ အဖေရယ်၊ နောက်ဆို ညီမလေးလဲ ကျောင်း တက်ရတော့မှာ၊ ကျောင်းစရိတ်ဖိုးတွေ၊ စာအုပ်ဖိုးတွေ သေးရတော့မယ်”

အဖေ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းတွေသာ ခြွေချနေ တော့သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော် အားတင်းကာပြောနေပေမယ့် မနက် ဖြန်ဆိုပဲ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ အသွားတုံးနေတဲ့ အားတစ်လက်ကို ခပ်ယိုင်ယိုင်ကိုင်ရင်း သူ ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ရ တော့မည်။

နုလုံးသားနဲ့မဆုံအောင် ခြေထောက်... လူလောကမှာ သောကတွေ ဘဲ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဘဝ ဆိုတာကြီးကို များလိုက်တာ...။

အဲဒီနေ့ကစတင်၍ သူ့အဖေ ဝါး၊ ခန့်တွေဝယ်ကာ အကြော်
 တဲလေးကို စတင်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ဖက်
 ရပ်ကွက်မှာ စာအုပ်ဖိုးရအောင်ဆိုပြီး အလုပ်သွားဆင်းနေတဲ့ ညီ
 ငယ် မိမာ ပြန်လာတော့ အမေနဲ့အတူ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြသည်။
 အလုပ်ကပြန်လာတဲ့ နေမျိုးက စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းပြီး ကုတ်
 ပင်အောက်မှာ ဒေါက်ထောက် သေ့ခတ်ကာ...

“ဦးလေးကံ... ဦးလေးကံသား မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မထွက်
 ဆောက်နေတာလား”

အဖေက အမေပေးတဲ့ခန့်ရွက်ကို တဲခေါင်မိုးပေါ်မှလှမ်းယူရင်း
 ကွမ်းတံတွေးကိုလည်း ပျစ်ခနဲထွေးသေးသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်မျိုးရ... ညကုမ မင်းအဖေကို လိုအပ်တာ
 လေးတွေ လာပြောမယ်ဟေ့”

အဖေစကားကြောင့် နေမျိုးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ရှုံ့လည်း
 ရှုံ့မဲ့စရာပါ။ ဒီကောင့်မှာက ညီမတစ်ယောက်နဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်က
 ရှိနေတာကိုး...။

နေမျိုးက လုံချည်တိုတိုပြင်ဝတ်ရင်း ပုံထားတဲ့ခန့်တွေကို တဲ
 အောက် မ,ယူလာသည်။

“မိုးပြာ...၊ ငအောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား၊ ဒီကောင်
 သူလေဒီကို ဖယ်ရိပို့နေရလို့ထင်တယ်”

သူ နေမျိုးလှမ်းပေးတဲ့ခန့်ကို အပေါ်ကနေလှမ်းယူရင်း မရယ်မိ
 အောင် မနည်းထိန်းရသည်။ ဒီကောင့်နောက်မှာ ငအောင် ရောက်နေ
 တာ ဒီကောင် မမြင်။ ငအောင်က တိတ်တိတ်နေလို့ သူ့ကိုမျက်ရိပ်ပြ
 သည်။ သူကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ဒီကောင်ကွာ အကြော်တဲဆောက်ဖို့ဆိုတာ မနေ့ည လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ပြောထားရဲ့သားနဲ့...”

“ဒီကောင်ကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ဒီကောင်က...”
 စကားပင်မဆုံးလိုက်ရ။ တစ်ဖက်ကို ခန့်လှည့်ယူရင်း ငအောင်

ကို တွေ့သွားတော့ နေမျိုးက ခပ်ဖြူဖြူနဲ့...
 “ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... သူငယ်ချင်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဒီကောင်အဖြစ်အပျက်ကို ကျန်တဲ့သူတွေက သဘောကျမဆုံး။
 ငအောင်က နေမျိုးဆံပင်ကို စုဆွဲရင်း...

“ဟေ့ကောင့်... ဆက်ပြောလေ...၊ ဒီကောင်က...”
 “ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဇေ၊ အစ်ကို မလာခင် ကိုနေမျိုးကြီး

အစ်ကိုအတင်းတွေ ပြောနေတယ်”
 ညီမလေးစကားကြောင့် ဟိုကောင်က ပျာပျာသလဲနဲ့...

“နင်... အချွန်နဲ့ မ,မစမ်းပါနဲ့ဟာ...”

“ဟေ့...
 နေမျိုးလဲ မဆိုင်ပါဘူး မိုးပြာရာ...၊ ဖြူဖြူ ဆယ်တန်း
 “ဒီကောင်းကို သူက အရေးပေး စ၊ နွယ်လာတာ အားလုံးလဲ
 တွေကို လက် လမ်းခင်းပေးတဲ့လမ်းပေါ် မင်း ဘုမသိဘမသိနဲ့
 ပြောမလိုဟာ မင်းတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်လာကြတာ၊ မင်း တမင်
 နေမျိုး စ၊ ပါပါကွာ၊ ဖြူဖြူ နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာ
 စပြီး အမေနဲ့ကျွန်ုပ်ရယ်၊ မညာချင်စမ်းပါနဲ့ မိုးပြာ...၊ တကယ်တော့
 ခွဲပါတယ်။ စေ၊ ဖြူဖြူကို တကယ်မချစ်ခဲ့ပါဘူး”
 လေးအေးအေးအေး ဆိုတဲ့နေ့ကို ငအောင်က...
 ယာတွေ၊ ဒီရိုင်ပြာတာ မှန်တယ် မိုးပြာ...၊ တကယ်တမ်း မင်းနဲ့
 နောက်ပိုင်းက တကယ်အဝေးကြီး...၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို
 ဆိုင်လေးဟာ ခုတ်ကြသလဲဆိုတာ တွေးမရအောင် အံ့သြဖို့ကောင်း
 လာတယ်။ ကား
 ဟောင်းတစ်ချပ်ကို ရိုင်း...
 လက်ညှိုးနဲ့သူတို့ ပြောကြတာဘဲ ကောင်းတယ်ကွာ၊ တစ်ချိန်ချိန်
 အဲဒီမှာမည်သူလျှောက်မှာ ငါ တွေးမိတယ်”
 ရဲ့မှာမည်က အကြောင့် ငအောင်က စကားလွှဲချင်ဟန်နဲ့...
 အမေကို အမေ ဒါနဲ့ မနေ့က လမ်းမှာ ငါ ဆရာကြီးဦးထင်ကျော်နဲ့
 ဟို...လူကြမ်းမင်းသားကို သူ့ဆီလွတ်လိုက်ပါတဲ့”
 ကြီးအပြောကြောင့် တဟားဟား ရယ်မိသည်။
 သူ ဒဿဂီရိနေရာက သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာကို ဆရာ
 တာဖြစ်မည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဆရာကြီး ပြောလဲ ပြောစရာပဲ၊ ကျောင်း
 ဆောင်သစ်ရန်ပုံငွေ အခမ်းအနားတုန်းက မင်း ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့
 ဦး က၊ ခဲ့တဲ့ ရာမလက္ခဏာပြဇာတ်က ရာမမင်းသား လုပ်ခဲ့တဲ့
 အခန်းက ထူးထူးတို့က နာမည်မကြီးဘဲ ငါတို့ဒဿဂီရိကြီးသာ
 နာမည်ကြီးခဲ့တာကိုး...”
 သူ ရယ်ရင်း...
 “ငါက လူကြမ်းနဲ့ ကံပါလာတာကိုး၊ တကယ်တော့ ဇာတ်
 ညွှန်းတစ်ခု၊ ကားတစ်ကား၊ ဝတ္ထုတစ်ခုမှာ အဓိကသရုပ်ဆောင်
 အတွက် ဘေးကနေ ပုံပိုးပေးရတဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်လူကြမ်းတွေ
 ကျွန်ုပ်တို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တာ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ အံ့သြမိတယ်”
 သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားနားထောင်နေရင်း ငအောင်က...
 “မင်း ကျောင်းက ကပွဲမှာ ကခဲ့တဲ့ဇာတ်ကို ဘယ်လိုဇာတ်
 ညွှန်းဆွဲခဲ့လဲ”
 သူ ပြုံးမိပြီး ရေခွေးအိုးကိုငဲ့ကာ...
 “ငါ အရမ်းလိုချင်လို့ဝယ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
 အုပ်သုံးအုပ် ရှိတယ်၊ တစ်အုပ်က ဒါရိုက်တာ ရဲဝန်ထမ်းဟောင်း
 တစ်ဦး၊ ပြီးတော့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာအောင်ကျည်
 သက် (တိုက်ပွဲခေါ်သံ)၊ ဆရာငြိမ်းမင်းရဲ့ (အမေ့နို့ဖိုး)တို့က သိပ်
 အသုံးဝင်ခဲ့သလို ငါ့အတွက်လဲ လေ့လာခွင့်တွေရခဲ့တယ်၊ အဲဒီဆရာ
 ဆွေရဲ့ကျေးဇူးကို ငါ မမေ့ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ဆရာမ ဒေါ်မြင့်
 သီတာ...”

“ဆရာမ...”

“အင်း... ဆရာမ ဦးလေးက နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ ဦးသစ်လေ”

“ဟ!.. နာမည်ကြီးပဲ”

“အေး... ဆရာမက ငါ့ဝါသနာကိုသိတော့ ဇာတ်ညွှန်းတွေ လေ့လာခွင့်ရအောင် ဦးမေသစ်ရဲ့ နာမည်ကြီးဇာတ်ညွှန်းအဟောင်း သုံးလေးခုကို ငါ့အတွက် ယူလာပေးတယ်၊ အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးတွေနဲ့ ငါ ရာမလဲကွတာကို ရေးဖြစ်တာပဲ၊ ဒါတောင် တွန့်ဆုတ် ဆုတ်ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ အတင်းရေးခိုင်းမှ ငါလဲ ရေးရဲတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီး ဦးမေသစ်က အရမ်းခင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

အနုပညာအကြောင်း ပြောရရင် အနုပညာဆိုတာ သူ့အတွက် ဘဝခရီးပြေးလမ်းက အိုအေစစ် ဒါမှမဟုတ်တဲ့ ငြိမ်းအေးရာ ကမ်းခြေတစ်ခု။

မိသားစုအတွက်ချထားတဲ့
ပြန်ချင်ရာပြန် ဘဝထဲမှ
ငါနေအားတကျရှိနေပါပြီ....

“မင်းအဖေ ဦးကြိုင်ရဲ့ဆိုင်ထဲမှာ မိုးပြာ”

ဘူးသီးကိုမိုက် ဆီပုံကိုဆွဲလာရင်း လမ်းမှာ အဖေ့သူငယ်ချင်း သောက်ဖော်သောက်ဖက်၏ အမှာစကားကြောင့်...

“အဖေ ရေချိန်မှန်နေပြီလား”

“သိပ်မှန်မယ် မထင်ဘူး”

ရယ်ရယ်မေမောနဲ့ပြောပြီး သူလည်း အကြော်ဆိုင်ရှိရာဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆက်လျှောက်နေရင်း နောက်ဘက်ဆီက ကားဟွန်းသံကြောင့် သူ လမ်းဘေးကပ်ရပ်မိ၏။

ဒါပေမယ့် အညှီရောင်ဖျော့ဖျော့ ဖိပ်ခံကားလေးက ဖြတ်ကျော် မသွားဘဲ ဘေးမှကပ်ရပ်တာကြောင့် သူ စူးစမ်းမိ၏။

ကားတံခါးမှန် လျှောကျလာပြီး နေကာမျက်မှန်အနက်ကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်ထားတဲ့ မျက်နှာလေးတစ်ခု ကားပြတင်းပေါက် ဆီက ပေါ်လာ၏။

“မိုးပြာ... တို့ကိုရော မှတ်မိရဲ့လား”

ဖြူဖြူရဲ့စကားကြောင့် ဘူးသီးကို လက်ပြောင်းပိုက်ရင်း ဆီပုံး ကို ဘေးမှာချကာ...

“ဘယ်ကလုည့်လာတာလဲ ဖြူ...”

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာရင်း ဖြူဖြူက သူ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တာ...

“ရှင့်ဆီပေါ့ မိုးပြာရယ်... ကျွန်မမှာရှိတဲ့ ရည်းစားတစ် ယောက်ကို အရမ်းတွေ့ချင်တော့ ဒီကိုပဲလာရတော့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဒီဘူးသီးကြီးက ဘာလုပ်မ... နို့တုံး”

သူ ရယ်ရင်း...

“တို့ အကြော်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လေ”

သူ့စကားကြောင့် ဖြူဖြူက နှာခေါင်းရှုံ့ လက်ပိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲကွာ... ဒီအလုပ်ကြီး လုပ်ရတယ်လို့ တော်ကြာ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြဦးမယ်၊ အရင်းအနှီးလိုရင် ဖြူဆီက တောင်းပေါ့ မိုးပြာရယ်၊ အလကား အိုက်တင်ခံနေတယ်”

သူ မျက်နှာမပျက်ပေမယ့် ရင်ပျက်ချင်စရာ စကားက...

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံမှမဟုတ်တာ ဖြူဖြူ၊ သူများပိုက်ဆံဆိုတာ ထူမိတဲ့လူအတွက်က ဇောချွေးပြန်စရာကောင်းတယ် ဖြူ၊ ကိုယ် အကြီးနေဟာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ရှိစုမုစုမာနလေးကို အရောင် တင်ပေးထားရတာ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဖြူ”

သူ့စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း...

“ကဲ.. အဲဒါတွေထားလိုက်ပါ၊ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“ကိုယ် တကယ်မအားတာ ဖြူ၊ အံ့မေ့ကို ဆိုင်မှာ ကူရှောင်ပေးရမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဖြူက စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့...

“တော်ပြီကွာ...၊ ဘယ်နှစ်ခါခေါ်ခေါ် အမေ့ကို ဝိုင်းကူရမယ်၊ ညီမလေးကို သွားကြိုရမယ်နဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုမိုးပြာ...၊ ရှင်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပေးပါ”

“ကိုယ့်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဒီသားစုတစ်ခု ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကိုယ့်နှလုံးသားက သိနေခဲ့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ရဲ့ချစ်သူက ကားတံခါးဆောင့်ပိတ်ကာ အပြင်းမောင်းထွက်ရင်း သူမရဲ့ဒေါသကို လက်တွေ့ပြ၏။

သူ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းမော့ကာ ကောင်းကင်ကိုကြည့်တော့ ပြာလွင်နေတဲ့ကောင်းကင်ရဲ့ရှင်းသန့်မှုကို မြင်၏။ ငါလည်း မင်းလိုနေချင်လိုက်တာ ကောင်းကင်ပြာ...။

“ကောင်လေး အကြော်သုပ်နှစ်ပွဲ ပေးကွာ...”

“ကားဝင်လာတာတောင် မမြင်ပါလားဗျာ...၊ ကိုအေးနိုင်... ခင်ဗျားကားမှာ ခရီးသည်ကော ပါရဲ့လားဗျာ”

သူက ကိုအေးနိုင်တို့စားပွဲဝိုင်းကို ရေခွေးအိုး လှမ်းပေးရင်း ပြောမိသည်။

“မစားသာပါဘူး၊ မောင်မိုးရာ၊ ရုံးပိတ်ရက်မို့လို့လားတော့ သော်ဘူး လူပြတ်တယ်ဟ၊ လူတွေကလဲကွာ အပြင်ထွက်ခဲလိုက်တာ”

“ဆရာကလဲ လမ်းမှာ ကားချင်းဖိုက်လာတာကိုး”

သူ့တပည့် ဇော်ထွေးရဲ့ အပြောကြောင့်...

“ဟ... ဈေးမှတ်တိုင်မှာ လူစောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနဲ့ ငါ့ကားက ဝင့်ကုအိမ်တွေနဲ့ ပြည့်နေလောက်ပြီ၊ အဲလောက်မှမမောင်းရင်၊ ခရီးသည်တွေက မေတ္တာပို့လောက်ပြီကွာ၊ မင်းလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမလှေ့လာဘဲ ခါးပုံစထဲ ပိုက်ဆံလိပ်ဖို့ချောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုအေးနိုင် စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်သံတွေ ကြားရသည်။

ကိုအေးနိုင်က သူ ချပေးတဲ့ဆမင်းဖြူနဲ့ အသုပ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းယူရင်း...

“ကောင်လေး... မင်း ကားလိုက်မလား?”

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်အေးနိုင်ရယ်၊ မင်းဦးလေးအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့၊ သူက သူ့သားကို အကြော်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းလုပ်ခိုင်းတာ တောင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သားကို အများကြီး ဈေးလုပ်ထားတာကွယ်”

အမေ့စကားကြောင့် ကိုအေးနိုင် ပြုံးသည်။ ပြီးတော့...

“ဒါနဲ့ ဦးလေး အရက်ပြန်လောက်နေတယ်ဆို...”

အမေက တုတ်တံ နှင့် အကြော်ကို တူးမသွားအောင် တစ်ဖက် လှန်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ပြောမရဘူး မောင်အေးနိုင်၊ သူ ပင်စင်ယူ လိုက်ရတော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာလဲ ပါမှာပေါ့လေ၊ အရက်ချည်းပဲ စွတ်သောက်နေတော့တာပဲ၊ အမေလဲ ပြောပါသေးတယ်၊ ပြောမတာနဲ့ကွယ် သူ ကျေနပ်အောင် လွှတ်လာထားလိုက်ရတယ်”

ကိုအေးနိုင် က...

“ဦးလေးက မူးရင် မရမ်းပါဘူး အမေရယ်၊ သူက အရက်ကို မိမိဆွဲသောက်တဲ့လူမျိုးပါ၊ အဲ... မူးပြီးရမ်းတဲ့သူ ဟိုလူကြီး ဦးသံလေ”

“ဘယ်က ကလေးကချေလဲကွ... ငါ့ကိုပြောတာ...၊ ဟေ... ဦးသံတိုင် က သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးကို အိပ်အိပ်နဲ့

လျှောက်ကာ သယ်ယူလာရင်း ကိုအေးနိုင်ရဲ့ခေါင်းကို လက်ဝါးကြီးနဲ့အုပ်ကာ ဖိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးသံတိုင်ရယ်...၊ ဦးလေးက အရက်မကြိုက်တတ်ဘူးလို့ အမေ့ကို ပြောနေတာ”

ဦးသံတိုင် က ရယ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ငါက အရက်မကြိုက်ပါဘူးကွာ၊ အခုတောင် ကားမောင်းနေရင်း အကြံတစ်ခုရလာတယ်၊ အရက်ကို ကားမောင်းရင်း ခေါင်းပေါ်လောက်မှာ အဆင့်တစ်ခုလုပ်ပြီး ပုလင်းတင်ပြီး ဝိုက်ချိတ်ထားရင် ကောင်းမလားလို့၊ အဲဒါဆိုရင် အလုပ်လဲ မပျက်တော့ဘူး၊ အမြည်းလဲ မကုန်ဘူး၊ ပါးစပ်လဲ မခါးဘူးဟေ့”

“ဟုတ်တယ်... အမြည်းလဲမကုန်ဘူး၊ အလုပ်လဲမပျက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ရဲ့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ပါ ကိုသံတိုင်ရယ်၊ ကျွန်မ ခရီးသည်တွေရဲ့အသက်ကို နှမြောလို့...”

အမေ့စကားကြောင့် ဦးသံတိုင် ကြည့်ကာ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သူ့ အချစ်ရည်ပေနေတဲ့စားပွဲကို လက်နှီးစုတ်နဲ့သူတို့နေရာမှ လေးတံလေးကန်နဲ့ အကြော်တံထဲ ဝင်လာသော အဖေ့ကို ခုံပုလေးတစ်လုံးခွဲကာ နေရာပေး၏။ ပြီးတော့မှ...

“ဘာလိုလို့လဲ အဖေ”

အဖေ့ကြည့်ရတာ ရေချိန်မှန်ပုံမရ။ အမေက...

“ရှင် ဖိုက်ဆာလို့လား ကိုကံမင်း”

အဖေ ခေါင်းယမ်းသည်။

အိမ်သေးသေးလေးလို ဆောက်ထားတဲ့ ဂိတ်မူးတွေနေသော ရုံလေးထဲမှာထိုင်နေသော ဦးခင်မောင်က အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အဖေကို လှမ်းပြောသည်။

“မင်းက... မဟုတ်မှလွဲရော မင်း ရေချိန်မကိုက်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

အဖေက ဦးခင်မောင်ရှိရာဘက်သို့ကြည့်ကာ ‘အေးကွ’ လို့ ရယ်ရင်းပြောသည်။

“အိမ်မှာ မနက်ကံဝယ်ထားတဲ့ပုလင်းက ကုန်ပြီလား အဖေ”

“အင်း...”

“တော်ရောပေါ့ ကိုမင်းကံရယ်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လဲ သနားပါဦး၊ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ပြောနေတာနော်”

အမေစကားကြောင့် အဖေ ဘာမှပြန်မပြော။ ဒါပေမယ့် ထပ်သောက်ချင်နေပုံရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် လေချည်တက်နေတာမြင်ရတော့ သူ အဖေ့ကို သနားမိသည်။

“အဖေ အိမ်ပြန်တော့လေ၊ သား ဟိုဘက်လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ သွားဝယ်ပြီး လာပို့ပေးမယ်”

“ဟာ... ရပါတယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံသာပေးလိုက်၊ ငါ့ဘာသာ သွားဝယ်ပါ့မယ်ကွာ”

“ဟာ... အဖေကလဲ သား သွားဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ အဖေ အိမ်ကပဲ စောင့်နေပါ အဖေရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းကံရယ်၊ သားကြီး ဝယ်ပြီး လာပို့ပေး

မှာပေါ့၊ ကားတွေက ရှုပ်ပါဘိသနဲ့”

အမေနဲ့ သူ ဝိုင်းပြောတာကြောင့် အဖေ သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ လေးတိလေးကန်နဲ့ ထဲထွက်သွားသည်။

အဖေ အဖေကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုပါပဲ အေးရီရယ်... ပင်စင်ယူလိုက်ရတဲ့လူတော်တော်များများဟာ စိတ်ကျရောဂါလို ခေါ်မလားဘဲ၊ သူတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူရာမဝင်တော့ဘူး၊ သုံးလို့မရတော့ဘူးဆိုပြီး တွေးရင်း အားငယ်နေတတ်ကြတာ”

ဦးသံတိုင် စကားကို ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“အမေ သား သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

သူ လုံချည်တိုတိုပြင်ဝတ်ရင်း ပုလင်းလွတ်ကို ခါးကြားထိုး ထည့်သည်။ အမေက သူ့ကို စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်ကြည့်နေရင်း...

“ပိုက်ဆံဘူးထဲက ယူသွားလေ သား”

“သားမှာ ရှိပါသေးတယ် အမေ”

သူ ပြောပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ရပ်ကွက်ရဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်က တစ်လမ်းကျော်မို့ အတွင်းလမ်းကျယ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ကောင်တာက ကိုအေးရွှေက အရက်ငွေထည့်ရင်း...

“မောင်မိုး .. ဦးလေးအတွက်လား”

ကျွန်တော်က ဟုတ်တယ်လို့ပြောရင်း ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေး

သည်။ အရက်တစ်ပိုင်းကို ကိုအေးရွှေက ပုလင်းထဲပြောင်းထည့်ပေးပြီး သူ့ကို ပုလင်းပြန်ပေးသည်။

ခါးကြားထိုးကာ ကိုအေးရွှေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်မရောက်ခင် ရှေ့တည့်တည့်က လာတဲ့ ကားက လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်တာကြောင့် ကားနံပါတ်ကိုကြည့်ကာ ဖြူဖြူကားဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာတဲ့ ရွှေရောင်မင်းသမီးလေးသည် ခန့်မှန်းရခက်ခဲတဲ့ လေပွေတစ်ခုကို ယူဆောင်လာမည်မှန်း သူ ကြိုမရိပ်မိခဲ့...။ မနေ့တစ်နေ့ကပြဿနာကို သူမ မေ့နိုင်ပုံရသည်။ သူမက ကားရှေ့ဘောနပ်ကိုမှီရင်း လက်ပိုက်ရပ်ကာ...

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ မိုးပြာ...”

သူ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။

“အရက်ဆိုင်က...”

ဖြူဖြူက သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်သည်။

“အရက်ဆိုင်က...”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေးသည် အံ့ဩဟန်ကို ဖန်တီးပြ၏။

“ဟုတ်တယ် ဖြူ။ အဖေအတွက် ကိုယ် သွားဝယ်တာ”

အပေါ်နှုတ်ခမ်းကိုဖိုကိုက်ရင်း ဖြူက ခေါင်းခါသည်။ သူမထင်မှတ်ဘဲ ဖြူမျက်ဝန်းထဲက မလိုလားအပ်တဲ့ ငြင်းဆန်မှုတွေကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်ခဲ့သည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို မိုးပြာနဲ့တို့ အကျောအလည် ခွေးဇွေးရတော့

ယ် ထင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ဖြူ”

ဖြူက လက်ပိုက်ရပ်ရင်း သူ့ကို မြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။

“မိုးပြာနဲ့ တို့ ဒီအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ဆင်တယ်”

“ဘယ်လို!... ရှေ့ဆက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး... ဟုတ်လား” သူ ဖြူစကားတွေကို သဘောမပေါက်နိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မိုးပြာ၊ မိုးပြာလုပ်ရပ်တွေက မဟုတ်သေးဘူး”

“တို့ မင်းစကားတွေကို နားမလည်ဘူး ဖြူ၊ မင်း ရှင်းရှင်းပြောခမ်းပါ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာဖြစ်ချက်ရှိလို့လဲ”

ဖြူက သူ့ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်။ ဒါပေမယ့်...

“မိုးပြာ က ဆင်းရဲတယ်”

ဖြူစကားက သူ့ကို အံ့အားသင့်စေသည်။ နားထဲမှာလည်း အထွက်သွားမတတ်။ အတန်ကြာမှ သူမစကားကို သဘောကျကာ ဖက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိသည်။

သူ အားရပါးရရယ်တာကို ဖြူက မော့ကြည့်သည်။ ရယ်သံ ဆုံးသွားတော့မှသာ သူ စကားကို စတင် သည်။

“ဆင်းရဲလို့... ဆင်းရဲလို့... ဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းပြချက် ခေါင်းစဉ်ကတော့ ကောင်းပါကွာ၊ မင်းအဲ့ရည်းစား မဖြစ်ခင်ကတည်းက ငါ ဆင်းရဲတာ မင်း မသိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား၊ ငါ အခုမှ ဆင်းရဲတာ မဟုတ်

ဘူး ဖြူ။ ငါ မမွေးခင်ကတည်းက ဆင်းရဲတာ၊ မင်း သိရဲသာနဲ့ကွာ”

ဖြူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နောက်ထပ် စကားဆိုပြန်သည်။

“အကြော်ရောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငါ့ရဲ့ချစ်သူလို့ ငါ သူငယ်ချင်းတွေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ မိုးပြာ၊ ငါ အိပ်မက် ဆက် မမက်ရဲတော့တာ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ငါတို့လမ်းခွဲကြတာ အထိ နာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်လေ”

“အထိနာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ အဲဒီစကားအပေါ် မင်း ယုံကြည်မှု ရှိရဲ့လား ဖြူ”

ကားဘောနှပ်ကိုကုတ်ခြစ်နေသော သူမရဲ့လက်ညှိုးဖျားလေးကို လှမ်းကြည့်မိရင်း စွဲလမ်းမှုတွေ ကျောခိုင်းပိုင်အောင် မျက်ဝန်းကို မှိတ်ပစ်လျက်သား...။

“ကိုယ့်အိမ်က ခွေးလေး၊ ကြောင်လေး ပျောက်သွားရင်တောင် သခင်က အနေခက်သေးတာပဲ။ အဲဒါ မင်းရော ငါရော လူတွေရဲ့ စရိုက်ပါကွာ။ အကြော်ရောင်းလို့ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်ကြောင့် ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့စကားဟာ ငါ့ကို ဇော်ကားတာ ကျိန်းသေတာ ပေါ့။ ကျေးဇူးပြုပြီး နင့်စကားကို ရုပ်သိမ်းပေးစမ်းပါ။ နင့်ရဲ့ချစ်သူ အကြော်ရောင်းတယ်ဆိုတာ ဥပဒေနဲ့တော့ ကင်းလွတ်ပါတယ်။ နင် မယုံရင် နင့်အဖေ မေးကြည့်...”

“နင် မဇော်ကားနဲ့...”

ဆတ်ဆတ်ခါနာကွင်မတတ်ဖြစ်သွားတဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာကို သူ ပြုံး၍ကြည့်မိမြဲ...။

“မှန်တာပြောရင် အထိနာတတ်ကြပါတယ်။ ငါ ပြောချင်တာ က ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ အနှိမ်ခံဖို့သက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ”

အငြိုးကြီးတဲ့မျက်လုံးတစ်လုံးက သူ့ကို အင်အားပြင်းထန်စွာ ကြည့်သည်။ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွား သော ကားတစ်စီး...။

ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပြောင်းလဲကြပေမယ့် သူကတော့ ရုပ်နေမိမြဲ။

“ ညီမလေး ရိုးရိုးမေ့ရှာပဲ ယူချင်တယ် ကိုကို”

အဖေ အိပ်ပျော်သွားမှ ညီမလေးက သူ့ဆီ လျှောက်လာရင် အခုလိုပြောပါတယ်။

သူ စက္ကူပေါ်မှာ ခဲတ်နှင့် (Sketch)ကောက်နေရင်းက ညီမလေးကို မော့ကြည့်သည်။

ညီမလေးက သူ့ဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

သူတို့အိမ်ကလေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရထားလမ်းရှိသည်။ ရထားလမ်းပေါ်မှာ ကလေးများက ဘယ်ဆီကလွင့်လာသည်မဆို ကြိုးပြတ်စက္ကူစွန်ကို ဝိုင်းလှနေကြ၏။

“ နင့်အမှတ်နဲ့ နင် ဝါသနာပါတဲ့ဆေးကျောင်း လျှောက်လို့ ရတာပဲ ညီမလေး”

မာမာက သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူလည်း အမှတ်မထင် မာမာကို ကြည့်မိတော့...

ဟင်!... မာမာရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ တွဲခိုနေသည်။

“ ညီမလေး တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ဘူး ကိုကို၊ ညီမလေး တို့ အခြေအနေနဲ့ ညီမလေး ဆေးကျောင်းတက်ရမယ့်နှစ်က အချိန် အကြာကြီး၊ ပြီးတော့...”

သူ ညီမလေးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ညီမလေးကို နှစ်သိမ့်မိသည်။

“ အချိန်ကာလဆိုတာ မလွဲမသွေဖြတ်သန်းရမယ့်ကိစ္စပါ ညီမလေးရယ်..၊ ညီမလေး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ကျောင်းတက်ပါ။ ညီမလေးမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ညီမလေး သိထားစမ်းပါ။ ဘာမှလဲ မစဉ်းစားနဲ့တော့..၊ ဟုတ်လား...”

ညီမလေးက ခေါင်းမော့ကြည့်ရင်း...

“ မဟုတ်သေးဘူး ကိုကို၊ အမှေ့ကျန်းမာရေး...”

သူ ပြုံးရင်း...

“ ဒါတွေက သူ့အလိုလိုဖြစ်သွားမှာပါလေ၊ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ ညီမလေးရယ်..၊ နော်...”

ညီမလေးက ဘာမှပြန်မပြော။ သူကတော့ ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်နေသည်။ အနာဂတ်...

ဟုတ်တယ်..၊ အဲဒီအနာဂတ်ထဲမှာ ငါတို့တွေ...။

ကျိန်းစပ်နေတဲ့မျက်လုံးကို မနည်း အားယူဖွင့်ကြည့်ရ
သည်။

“သားကြီး... မင်း အိမ်မှာ အိပ်နေခဲ့လေ၊ အမေ တစ်ယောက်
တည်း ဆိုင်ဖွင့်လဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အကြော်ဆိုင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေတဲ့အမေ့ကို သူ...

“အမေ အိမ်မှာပဲနေခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ဖွင့်လိုက်မယ်လေ၊
အဖေက အမေ မရှိလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မနေညကတည်းက အဖေ ရုတ်တရက် လေဖြတ်လေသည်။
ညတွင်းချင်း ဆရာဝန် ပြေးခေါ်ကာ ကုသပေးမယ့် အဖေ လုံးလုံး
စကား မပြောနိုင်အောင် အိပ်ရာပေါ်လဲခဲ့ရသည်။

နှစ်ရက်တာ မအိပ်ရတဲ့ဒဏ်ဟာ လူကို ပုံလဲချင်စရာပါ။

“နေခဲ့လိုက်ပါ အမေရယ်... ညီမလေးကိုလဲ အမေ ကျောင်း
တက်ခိုင်းလိုက်၊ ညီမလေးက ခေါင်းမာမာ၊ အမေပြောမှဖြစ်မှာပါ၊
ဆိုင်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

အမေ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါ့သားကြီးလဲ တော်တော်ပင်ပန်းနေပါပြီ”

သူက အမေ့ကို ပြုံးပြရင်း...

“ကံစီမံရာပေါ့ အမေရာ၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊
တဲ... အမေ သား ဆိုင်သွားဖွင့်လိုက်ဦးမယ်”

သူ ဆိုင်ကို တောင်းတွေ၊ ခြင်းတွေ အိမ်ရှေ့ကလှည်းထဲပြောင်း
ထည့်ကာ တွန်းပြီးလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ အလင်းရောင်
တောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရသေး။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဂိတ်လာထိုး
တဲ့ကားမှ စပယ်ယာ ချာတိတ်လှမြင့်လေးက ဝိုင်းပြီး ကူချ ဆိုင်ဖွင့်
ပေးသည်။ သူ အကြော်ကြော်နေစဉ် ဆိုင်တွင် ဝယ်သူတွေ၊ နေ့စဉ်
အကြော်မှာနေကျ မုန့်ဟင်းခါးသည်တွေ ရောက်လာသဖြင့် တစ်
ယောက်တည်း လုံးလည်ချာလည်ရိုက်သွားသည်။

ကားသမားတွေကလည်း ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင် ဝိုင်းကူညီ
ပါတယ်။ အသက်အကြီးဆုံး ကားသမားကြီး ဘာချစ်မြို့၊ ဦးသံ
တိုင်တို့တောင် မနေအား။ ဦးလေးခင်မောင်ကလည်း ဂိတ်ထဲကနေ
လှမ်းလှမ်းပြီး ဆိုင်ကို စိတ်မချဟန်ကြည့်သည်။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ခင်းရောက်တော့ သူ အကြော် ကြော်နေစဉ်...

“အကြော်သည်ကြီး ကျောင်းကို ဘာလို့မလာတာလဲ”

“ဟာ... ဆရာမ...”

ဆရာမက ကျောင်းသွားခါနီး ဝင်လာဟန်တူသည်။ သူ ပျာပျာ
သလဲ ခုံတစ်လုံးဆွဲယူပေးမည် လုပ်တော့...

“နေစမ်းပါ သားကြီးရယ်၊ မင်းလဲ အလုပ်အားတာမဟုတ်ဘူး၊

ငါ့မှာ လက်ပါပါတယ်”

ဆရာမရဲ့ အဲဒီလိုပြောတတ်တဲ့ခလေး လေယူလေသိမ်းကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ ဆရာမက အကြော်တွေကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ရင် အသင့်ပြင်ပေးသည်။ စားတဲ့ခိုင်းတွေကို လိုက်ချပေးနေတဲ့ ဘာချစ်ဖြိုင်။

“ဟ... ကျောင်းသွားခါနီး တပည့်ကို ဝိုင်းလုပ်အားပေးနေသလား”

“ဟုတ်တယ် ဘာချစ်ရေ၊ တပည့်က မလာတော့ ဆရာက လာရတယ်လေ”

ကိတ်ကလူတွေနဲ့ ဆရာမက တော်တော်ရင်းနှီးတာကြောင့် အလုံးက ရယ်ကြသည်။ ဆရာမက ဘူးထဲက ပိုက်ဆံအကြွေကိုထုတ်ယူကာ တစ်ဖက်ဝိုင်းကို ပြန်အမ်းပေးရင်း...

“မင်းကို ဆရာကြီးက ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိလို့ကွ၊ မင်းအသေတင်းလဲ ဆရာကြီးက ကြားတော့ ခိုင်းရမှာ အားနာတယ်၊ တူပါရဲ့ကွာ”

“ဘာကိစ္စလဲ ဆရာမ”

“လူကုန်ပြီးလောက် ကျောင်းရဲ့ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်အခမ်းအနား တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲကို လူကြီးတွေလဲလာကြလိမ့်မယ်၊ နှစ်ဟောင်းကျောင်းသား တော်တော်များများလဲ လာကြဖို့ ဆရာမနဲ့ ဆရာကြီးတို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ကပွဲတစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ တချို့ ကျောင်းကထွက်ပြီး နာမည်ရပြီးသား

အနုပညာရှင်အချို့ကို ဖိတ်ထားတဲ့ပွဲနဲ့ မင်းကို ပွဲထုတ်ချင်နေတာကွ၊ ပြဇာတ်တို့၊ အကတို့ ပါမယ့်ကဏ္ဍလေးတစ်ခုပေါ့”

သူ ရဲရဲနီနေတဲ့ ကြက်သွန်ကြော်တစ်ခုကို တစ်ဖက်ကို တုတ်တံနဲ့ ကောက်လှန်လိုက်ရင်း...

“သိပ်လုပ်ချင်တာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ အပေးက နေမကောင်းဖြစ်နေတာလေ၊ ဈေးရောင်းရတာ တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ အချိန်ရပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေတာသက်သက်ပါ”

ဆရာမက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“အချိန်က ရဲပါသေးတယ် သားကြီးရယ်၊ ပြဇာတ်တိုက်မယ့် ကိစ္စတွေဆိုတာလဲ ညှိပိုင်းလောက်ဆို ဖြစ်တာပဲဟာ၊ မင်း ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပါကွာ”

ဆရာမ စကားကြောင့် သူ ဘာမှပြန်မပြောမိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ပြဇာတ် အစမ်းလေ့ကျင့်တာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ
မိုးပြာ...”

လက်ဖက်ရည်ကို မိမိခံသောက်နေရင်း နေမျိုး မေးလာတာ
ကြောင့်...

“အင်း .. အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူစုံအောင်ညှိရတာ
တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ဆရာမကို ပြောပေါ့ကွာ”

“ဟ .. မပြောလို့ဖြစ်မလား၊ ရက်ကံ အရမ်းကပ်နေပြီလေ၊
ဒါကြောင့်လဲ လူမစုံအောင် မနည်းပြောနေရတာဟ...”

အောင်စေ က ခေါင်းညိတ်ရင်း သူ့ကို...

“ဒါနဲ့ မင်း ပါသေးတယ်ဆို...”

“မပါချင်လဲ ဝင်ပါပေးရမှာပဲ၊ ဆရာကြီးက အတင်းကို ခိုင်း
နေတာကိုး...”

သူ့အပြောကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဘာပြဇာတ်လဲ မိုးပြာ”

နေမျိုး အမေးကြောင့်...

“ပီဇူရ...”

“မင်းကတော့ ဘီလူးနဲ့ အကျိုးပေးတယ် မိုးပြာ”

“ပီဇူရ အမတ်က...”

“ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီကောင်လေး မဆို မါဘူး၊ တော်တော်လုပ်နိုင်တယ်။ သူ့အဖေက ယဉ်ကျေးမှုဌာနက ပဲကွ”

“ဗီစကတော့ ပါလာသားပဲ”

နေမျိုးစကားကို သူ လက်ခံသည်။ အောင်စေ က...

“ပုဏ္ဏက ကရော...”

သူ့ရယ်နေပြန်သည်။ ဒါကို ဟိုကောင်တွေက မသင်္ကာဟန်နဲ့ အောင်စေ က စတင်၍...

“မင်းပဲ မဟုတ်လား”

မထူးတော့ပြီနို့ သူ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ရပါသည်။

“ဆရာကြီးက ငါပဲ လုပ်နိုင်စေချင်တာ၊ ငြင်းလို့လဲမရတာနဲ့ ငါ ဝင်ပါရတာပေါ့။ ဒီဇာတ်က အန္တရာယ်ကြီးတယ်လေ၊ သမိုင်းဝင် ဇာတ်ဆိုတော့ ဆရာမတို့ကအစ ငါ ပါဝင်လာစေချင်တယ်။ ငါကလဲ ဒီဘီလူးနဲ့ အကျိုးပေးတယ်ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဒီကောင်တွေ ရယ်ကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ မာမာ ဆေးကျောင်းတက်နေပြီဆို...”

သူ ခေါင်းညှိတ်သည်။

အောင်စေ က ဆက်ပြီ...

“မင်း လွယ်တော့မလွယ်ဘူးနော်၊ မင်းနဲ့ မင်းအမေပဲရှိတာ၊ မင်း ကျောင်းကတစ်ဖက်၊ အလုပ်ကတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ လုံးချာလိုက် ချာပဲ”

“အင်း... ငါလဲ တွေးပြီးသားပါ၊ ဖြစ်အောင်တော့ရုန်းရမှာပဲ”

“ငါတို့လဲ ရှိပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း အကူအညီလိုရင် ပြော...”

ဒီကောင်တွေစကားကြောင့် ရင်ထဲ နှင့်စေခဲ့သည်။

“ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ကန့်လန့်ကာအချမှာ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ဆူညံသွားခဲ့သည်။

ဘီလူးခေါင်းကိုချွတ်ပြီး ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် လာပေးတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုယူကာ ကျောင်းသားလေးကို သူ့ဘီလူးခေါင်း လွှဲပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်ကချွေးတွေကို သုတ်ရင်း ဇာတ်စင်လှေကားက အဆင်းမှာ...

ကောင်လေးတစ်ယောက်က...

“ကိုမိုးပြာ... ဆရာကြီးက နားနေခန်းထဲ လာခဲ့ပါတဲ့”

“အေး... အေး...”

သူ ဝတ်စုံလဲမည်ပြုပြီးမှ နောက်ကျနေမှာစိုးသဖြင့် ဝတ်စုံကြီး အတိုင်းနှင့်ပင် ဆရာကြီးဆီ လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲအဝင်မှာ ဆရာကြီးနဲ့အတူ ဆရာကြီးအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို အတူတွေ့ရသည်။

“ထိုင်...၊ မောင်မိုး...”

သူ ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်ရင်း ဆရာကြီးဘေးက လူကြီးကို တြည့်မိသည်။

ထိုလူကြီးကလည်း သူ့ကို ပြုံး၍စူးစမ်းဟန်ရှိသည်။ နှစ်လိမ္မော်ရောင် ခုံညားဟန်ရှိသော ထိုလူကြီးသည် ဖော်ရွေသဘောကောင်းမည့် ငို ရှိ၏။

“မိုးပြာ ဆိုတာ သူပဲကွ”

ထိုလူကြီးက လက်ကမ်းပေးတော့ သူ ကမန်းကတန်းထ၊ ရပ်တာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိ၏။

“ကောင်းတယ်ကွ...၊ သရုပ်ဆောင်အပိုင်းရော၊ တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း ဇာတ်အကူးအပြောင်းကအစ အပြစ်အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်သွားနိုင်တာ ဓာတ်ယုံကို လေးစားစရာပဲ၊ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဒီပွဲကို ကြီးကြပ်တယ် ဆိုတာ မင်းတို့ဆရာကြီးပြောတော့ ယုံချင်စိတ်မရှိဘူးလေ”

ထိုလူကြီးရဲ့စကားကြောင့် သူ အနေခက်စွာဖြစ်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်လ်”

ဆရာကြီး ကျေနပ်ဟန်နှင့် အပြုံးတွေ ဝေဆာနေ၏။

“မောင်မိုး...၊ သူ့ကို မင်း ဘယ်သူထင်လဲ”

သူ ခေါင်းခါပြတော့ ဆရာကြီးက ရယ်သံတွေနဲ့...

“မင်းတွေ့ချင်တဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးဖေသစ် လေ”

“ဟာ!...”

သူ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုလူကြီးကို အလန့်တကြား

ကြည့်မိတော့ လူကြီးက ရယ်မောနေ၏။ သူ ချက်ချင်း ထိုင်ချကာ တရုတ်သေ ကန်တော့ဦးချရင်း...

“ဆရာမဆီကတစ်ဆင့် ဆရာကြီး ရိုက်ခဲတဲ့ ဇာတ်ညွှန်း အဟောင်းတွေနဲ့ လေ့လာဆည်းပူးရင်း ကျွန်တော် ဒီလိုဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ သင်ဆရာတွေမဖြစ်ပေမယ့် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ဆရာရင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် ခံယူထားပါတယ်”

ပီတိစိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင်...

“ကဲ... ကဲ .. ထပါ မောင်မိုးပြာ..။ မင်း အခုလိုကန်တော့ တာပဲ အန်ကယ်လ် ဝမ်းသာမဆုံးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့တပည့် မဖြစ် သေးပါဘူး”

“ဗျာ!...”

အန်ကယ်လ် ဦးဖေသစ်က ပြုံးနေပြီး...

“မင်းကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်တဲ့အခါ အန်ကယ်လ်ဆီ လာ အန်ကယ်လ် တံခါးဖွင့်ထားမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ မင်း ကြိုးစားရင် အောင်မြင်နိုင်တဲ့အရည်အချင်း မင်းဆီမှာရှိတာ အန်ကယ်လ် သိ တယ်”

သူ ဝမ်းသာရပေမယ့် ဆရာကြီးနဲ့ အန်ကယ်လ်ဦးဖေသစ်ကို ခေါင်းခါပြမိသည်။

“ကျွန်တော့်မိသားစု အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော် လတ် တလော မလာနိုင်သေးပါဘူး အန်ကယ်လ်ရယ်..။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်အောင်လာဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဆရာကြီးလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးပေါ့လေ.. မိသားစုကိစ္စဆိုတော့ အန်ကယ်လ် အတင်း နှိပ်တွန်းပါဘူး။ အေးလေ... မောင်မိုး လာမယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်လ်ဘက်က အချိန်မရွေးဘဲ..။ ဟုတ်လား...”

သူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

“ သားကြီး...၊ သားကြီး...”

နားထဲမှာ သူ့ကိုခေါ်သံလိုလိုကြားရသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံး အားယူဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ကိုလှုပ်နှိုးနေတဲ့ အမေ...၊ သူ့ အကြည့်ပြီး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ”

အမေက မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း...

“မင်းအဖေ ခေါ်လို့မရဘူး သားကြီး...၊ လုပ်ပါဦး... သူ ကမန်းကတန်းထ၊ ကာ အဖေအိပ်ရာဆီ ဝရန်းသုန်းထွက်လာမိသည်။

အဖေအသား ထိမိတော့ အေးစက်နေ၏။

သူ အလန့်တကြား စမ်းသပ်မိတော့...

“ဟာ!...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားကြီး...”

ညီမလေးပါ အမေဘေးမှ စိုးရိမ်နေဟန်...

သူ ထရံကိုကျောမှီချထိုင်ရင်း အားယူကာ ပြောခဲ့သည်။

“အဖေ ဆုံးပြီ အမေ...”

“ဟင်!...”

“အဖေ...”

အမေရဲ့ အံ့အားသင့်ငြိမ်သက်သွားဟန်၊ ညီမလေးရဲ့ အဖေသံ တစ်ပြိုင်နက်တည်း...

သူ အမေ့ကိုကြည့်တော့ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အသက်မဲ့ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပုံကြောင့် သူ တကယ်စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။

“အမေ...”

အမေ့ကိုပွေတော့ သူ့လက်ထဲ ပျော့ခွေကျလာသည်။ ညီမအရဲ့သံ အမေ ကြားနိုင်တော့မည့်ထင်ပါ...။ ဒဲဒီနေ့မှာ အဖေနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ လောင်မြိုက်မှု အားကောင်းတဲ့မီးလျှံတွေနဲ့ ကံကြမ္မာရှိတဲ့ မှာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းငုံ့ အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

ညီမလေးကတော့ အိပ်ရာထဲ လဲတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အဖေနဲ့အမေ့ဈာယန်ကို စီစဉ်ခဲ့ရတယ်။ ကြားဖို့တောင် အားယူခွင့်မရှိတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ညီကိုယ်ကို အားပေးရင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။

အောင်စေ၊ နေမျိုးတို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသလို မီးချင်း ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သား၊ ကားဂိတ်က လူတွေက ကျွန်တော်တို့နားလည်ပေးကာ အခက်အခဲကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ

ဖြေရှင်းပေးကြသည်။ စာမှာစိတ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပိုသိလာတာ
ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ခွင့်မရှိတဲ့ ခံစားချက်တွေ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်လာတယ်။

လောကအလယ်မှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့လူတစ်ယောက်က သိ
အမြဲနေခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာရတာ
ကျွန်တော်တို့ဆီ ပျံသန်းလာတဲ့ ကရုဏာနတ်သမီးကြောင့်
သူ့နာမည်က 'မိခင်' လို့ ကျွန်တော် ခေါ်တတ်တဲ့ ညီမလေး
အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက သူငယ်ချင်း မိမိခင်ပေါ့။

အဲဒီကောင်မလေးက သတင်းကြားပြီးပြီးချင်း ရောက်လာ
တယ်။ လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော့်ကို သိသမျှ
သမျှ ဖြေသိမိအားပေးတတ်ပြီး ညီမလေးကိုလည်း ကျန်းမာ
အောင် နှစ်သိမ့်ကူညီပေးတတ်ပြန်ပါသည်။

နေမျိုးနဲ့ အောင်စေပါ ဒီကောင်မလေးရဲ့စည်းလုံးမှုအောင်
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်လို့ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ
ရင်းနှီးခဲ့တာဟာ သူမရဲ့အစွမ်းအစပေါ့။

ဒုန်းစိုင်းဖြေးဝင်လာတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကြောင့် ဇာတာကို
သူ နေရာချမှားခဲ့သလဲလို့ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ကို မေးခွင့်
မေးချင်ပါသေးတယ်။

ကိစ္စအဝဝပြီးတော့ ဤအိမ်လေးထဲမှာ အဖေနဲ့အမေရဲ့
အသက်ကို မြင်ယောင်မိရင်း ကျွန်တော်နဲ့ ညီမလေး လွမ်း
သတိရစရာအချိန်ကာလကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတာပေါ့။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်
ကျောင်းပြီးအောင်အထိ အကြော်သည်ဘဝနဲ့ ဖြတ်သန်းအပြီးပေါ့။
ညီမလေးကတော့ ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်နှစ်လို့ပါသေးတယ်။ မိခင်တို့
အဖေနဲ့ အမေကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးပေမယ့် ညီမလေးကို
တော့ ပညာရေးကိစ္စကအစ ငွေရေးကြေးရေးအဆုံး သမီးရင်းတစ်
ယောက်လို့ အကူအညီပေးတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်လေ။

ကျွန်တော် အထည်ဟောင်းရောင်းသူဘဝနဲ့ အလုပ်တစ်ခု
ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်
ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုင်ခန်းတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဆိုတော့
အံ့ဩကြတာပေါ့။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကိုအေးချမ်းက...

“မင်း ဘာလို့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်မလုပ်တာလဲတဲ့”

ကျွန်တော်ကလည်း...

“ကျွန်တော့်ကို မခေါ်လို့” ပေါ့လို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ဖြေ
ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ မိခင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုတစ်
ယောက်နဲ့ ညီမရင်းတစ်ယောက်လို့ ပိုသိယောဇဉ်ကြီးလာကြတယ်။

မိခင် သူတို့ရဲ့ဆန္ဒသစ်မှာ လေ့လာနေတဲ့အချိန် ခင်မင်ရင်းနှီး
တဲ့ မိခင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အမြဲတမ်းပုံမှန် မြို့လယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွေမှာ ဆုံဖြစ်ကြပါတယ်။

တစ်ထောက်နားသွားတဲ့ မိုးပြာရဲ့စကားအဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ အနီးဆုံးပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတယ်။

မိုးသံတွေကလွဲ၍ အရာရာသည် စိမ့်စိမ့်အေးအေး ကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့ လွှမ်းခြုံနေ၏။

မိခင်က ရီကော်ဒင်းကို ပြန်ပိတ်၏။

“ကိုကို...၊ မိခင် စကားကို ကြားဖြတ်ပြောတယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး။ မိခင် သိတာလေးတွေ ပြည့်စုံသွားအောင် ပြည့်ပြောရမလား ဦးငြိမ်း”

ဦးငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ရီကော်ဒါကို ပိတ်မနေနဲ့တော့ မိခင်၊ တစ်ခါတည်းသာ ဖွင့်ထားလိုက်၊ နောက်မှ ဖြတ်သင့်တာဖြတ်...”

မိခင် ရီကော်ဒင်းခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်သည်။

“တစ်ရက် မာမာ အိမ်မှာ လာအိပ်တယ်လေ...၊ အဲဒီနေ့က ပေပေနဲ့ မေမေတို့ အားရက်ဖို့ အိမ်မှာရှိတဲ့အချိန် မိခင်နဲ့မာမာက ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းတွေ ပြောဆိုမိရင်း ကိုကိုနာမည်၊ ကိုကို

အကြောင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး အလွယ်တကူပြောမိတာပေါ့၊ ခဏနေတော့ မာမာက သူ စာတွေလုပ်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး မိခင်အခန်းဆီကို ပြန်သွားပြီး စာကျက်နေတယ်ထင်တယ်။

ပေပေကတော့ ကိုကိုနာမည်ကို အကြာကြီးစဉ်းစားနေတာ မိခင်တို့ မသိလိုက်ခဲ့ဘူး၊ ခဏကြာတော့ ပေပေက မိခင်ကိုပြောတယ်လေ...”

အားလုံး သူမစကားကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

ဟုတ်တယ်...၊ ပြန်စဉ်းစားမိရင် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ...။

“မိုး...ပြာ...”

ဖေဖေရဲ့စကားသံကြောင့် သူမရော မေမေပါ ဖေဖေကို ကြည့်မိသည်။ အစဉ်သန့်ရှင်းကြည်လင်နေတဲ့ ဖေဖေရဲ့မျက်နှာ၊ နားမည်ကြီး အထူးကုတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများပေမယ့် လူနာရှင်များအတွက် ဖေဖေမျက်နှာပေါ်က အမြဲတွေ့နေရတတ်တဲ့အပြုံးသည် ရောဂါတစ်ဝက်ကို အနိုင်ယူနိုင်တာ ယုံကြည်ချက်နှင့် သေချာမှုပင်။ ဒီနေ့လည်း ဖေဖေ ဆေးခန်းမထိုင်ရတဲ့ရက်မို့ သားအမိ သားအဖဆုံချိန်။ သူ့ အလုပ်မအားပေမယ့် သူ တည်ထောင်ထားသည့် သူတို့တိုက်က ဒီအပတ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရှုနေရင်း အခု လိုပြောမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေမေက အနောက်တိုင်း ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုနေရင်း ဖေဖေအသံကြောင့် သူမလို ဖေဖေကို ကြည့်သည်။

“မိုး...ပြာ...”

ဒုတိယအကြိမ်ရေရွတ်မှုမှာ ဖေဖေမျက်နှာပေါ် အတိတ်သို့ အပြန်အလှန်သုံးသပ်ခြင်းတွေ ငြိတွယ်နေ၏။

ဒါကြောင့် သူမက ဖေဖေကို...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ...”

သူမ အသံကြောင့် ဖေဖေက သူမကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်သလို...

“ဒီနားမည် မမှားနိုင်ပါဘူး...”

မေမေက ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် မှောက်တင်လိုက်ရင်း...

“ရှင်... ဘာဖြစ်နေကာလ ကိုရုံ”

မေမေ မေးတဲ့စကားသံကို လျစ်လျူရှုရင်း သူမကိုသာ...

“မိုးပြာနဲ့ သမီး ရင်းနှီးသလား”

သူမက ဖေဖေစကားကို သဘောကျသလိုရယ်မိရင်း...

“အဲဒါ မိမာရဲ့အစ်ကိုလေ ဖေဖေရဲ့...”

“ဘယ်လို!... မိမာအစ်ကို ဟုတ်လား... ဒါဆို မိမာ ရောက်နေတယ်ဆို... ဖေဖေဆီကို ခေါ်ပေးစမ်း သမီး”

မေမေက အတွင်းခန်းက အိမ်ဖော်မလေးကို လှမ်းခေါ်ပြောသည်။

“မထွေးရေ... အပေါ်ထပ်က သမီးအခန်းမှာ မာမာကို သွားခေါ်ပေးပါဦး။ သူဦးဦး ခေါ်နေတယ်လို့...”

မထွေးက ခေါင်းညိတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ မထွေး တက်သွားတော့မှ မေမေက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရုံ”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက ကိုကိုပုံကိုကြည့်ရင်း ဖေဖေက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ကိုယ် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ နယ်မြို့လေးကိုသွားတာ မေ မှတ်မိလား မသိဘူး”

“အင်းလေ... သမီးလေးတောင် မမွေးရသေးဘူး၊ မေက အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်တာနဲ့ ဒီမှာ ကျန်နေခဲ့ရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရဲ့”

ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဒူးခေါင်းချိတ်ထိုင်သည်။

“အဲဒီနေ့က အံ့ဩစရာပဲ။ ကိုယ်စီးလာတဲ့ရထားက သံလမ်း ချော်ပြီး မီးထ၊ တောက်လို့ ကြားဘူတာမရောက်တာရောက်မှာ ငြိမ်းရ သတ်ရနဲ့ ခရီးသည်တွေ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ခရီးသွားအမျိုးသမီး တစ်ဦး ရထားပေါ်မှာတင် မွေးဖွားဖို့ လတ်တလောဖြစ်လာတာ ကြုံလိုက်ရတယ်။ ဒီရထားတွေမှာပဲ နယ်ပြောင်းလာတဲ့ သူနာပြု တစ်ဦး ပါလာတာနဲ့ ကိုယ်ရယ်... ‘အစ်မမြ’လို့ခေါ်တဲ့ သူနာပြု ဆရာမလေး ဒေါ်မြမြဦးရယ်၊ ရထားပေါ်က ခရီးသွားအမျိုးသမီး တချို့ရယ် ပေါင်းပြီး ရထားပေါ်မှာပဲ ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွားပေးလိုက် ရတာ...၊ မွေးပြီးပြီးချင်း ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးက ပြာလွင်နေတာနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မိုးပြာ လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး...၊ ဦးဦးကိုယ်တိုင် မွေးဖွားပေးလိုက် တဲ့ ဂုဏ်လေးက ကိုကိုမိုးပြာပါ”

ပြောလည်းပြော မိမိစောစောမှာ မိမိမာက ဝင်ထိုင်သည်။

“နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်မှာ အစ်မမြနဲ့ တစ်ခေါက်ဆုံသေး တယ်၊ မိုးပြာရဲ့အဖေအရင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကောင်လေး ကိုယ်တိုင် မသိဘူးလို့ကြားတယ်၊ အစ်မမြ ပြောမှပဲ အဲဒီတုန်းက မသစ္စာဟာ လင်မယားကွာရှင်းထားတာတော့ အနည်းအကျဉ်း သိ ပါတယ်”

မိမာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုကိုဖေဖေကို သိတာဆိုလို့ အဖေတို့နဲ့ ကာယကံရှင် ဒေါ်လေးသစ္စာပဲရှိတာ ဦးဦး”

“ဒီနာမည်ကို ကြားမိတော့ ဦးဦး ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေတာပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ ဦးဦး မောင်မိုးပြာနဲ့ ဖေဖေချင်သေးတယ် သမီး”

မိမာက ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း...

“သမီး ဦးဦး အားတဲ့နေ့ ခေါ်လာပေးမယ်လေ”

ဖေဖေက မိမာစကားကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ပြီးတော့ လည်း...

“လူလောကကို စရောက်ကတည်းက ဒုက္ခတွေများလိုက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူ နားခွင့်ကြုံရမှာပါ”

ဖေဖေစကားကြောင့် သူမပါ ကိုကိုအတွက် သက်ပြင်းချမိ သည်။

“ဟင်... မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကလဲ ဆုံးပဲဆုံးတတ်လွန်းတယ်
ကွာ...”

ကိုနေရဲ့ အံ့အားသင့်ဟန် ပြောလာတာကြောင့်...

“အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော်တောင် မသိဘူးဗျ...”

ကိုကိုစကားကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကို ပြဿနာဖြစ်ခါနီး တစ်ရက်ကလေး၊
အဲဒါကြောင့် ကိုကို မသိတာပါ”

သူက...

“ဪ... အဲဒါကြောင့် ဆေးရုံပေါ်မှာ မိခင်ပေးဖက် ကိုကို
ကို သိနေခဲ့တာကိုး”

“ဆက်ပြောပါဦး”

ကိုစော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် အလေး ကကြီး ပြောမှုကြောင့်
သူတို့ ရယ်မိသည်။ လက်တွေ့ဘဝဟာလည်း ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ
လို ပြောင်းလဲမှုအစဉ်အဆက် ဖြစ်နေတာကို သိရတော့ အဲဒီတစ်နေ့
ပါပဲ။ တိပ်ရီကော်ဒါသည် လည်ပတ်နေဆဲ...။

ကျွန်တော်ရဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသံကို စတင်ကြားရတဲ့အချိန်ဟာ
ကျွန်တော် လမ်းဘေးဈေးရောင်များကား ဘေးထုပ်ဖိုးတွေ လက်ကုန်
နှင်းရန် ဦးမြတ်စိုးဆီ သွားခဲ့သည်။

ဦးမြတ်စိုးနဲ့ သူတို့အနီးနားက ခြံတစ်ခြံအတွင်းထဲက လက်
စက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူနဲ့ ငွေစာရင်း ရှင်းခဲ့
ကြသည်။ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး သူ ဦးမြတ်စိုးကို နှုတ်ဆက်
တာ သူ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာမိ
သည်။ အဲဒီလမ်းကလေးဟာ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝင်းနဲ့နေကြသူများမို့
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြပါသည်။

သူလည်း မတ်တတ်ရပ် စူးစမ်းကြည့်မိတာပေါ့။

တကယ်လို့ သူသာ ရပ်ငေးကြည့်မနေမိဘူးဆိုရင်.. ဒါမှ
ဟုတ် ဆရာသစ်နဲ့ ကိုစော်ရဲ့ အပြန်အလှန်စကားသံ မကြားမိခဲ့ဘူး
ဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ အခုလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဖြစ်ချင်တဲ့ကံတရားက ပါလာမှတော့...

“ဟိုကောင် ငကျမ်း အခုထိ ရောက်မလာသေးဘူးလား မောင်ဇော်...”

အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သူနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဆရာသစ်၊ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်အလင်းရောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်နဲ့ စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေတဲ့ ဦးဖေသစ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တော့ အရင်းနှီးဆုံးခင်မင်ခွဲရမယ့် ကိုဇော်ဇော်က...

“ငကျမ်း နေမကောင်းလို့တဲ့၊ မလာနိုင်ဘူးလို့ ကိုမြမောင်ကို ပြောတယ် လေးလေး”

ကိုဇော်ဇော်ကကြောင့် လေးလေး စိတ်ပျက်သွားပုံရတာ သူတွေ့နေခဲ့သည်။

“ဟာကွာ... ဒီမှာ ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးမှကွာ...”

ကိုဇော်က ဝင်ပြောပါသေးတယ်။

“ကိုမြမောင်တို့... ကိုအရိုင်းမင်းတို့ ရှိသာပဲ”

“လခွီးမှပဲ... ဒီကောင်တွေကို ပထမကတ်တွေမှာ ရိုက်ပြီး သားကွ၊ ငကျမ်းက ဂိုဏ်းစတားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမှာ ငတုံးရဲ့ ကိုဇော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကုတ်နေတာ မြင်နေရပါတယ်။

ဆရာဦးဖေသစ်က ခေါင်းကိုခါလိုက် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောဆိုနေရင်း သူရှိရာကို အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ပထမတော့ မမှတ်မိဘူး၊ နောက်တော့မှ သူ့ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

“မောင်မိုး...”

သူလည်း လေးလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်လာတာလဲကွ”

ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း...

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီဘက်လာတာ လေးလေး”

“ကိစ္စ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေလုပ်နေလဲကွ၊ ကဲ... ထိုင်ပါဦး”

ဆရာဦးဖေသစ်က ပခုံးကိုဖက်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ထိုင်ခုံတွေဆီ ခေါ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား အတူထိုင်ရင်း ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှာ အထည်ပောင်းဆောင်းတယ် လေးလေး”

“ဟေ!...”

လေးလေးက အံ့သြပုံရတယ်။

နောက်တော့ သူ့ပုံစံကို အကဲခတ်မိကာ...

“မင်းကိုမြင်တော့ အတော်ပဲ၊ မင်း လေးလေးတို့ကို အကူညီပေးနိုင်မလား”

“ပြောပါ လေးလေး”

လေးလေးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်နှင့်...

“မင်း လေးလေးတို့ကို နှစ်ခန်း၊ သုံးခန်းလောက် အကူအညီနိုင်မလား”

“ဗျာ!...”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုး၊ ဝိုင်းစတားလုပ်မယ့်လူက ဖျားလို့
ပန်းဆိုးတန်း လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး လူခေါ်ဖို့လဲ ဒီနေ့ သန်လှိုင်
လူကြမ်းတွေ တော်တော်များများ ရောက်နေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်
လေးလေးတို့ အခက်ကြုံနေရတယ်၊ မင်း လုပ်ပေးနိုင်မလား
မောင်မိုး...”

သူ ဆုံးဖြတ်ရခက်ဟန်ရှိနေသည်။
ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား လေးလေး”
လေးလေးက ရယ်ရင်း သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ...
“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ...၊ လုပ်ကြည့်စမ်းပါ”
ကိုဇော်ဇော် ဆိုသူကလည်း...

“ဖြစ်မှာပါ ညီလေးရာ၊ ဆရာသစ်ပြောရင် ဖြစ်တယ်လို့ပဲ
ကွာ”

“ကဲ.. ကဲ.. အောင်ညိုရေ...၊ မောင်ဂျမ်း ဝတ်မယ့်အထဲ
တွေ ပေးဟေ့”
အောင်ညို ဆိုတဲ့ ချာတိတ်က အဝတ်အိတ်ကိုယူလာပေးသလို
ကိုဇော်ဇော် ဆိုသူကလည်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြော်ငြာ
တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အဝတ်အစားတွေကို ကူညီ ဝတ်ဆင်
သည်။

ဇာတ်ညွှန်းကို သူ ယူဖတ်ချိန်မှာ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

တွေခဲ့တယ်။ သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် တစ်မူထူးခြားလွန်းတဲ့
မိန်းကလေးရဲ့အလှက အံ့ဩငေးမောမိစေတတ်ပါပဲ။

သူ့အကြည့်ကို သတိထားမိတဲ့ ကိုဇော်ဇော်က...

“အဲဒါ ဆရာသစ်တင်တဲ့ မင်းသမီးသစ်လေကွာ...၊ နွေဦးနိုင်
အသစ်ပေမယ့် လုပ်ရဲတယ်ကွ၊ ဖြစ်နိုင်တာထက် လွန်ကဲနေ
တယ်”

“ဪ... ”

“ကဲ.. ကဲ.. စမယ်ဟေ့၊ မောင်မိုး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. လေးလေး”

ခုန ကိုဇော် သင်ပြထားတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ထဲမှာ
ဆင်ခြင် လေးလေးက သူ့နဲ့ မင်းသားကျော်ခေါင်ကို သေသေချာချာ
ပြောပြပေးသည်။

ရီဟာဇယ် အစမ်းလုပ်သည်။ သေချာပြီထင်တော့မှ လေးလေး
...

“ကျွန်တို့အပိုင်းကတော့ အိုကေပဲ၊ မောင်မိုးက ဒိုင်ယာလော့စ်
တွေ တစ်ဖက်ကပြောပြီးရင် မင်းသားပစ်တဲ့ သေနတ်အရှိန်ကြောင့်
အောက်ကိုကျသွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်...၊ အဲဒီအပိုင်းကတော့ ရီဟာ
ဇယ် မလုပ်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်းရိုက်မယ်...၊ ဟုတ်ပြီလား...”
ကိုဇော်ဇော်က ကိုအရိုင်းမင်းက ပြုတ်ကျမယ့်လှုပ်ရှားမှုကို ဖိုးရိမ်
မိသလို အကျသက်သာအောင် ပီပြင် ရှင်းပြသည်။

“စ..မယ်ဟေ့...၊ ရယ်ဒီ.. ဖိုက်.. ဖိုး.. သရိုး.. တူး..ဝမ်း..၊

အဘိဓမ္မာ...

ရဲအရာရှိဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့မင်းသားက သေနတ်နဲ့ သူ့
လှမ်းချိန်သည်။ သူက တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သည်။ လူ
တန်းကို နောက်ပြန် လက်နဲ့စမ်းမိတော့ သူ ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး ရန်နိုင်၊ ခင်ဗျား လှုပ်ရှား
မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ် အောက်ကို ဖြည့်
ဖြည်းချ... ဟုတ်ပြီ...”

သူ့လက်ထဲက သေနတ် အောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းချရင်း
ရုတ်တရက် ရဲအရာရှိကို လှမ်းပစ်မည်အလုပ်မှာ မင်းသားရဲပစ်
ကျည်ဆန်က သူ့ရင်ဘတ်ကို အနီရောင်စွန်းထင်စေခဲ့သည်။

သူ ပါးစပ်ဟာ လိုက်တော့ နီနီရဲရဲသွေးအတုတွေ ပါးစပ်
ပွက်ခနဲ လျှံကျလာသည်။

“မင်း...”

သူ ထစ်ငေါ့စွာ အားယူပြောသည်။ နောက်တော့...

လက်တန်းကိုမို့ချကာ နောက်ကျွမ်းပစ်ချလိုက်သည်။ အေး
မှာ အဆင့်ဆင့်ပုံထားတဲ့ ပစ္စည်းအဟောင်းပုံတွေကြားက ရေ
တွေဆီကျပြီး အရှိန်လွန်ကာ ထပ်ဆင့်မြေပြင်ပေါ်ကို ကိုးရိုးကာ
ပြုတ်ကျခဲ့သည်။

“ကတ်...”

သူ့ဆီကို အရိုင်းမင်းတို့ ပြေးလာကာ တွဲထူပေးရင်း...

“အိုကေပဲ... ညီလေး...”

ဆရာဦးဖေသစ်က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး...

“အဆင်ပြေတယ် မောင်မိုး”

စက်အဖွဲ့သားတွေကအစ လက်မထောင်ပြတာကြောင့် သူ
အတက်မိသည်။ နောက်တစ်ခန့်အတွက် သူ ပြင်ဆင်ရသည်။

ဒီအခန်းက ခုန ဝရန်တာက ပြုတ်ကျလာတဲ့အခန်းရဲ့အဆက်
ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးက တိုက်ထဲကပြေးထွက်အလာ သူ့ သေနတ်
နီနီပြီး ဂျစ်ကားပေါ်ကိုတင် မောင်းပြေးရမယ့်အခန်း ဖြစ်သည်။

သက်သောင့်သက်သာအခန်းမို့လို့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး
မိပဲ။ ရိုက်တော့လည်း အခက်အခဲမရှိခဲ့...။

ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိတာ အမြဲတမ်း ချောင်းမြောင်းနေတဲ့
အားရိုင်းနဲ့တူပါတယ်။ သူ သေနတ်အတုနဲ့ နွေဦးနိုင်ကိုချိန်ပြီး
ခြံထဲက ကားထွက်လာပုံ(အပြ)ခန်းကို ရိုက်ကူးချိန်...

ကားက ခြံထဲမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းထွက်သည်။

ကင်မရာ မြင်ကွင်းအောက်မှလွတ်ကင်းပြီမို့ ခြံအကွေ့အကွယ်
အရောက်မှာ အေးအေးသက်သာလို့ သူ ထင်မှတ်ပြီး ဘရိတ်ကို
မင်းမယ်အလုပ်မှာ...

ရှေ့မှာ ခြံထဲ ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကြောင့်...

“ဟာ...”

“အို...”

နွေဦးနိုင်လည်း အံ့အားသင့်ပုံရသည်။

ရှေ့ကပြေးလာတဲ့လူလည်း ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်လို့ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။ သူလည်း စက်တီယာတိုင်ကို ဘေး
ဆွဲအနောက် ရှေ့ကလူက ကားအဖွန်းနဲ့ မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီး ထိုသူ
ဝင်တိုက်မိလျက်သားဖြစ် ခဲ့ရပါသည်။

“ကျွါ...”

“ဒုန်း...”

အရှိန်နဲ့ပြေးဆောင့်လိုက်တဲ့အသံ... တိုက်မိတဲ့ပုံရိပ်...
သူမျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ရိုက်မိလိုက်သလို ခံစားရသည်
အဲဒီအသိက မျောက်ဆုံးပါပဲ...။

မိ ရှေ့ကြမ်း...
ကျရာအခန်းမှာ
ငါ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသရုပ်ဆောင်ပြမယ်...
ရှေ့ကြမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အင်္ကျီ
လူတွေရဲ့မုန်းတီးရာကအစ
ကိုလိုတဝင်ကိုပြန်ကာကွင်းလာတယ်...။

“ကျွန်တော် တမင်မလုပ်ပါဘူး လေးလေးရယ်”

မာမာနဲ့ မိခင်က ရှိက်ကြီးတငင်ငိုနေမြဲ...။

လေးလေးက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်...

“လေးလေး သိပါတယ် သားရယ်၊ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တို့အားလုံး သိတယ်၊ ငါ့ရှမ်းကလဲ နေမကောင်းရက်သာနဲ့ သူ့ကြောင့် ရှုတင်ဂျက်မယ်ဆိုပြီး ကမူးရှူးထိုး ခြံထဲပြေးအလာမှာ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်ကြတာပါကွာ...။ လေးလေး အပြစ်ပါပဲ”

“တောက်...။ ဘယ်အငြိုးတွေနဲ့များကွာ...”

ကိုမြမောင် မချီတင်ကဲ တောက်ခေါက်သည်။

မျက်လုံးတစ်ဖက်၊ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပတ်တီးစည်းထားပေမယ့် ပတ်တီးကိုကျော်လွန်ပြီး စိန်ထွက်လာတဲ့မျက်ရည်၊ ဒီပုံရိပ် ဒီမြင်ကွင်းက အားလုံး အတွက် ရင်နှင့်ချင်စရာပါ။

“ညီမလေး...”

“ကိုကို...”

သူ့ကိုဖက်ပြီး ညီမလေးက ရှိက်ကြီးတငင်၊ ငိုနေသည်။ သူတော့ စိတ်ထဲက အဆက်မပြတ်ပြောမိနေဆဲ။ “ကိုငရှမ်းရယ် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ...။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသတ်ခဲ့ပါဘူး။”

“နေဦးနိုင် ကတော့ လတ်တလောမှာ ညာခြေထောက် အရိုးအက်ခဲ့တယ်”

“ဗျာ!...”

သူ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်မိသည်။

“ကျွန်တော် ကိုငရှမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရားဥပဒေ အဆုံးအမကို ခံယူပါ့မယ်”

“ကိုကို...”

မိခင်နဲ့ မာမာရဲ့ငိုသံနဲ့ စကားက သူ ရင်ကွဲစရာ...။

“ကိုကိုအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ကတော့ ကိုကို ခံရမှာပဲပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို ညီမလေးအပေါ် ဆက်ပြီး တာဝန်မကျေ ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ...”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ သားရယ်၊ မင်းညီမလေးအတွက် အစစအရာရာ အန်ကယ်လ် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဗျာ!...”

ဘေးနားမှာလာရပ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် မိခင်ကပါ အံ့အားသင့်ရင်း...

“ဖေဖေ...”

သူ့ရော မိမာ ပါ ဆရာဝန်ကြီးကို ငေးကြည့်သည်။

“သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားတို့မောင်နှမကို အန်ကယ်လ် သိနေတာကြာပါပြီ။ အထူးသဖြင့် မင်းကိုပေါ့ မောင်မိုးပြာ၊ အန်ကယ်လ် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတွေ့ဖြစ်ကြတာပါ။”

“ကျွန်တော့်ကို...”

သူနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အဆက်အစပ်မဲ့စကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြသည်။

“မောင်မိုးပြာ ဆိုတဲ့နာမည်ကို အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာဆိုရင် သား သိလောက်ပါပြီ။”

“ဗျာ!.. ဒါဆိုရင် အန်ကယ်လ်က ဒေါက်တာ...”

ဆရာဝန်ကြီးက ကရုဏာပါတဲ့အပြုံးနှင့် သူတို့ နှစ်သိမ့်ငေးမောရင်း...

“အန်ကယ်လ်က ဒေါက်တာရဲ့ညီပါ။ အခုအချိန်ထိ မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ နာ(စ်)အစ်မမြနဲ့ အန်ကယ်လ် မောင်မိုးပြာကို ရထားပေါ်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဓွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ ယနေ့အချိန်အထိ အန်ကယ်လ်ရော အစ်မမြပါ မသစ္စာတို့သားအဖကို မမေ့ခဲ့ဘူး။ မသစ္စာ အဲဒီဘူတာနားကရွာမှာ ဆရာမအလုပ် ဝင်လုပ်နေတယ် အန်ကယ်လ် ကြားခဲ့တယ်။ မသစ္စာက...”

သူက...

“မေမေ ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်သားကတည်းက ရွာမှာပဲ ဝိုးထိပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“ဟင်!...”

ဆရာဝန်ကြီး စိတ်မကောင်းဟန်ရှိသည်။

“မေမေ ဆုံးတော့ မိမာရဲ့အဖေ ကျွန်တော့်အမေရဲ့အစ်ကိုပေမေ ဦးမင်းကံ လာခေါ်တယ်။ ပေဖေတို့ မဆုံးခင်အထိ ပေဖေနဲ့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်”

အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်လွန်းတဲ့ သူရဲနက္ခတ်ကိုက ဓွေးဖွားရာကစပြီး အမှားအယွင်းတွေ ရှိနေပါသလား။

ပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး အန်တုရင်ဆိုင်တဲ့ လှေငယ်လေးလို အင်အားပြုပြီး ငြိမ်းငြောက်တတ်တဲ့မုန်တိုင်းက အမုန်းကြီး မမုန်းစေချင်ပါ။ ဝဋ်ရှိရင်လည်း ကျေပါစေတော့ အရှင်ဘုရား...။

ကျွန်တော် လူသေမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ အမိန့်ချမှတ်နေမှာ လေးလေးတို့ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသတ်ကြတဲ့ အနုပညာရှင်အသိုင်းအဝိုင်းအချို့ကပါ အမိန့်ကို လာရောက် နားထောင်ကြပါတယ်။ လေးလေးလက်ထဲက ကိုငဂျမ်းရဲ့သမီး ငါးနှစ်အရွယ်ကလေးလေးကိုမြင်တော့ သူ့ရင်ထဲ ဆို့နှင့်လာခဲ့တယ်။ အမိန့်ချမှတ်ပြီး သူ့ကို အချုပ်ကားရှိရာဆီ ရဲသားတွေကတွဲခေါ်တော့ သူတောင်းပန်ပြီး မိဖော်နဲ့မိမာကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုဇော်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ လေးလေးကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။

“လေးလေး ကျွန်တော် ထောင်ကမထွက်မချင်း ကိုငဂျမ်း သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ကျွန်တော် ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ အဲဒီအတွက် လေးလေး ကူညီပေးပါလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

လေးလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ နီရဲလာပါသည်။
ကလေးလေးကတော့ အပြစ်ကင်းစင်စွာ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ ဒူးထောက်ရင်း ကလေးနဖူးကို နမ်းကာ...

“ဦးကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်...”

တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဒီကလေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လို့မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ ပြန်အထမှာ အစေးဆီက ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မိခဲ့သည်။ အဲဒီအရိပ်က သူ့ရှိရာဆီ ရွေ့လျားလာပါသည်။ ငှီးချဲ့ပေါ်က မိန်းကလေးဟာ နွေဦးနိုင် ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။ ငှီးချဲ့နောက်က ငှီးချဲ့ကိုတွန်းလာတဲ့လူကြီးရယ်...။ နွေဦးနိုင်ရယ်က သူ့ကို စိမ်းကားမုန်းတီးနိုင်လွန်းတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်တယ် ထင်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါ့တစ်သက်မကျောဘူး မိုးပြာ...။ နင်ဟာ လူသတ်သမား”

“ဟာ!...”

“ဟင်!...”

အာမေဇိုတ်သံတွေ၊ အံ့အားသင့်ဟန်တွေ ရောထွေး ကျယ်လောင်သွားတဲ့ တရားရုံးထဲက အဖြစ်အပျက်...။

သူ ကြက်သေ သေနေမိခဲ့ပါသည်။ ငှီးချဲ့ကိုတွန်းပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတဲ့ အမုန်းဆန်တဲ့ လူသားနှစ်ဦးကို သူ ငေးမိလျက် သား...။ ရင်းစားပြန်မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့...

ငါတို့ကမ္ဘာကြီးကို တည်ဆောက်ထားပါသလား။

အငွေပျံ့လောင်ကျွမ်းစရာကောင်းတဲ့ သောကတွေနဲ့ ရင်ထဲက အကောင်းပကတိဖြစ်စရာမကောင်းအောင် ပျက်စီးကြေမွလောက်ပြီ ဆိုတာ မှတ်တမ်းရေးထားချင်တယ်။

အပြာရောင်ကောင်းကင်ရဲ့သမိုင်းမှာ လမ်းပြတောက်ပဖို့ ရေ
ရောင်ခြည်ရွှေမင်းသမီးက သူ့အလင်းကိုရုပ်သိမ်းဖို့ သွေးအေးအေး
တောင်းဆိုနေသည်ဟု မှတ်ချက်ချရမလို...။

ပရမ်းပတာဆန်တဲ့ နှလုံးသွေးနဲ့ ခပ်ကွေးကွေး ငြိမ်ဝပ်နေတဲ့
ချစ်ခြင်းသည် ဘယ်က စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပါသလဲ...။

• အဖြေတွေ၊ အမေးတွေ၊ အမှားတွေနဲ့...
ပတ်ချာလည် မောဟိုက်စရာကောင်းတဲ့ အတွေးတွေ...၊
ဦးခေါင်းနဲ့မဆုံအောင် များပြားလွန်းပြီ...။

• ကြက်ခြေခတ်တွေ များလွန်းတဲ့
ကိုယ့်နေ့နွဲ့တွေလဲ
(စောချာပါတယ်)
အမှန်တရားရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က
အော့အန်ချင်စရာ...။

သူ့အသံကို သူရပ်တန့်ရင်း ရှေ့ကို အုပ်မိုးငိုက်ကျနေတဲ့ ဆံပင်ကို နားရွက်ကြားမှာ ညှပ်သည်။

“ဒီဒဏ်ရာအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူး။ ရုပ်ဆိုးသွားလို့လဲ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်ထွက်ချင်း လေးလေး လာခေါ်တာနဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းစ၊ ရေးတယ်။ သရုပ်ဆောင်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီးငြင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လေးလေးရဲ့ဖကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော့်ခံယူချက်ကို ပြန်ပြင်ရတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာပြောလို့လဲ ကိုကို...”

စောနနာ က လက်ပိုက်ကာနားထောင်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာကို ငေးကြည့်ရင်းက အခုလိုပြောလာပါတယ်။

“ငရုမ်းအတွက် မင်း အကြွေးတွေ အများကြီး ဆပ်စရာကျန်သေးတယ်။ လိုအပ်နေတဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်အတွက် မင်း ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးစမ်းပါလို့ လေးလေး ပြောတဲ့အချိန် ကျွန်

တော် တုန်လှုပ်သွားတာ အမှန်ပဲ။ ငါ့ကြောင့် ဆိုတဲ့ အတွေးပေါ့။ ငါ့သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားလို့ နှစ်ယောက်ပေါ်မှာ သေချာပေမယ့် ပြည့်စုံတဲ့ လူကြမ်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရင် လေးငါးနှစ်အတွင်း ပြည့်စုံတဲ့လူကြမ်းတစ်ယောက် ပေါ်မလာဘူးတဲ့။ ဒီစကားအခွန်းဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို နှင့်ကျပ်သွားစေခဲ့တဲ့အထိပေါ့”

ကိုနေလည်း ဒီစကားကို လက်ခံတယ်။

“ဟုတ်တယ် မိုးပြာ... ငါတို့မရှိလို့ နောက်တစ်ယောက်တွေ ခေါ်မှာ သေချာပေမယ့် လက်သီးမောင်မောင်တို့၊ ကိုအံ့ကျော်၊ ကျောက်လုံးတို့လို အနုပညာသမားတွေပေါ်ဖို့ကို ဒီခေတ်ကြီးမှာ ငွေပါးသွားပြီ။ လူတိုင်းက မင်းသားဖြစ်ချင်တယ်။ လူတိုင်းက လူကြမ်း မလုပ်ရဲဘူး။ ခေတ်ပညာတစ်ခုလူကြမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါ့အတွက် ငါတို့ ဂုဏ်ယူစာယ် မိုးပြာ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့စကားပဲ မင်းသား”

ကိုမင်းစိန်ရဲ့ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် မင်းသမီးက သဘောကျအပ်မောပါသည်။ ဦးငြိမ်းနှင့် မိဇော်ကို သူ ဦးတည်ပြီး...

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော် ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ပါရစေ ဦးငြိမ်း”

ဦးငြိမ်း က ကွမ်းတစ်ယာကိုထုတ်ပါးရင်း...

“အေးပါကွာ၊ ကဲ... ရှုတင်မရှိရင် ငါ မင်းတို့ကိုဒကာခံမယ်၊

ဒဏ်ရာဆိုင်ကို သွားကြရအောင်...”

“ကောင်းတယ် ဦးငြိမ်း”

ကိုဇော် အပြောကြောင့် မင်းသမီးက...

“ဒီနေ့တော့ သမီး မလိုက်တော့ဘူး ဦးငြိမ်း”

“အေးပါဟာ.. အကယ်ဒမီများရတော့ နင်တို့က ငါ့တော့ အရေးမလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဦးငြိမ်း နော်...”

မင်းသမီးရဲ့ စိတ်ဆိုးဟန်စကားကြောင့် ဦးငြိမ်းက တဟားဟား ရယ်မောသည်။ မိခင်က ကက်ဆက်ထဲက ခွေပေါက်စ၊ ထောင့်ကို ထုတ်ယူရင်း...

“ကိုကို မိခင် စနေနေ လာခဲ့မယ်၊ ကိုကို အားရဲ့လား မိမာကိုလဲ ပြောထားလိုက်ဦးနော်”

သူက မိခင် ခေါင်းကိုပုတ်ရင်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒါကိုမြင်တဲ့ ဦးငြိမ်းက...

“ရိပ်တာကိုမကြောက်တဲ့ လူကြမ်းဆိုလို့ မင်းပဲရှိမယ် မိုးပြာ ကိုခော် က တခွီးခွီးရယ်၏။ မိခင် က ကိုခော်ကို မျတ်စောင် ထိုးရင်း...”

“ကိုခော် နော်...”

“ဟာ.. ငါနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ”

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကိုနေနဲ့ စောနနဲ့တို့ကအစ သဘောတူမဆုံး။ ကိုနေလည်းလိုက်မည်ဆိုတော့ ပရိုဂျက်ဆာက ပျာပျာသလဲ...

“ဟာ.. ဦးငြိမ်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ကျွန်တော် မမြင်ဘူးဗျ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ...”

ဦးငြိမ်းက...

“ခင်ဗျား ရှောင်နေတာမဟုတ်လား ကိုအုန်းရွှေ၊ ကဲ.. ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားမလို့.. ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား”

“ဟာ.. လိုက်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒကာခံပါ့မယ်”

ဦးငြိမ်းက...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နဂိုကမှ တချို့တလေကြောင့် ကျုပ်တို့စာနယ် နယ်သမားတွေ နာမည်ပျက်ရတဲ့ကြားထဲ လိုက်ခဲ့ပါ၊ မိုးပြာအတွက် ကျုပ် ဒကာခံတာ...”

ပရိုဂျက်ဆာက ပိုက်ဆံမကုန်ဘူးဆိုတော့ သွားပြုမတတ် တာဟဲနဲ့ ရယ်မောနေ၏။

ကိုနေက...

“ဒီဇာတ်လမ်းကို ငါတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မိုးပြာ၊ ကိုယ်တို့ နိုက်ထုတ်ပြီး မင်းနေရာမှာ ငါ ဝင်သရုပ်ဆောင်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်.. ငါ ဒီဇာတ်ကို အရင်ဦးထားတာနော်”

ကိုခော် စကားကြောင့် သူ့ပြုံးမိပါသည်။ ကိုနေ က ကားပေါ်က ကန်ခါနီးအထိ သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။

“ဘယ်နေ့ နောက်ဆက်တွဲကို အင်တာဗျူးမှာလဲ၊ ငါရှိနေရင် ကောင်းမယ် မိုးပြာ”

မိခင် က ဘာမှဝင်မပြော။ ဦးငြိမ်းကတော့...

“မင်းတို့ ဂျူတီအားမယ့်ရက်ကို မင်းတို့ရွေးကြလေ”

ဦးငြိမ်း စကားကြောင့် ကိုခော်က...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ... လာမယ့် အင်္ဂါနေ့ကို စနေမင်းပန်းခြံထဲမှာ စောနန္ဒဝံသီ(ပလေးဘက်)တစ်ခန်းပဲ ငါတို့ နောက်ဆုံးထားရိုက်မယ် မှုနက်ဖြန် နေသာရင် ကျန်တဲ့ကတ်တွေ အပြီးဖြတ်မယ်ကွာ၊ ဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ် ကိုဇော်၊ ချသာချ .. ဒီရက်တွေ ဒီတံအားတော ခင်ဗျားသိတာပဲ၊ ခင်ဗျားသဘော”

သူကတော့ ရင်ထဲက ရှင်းလင်းလိုက်ရတဲ့ အတိတ်တွေ အတွက် တစ်ခုခုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သေချာနေခဲ့ပါတယ်။

“ သမီးရေ .. မိုးဖြူ ”

သူ မုန့်ထုပ်တွေကိုမြှောက်ပြရင်း တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ ‘ဖေဖေ..’ ဆိုတဲ့ မီးဖိုဆောင်ဘက်ခိုက်က လွင်လွင်ဆာဆာအသံလေးနဲ့အတူ သမီးက ပြေးထွက်လာသည်။

သမီးက သူ့ဆီပြေးလာတော့ သူက မုန့်ကို စားပွဲပေါ်အဖြစ်ချကာ သမီးကို အသာဆီးပွေ့မိသည်။ သမီးကို ပတ်ချာလည်ပွေ့ရမ်းတော့ သမီးက တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။ မိမာက နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှ နွန်းတစ်ချောင်းကိုငင်ကာ ထွက်လာရင်း သူတို့သားအဖကို...

“ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးကတော့ တော်တော်မျက်စိနောက်စရာ ဆောင်းနေပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ ဆေးရုံကတစ်ဖက်၊ သူ့ကိုထိန်းရတာ အခက်နဲ့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေပြီ၊ ဟောကြည့်... သူ့အဖေလာတော့ ကျုပ်ကို ဂရုတောင်မစိုက်တော့ဘူး”

သမီးက သူ့ကိုဖက်ထားရင်း မိမာစကားကြောင့် တခစ်ခစ် ရယ်မောနေ၏။ သမီးကို သူ ပွေ့ချီထားရင်း ဆက်တီခုံမှာ သူ မှီခိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မိခင်နဲ့တွေ့တယ်၊ သူတောင် စနေနေ့ လာခဲ့မယ်တဲ့”
 “ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ ကိုကို”
 ကျွန်တော်က...
 “ရှုတင်မှာ...၊ မိမာ၊ ဦးငြိမ်းလဲ ပါတယ်လေ၊ အင်တာနက် လုပ်တာပေါ့”
 “ဘယ်သူကိုလဲ...”
 “ငါ့ကို...”
 သူက ရယ်ရင်း...
 “အဟုတ်...”
 သူ ရယ်မောကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 မိမာ ကတော့ မရယ်တော့တဲ့အပြင် အခုလိုပြောပါတယ်။
 “မိခင်နဲ့ ညီမလေး ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တွေ့ကြုံသေးတာကိုကို၊ မိခင်က တစ်ခုပြောတယ်”
 “ဘာလဲ...”
 မိမာ က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်သည်။
 “အန်ကယ်လ်ညိုတို့က မိခင်ကို မေးတယ်တဲ့၊ သူမတို့ မောင်မိုးပြာက ချစ်သူတွေလားတဲ့”
 သူ အံ့ဩသွားကာ...
 “ဟာ!... ဘယ်လိုမြင်ကြတာလဲ...၊ မိခင်က မမြင်ဘူးလား”
 မိမာ က သူ့အစ်ကိုကို နားမလည်နိုင်ပုံ ငေးမိရင်း...

“တစ်ခါတစ်ခါတျတော့လဲ ကိုကိုကို ညီမလေးကအစ စိတ်နှုတ်လာတယ်”
 “ဘာကိုလဲဟ...”
 မိမာ က...
 “မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သူရင်ထဲကချစ်ခြင်းကို ကိုကို နားမလည်သင့်တယ်ထင်လို့...၊ မိခင် ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေတာ ညီမလေးလဲ သိနေတယ်၊ ကိုကိုလဲ သိနေတာပဲဟာ...”
 သူ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 “ကျေးဇူးတရားကြောင့် မိခင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ဖို့ ညီမလေးတို့က တွန်းချင်ဘူး၊ ခါပေမယ့် ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ မိခင်ရဲ့အကြင်စာ မိန်းမချင်းတောင် သတိထားငေးယူလို့ရတယ် ကိုကို၊ အဲဒါကို ကိုကို မသိတာလား၊ ကိုကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားလို့...”
 သူ သမီးကိုပွေ့ပိုက်ရင်း ငိုငင်တွေ့သွားမိခဲ့ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချွတ်သတဲ့ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ရဲ့စကားဟာ သူ အခံရခက်စေခဲ့သည်။
 “ကိုကို ဘာကိုမျှော်နေတာလဲ...”
 သူ အားကုန်ဖွင့်ဟပြောချင်ပေမယ့် နှုတ်ခွံအကာ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အဖြစ်...။

“မင်းဟာက ဘာတွေလဲ”

သူ ခါးပိုက်ထောင် စစ်အိတ်ထဲက ကတ်ပြားတွေ တစ်စုံကြီး ကျလာခဲ့တယ်။

မျက်ဝန်းပုံ အပိုင်းလိုက်၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်၊ ပါးစပ်၊ မေးရိုးအစ ဆံပင်အဆုံး တစ်ခုချင်းစီ အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းထားခဲ့ခြင်းလက်ရာ စက္ကူကတ်ပြားတွေ...

“မျှော်လင့်ချက်တွေ...”

ကိုဇော်က သူပြောလိုရာကို သဘောမပေါက်။ စက္ကူကတ်ပြားတွေကိုသာ အပိုင်းလိုက် အပိုင်းလိုက် စီတန်းရင်း မျက်နှာတစ်ပြင် ပေါ်လာအောင် ပုံဖော်နေသည်။

“တော်တော်ကြာပြီထင်တယ်နော် မိုးပြာ”

သူ နာနာကျင်ကျင်ပြုံးခဲ့ရင်း...

“ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ကတ်ပြားတွေကအစ ပါတယ် ကိုဇော်”

“ဟာ!... တကယ်...”

ကိုဇော် မျက်လုံးပြုံးရင်း အံ့ဩတကြီး ဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက်ရောက်နေနေ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ တယ်လောက်ကြုံကြုံ ကျွန်တော် အလိုမျှင်ဆုံး ဆုတောင်းတစ်ခု ပြည့်ဝခဲ့မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်ရလာမယ့် သောကတွေကိုလဲ ကျွန်တော် ခံယူပါ့မယ်”

ကိုဇော် ရယ်သံနဲ့...

“နွေဦးနိုင်ရဲ့အမုန်း ပြေပျောက်နိုင်ပါစေ ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းလား”

သူ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။

“မနိုင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်မုန်းနေနေ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် မေတ္တာမပျက်ခဲ့ဘူး”

“အေးကွာ... မနိုင် မင်းအပေါ်ထားတဲ့ ခါးခါးသီးသီးအမုန်းက ငါတို့ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းကလွဲတွေတောင် အံ့ဩရတယ်”

“ဒါပေမယ့် မနိုင် က ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မမုန်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ...”

ကျွန်တော်က ကတ်ပြားတွေကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း...

“သမီးလေ”

ကိုဇော် က ကြမ်းခင်းတွေကို လက်နဲ့ပုတ်ရင်း...

“ဟာ... ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့သမီးကိုတော့ သူ တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးတာ၊ အားရင် ကျောင်းကိုသွားပြီး မုန့်ပို့ရတာနဲ့၊ မင်းနဲ့ မလွဲသာမရှောင်သာ ရိုက်ကွင်းမှာတွေ့ခဲ့လို့ မိုးဖြူလေးပါလာ

ရင် ကလေးကို သူ့အခန်းတွေရိုက်ပြီးရင် အမြဲ ခေါ်ခေါ်ထားတတ်
တယ်”

“သမီးကလဲ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်”

ကိုဇော် က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဆရာသစ်ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ငျှမ်းလက်ထဲမှာရှိရင်
ထောင် ဒီကလေး ဒီလောက် ပြောင်ရောင်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

သူ သက်ပြင်းချစ်သည်။ တစ်ခါသာတွေ့ဖူးတဲ့ ကိုငျှမ်းကို
သူ မျက်ဝန်းထဲက မထွက်နိုင်အောင်ပါဘဲ။

“ဟိုကလေးနှစ်ယောက် ထမင်းစားကြမယ်”

လေးလေးရဲ့အစ်မ ကြီးကြီးဆွေက ထမင်းစားခန်းက လှမ်း
ခေါ်တော့...

“မစားသေးဘူး၊ ကြီးဆွေ၊ လေးလေး လာမှ စားတော့မယ်”

“အေး... အေး...”

လေးလေး ခေါ်တယ်ဆိုလို့ သူနဲ့ ကိုဇော် လေးလေးကို လာ
စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့စကားကောင်းနေကြစဉ် လေးလေး ရောက်လာပါတယ်။

“ဟိုနှစ်ကောင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး၊ လေးလေးကို စောင့်နေတာ”

သူ ပြန်ပြောတော့...

“ငါ ရေရိုးချိုးပြီးမှ စားကြတာပေါ့ကွာ”

သူတို့ ထိုင်နေရာဆီသို့ လေးလေးက လျှောက်လာရင်း ကုလား

ထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီနေ့ တော်တော် ခရီးဆန့်လိုက်ရတာကွာ၊ လူကို ပြင်းသွား
တာပဲ၊ စိစစ်ရေးလဲ ရောက်လိုက်တယ်၊ ဥပ လမ်းထဲမှာ ကိုမြင့်စိုး
နဲ့တွေ့လို့ ထိုင်စကားပြောရသေးတယ်”

လေးလေး စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်တာ ဘာကိုစွဲလဲ လေးလေး”

လေးလေးက သူ့ဆံပင်တိုတိုကို လက်ဝါးနဲ့ ပွတ်နေရင်း...

“ငါ ကားကြီးတစ်ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဇာတ်က ဘယ်သူဇာတ်လဲ လေးလေး”

လေးလေးက သူ့ကိုကြည့်ပြီးမှ ကိုဇော်ကိုပါ ကြည့်သည်။

“အင်း... အဲဒါတော့ နောက်မှပြောမယ်ကွာ၊ ဇာတ်လမ်းက
တော့ ရှိပါတယ်၊ မင်းသားကတော့ မောင်နေ ပဲကွာ၊ မင်းသမီးက
တော့ မိနိုင် ပဲ ရွေးထားတယ်”

“ဟာ!... ဖြစ်ပါ့မလား လေးလေး”

သူ အလန့်တကြားငြင်းမိတာကြောင့် လေးလေးက...

“ဘာကိုလဲ သားကြီး”

သူ အပြောရခက်စွာ...

“မဟုတ်ဘူးလေ...၊ ကျွန်တော်...”

“ဘာဆိုလဲ သားကြီးရယ်၊ သူ အောင်မြင်ဖို့ ငါ တွန်းတင်
လာတာပါကွာ၊ ဒယ်ဒီခေါ်ဖယ်ဆိုရင် မိနိုင် မလာဘူးလို့ ငြင်းရဲ
လား”

“ဒါပေမယ့် လေးလေး၊ သူ့အဖေ ဦးရဲထွဋ်က ရှိသေးတယ်”
လေးလေးက ရယ်သည်။

“ကိုရဲထွဋ်ကိစ္စက ငါ့တာဝန်ထား၊ မင်းတို့လုပ်ရမှာက သား
ကြီးက ဝတ္ထုရေး စာတ်ညွှန်းပါ နှစ်ခုစလုံး တာဝန်ယူရမယ်”

“ဝတ္ထု ရေးရမယ်”

“အေး .. ဒီကားမှာ မောင်ဇော်က လေးလေးနဲ့တွဲပြီးရိုက်မယ်၊
တို့ဆရာတပည့်တွေ တွဲရိုက်ချင်တဲ့သဘောသက်သက်ပဲ။ မှတ်တမ်း
ကို သားကြီး ကိုင်၊ ဒါပေမယ့် ရိုက်ကွင်းကျရင် တာဝန်ရယ်မဟုတ်
ဘူး၊ ကြုံသလို ဝိုင်းကူကြပေါ့ကွာ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ကဲ... ငါ
ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

လေးလေးက ခုံမှထကာ အတွင်းခန်းဘက် ထွက်သွားသည်။
ခန်းဆီးစကို အမ၊မှာ...

“လေးလေး ကျွန်တော် ဘာကိုရေးရမှာလဲ”
ကိုဇော်က တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။

လေးလေးက သူ့ကို တညီတည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်နေပါသည်။

ပြီးတော့...

“မင်းအကြောင်း မင်းရေးပေါ့ မိုးပြာရယ်”

“ဗျာ!...”

ပါးပြင်ပေါ်ကဒဏ်ရာ သွေးစို့တက်ချင်စရာ စကား...။

“ဟာ... အန်တီဇော် လာတယ်”
သမီးက တံခါးဝခိတ်သို့ပြေးသည်။ မိဇော်က မုန့်ထုပ်တွေ၊
ကစားစရာအရုပ်တွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက် ကိုင်ထားသည့်ကြားက
သမီးကို ပြေးချီရသည်။

“အို... လဲနေပါ့မယ် သမီးလေးရယ်”

သမီးကိုချီထားရင်း သမီးပါးကို တရွံ့ရွံ့နှမ်းတော့ သမီးက
တခစ်ခစ်ရယ်ပါသည်။ စားပွဲရှေ့မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဘောပင်တစ်
ချောင်းနဲ့ ငေးငိုင်နေသော သူ့ကို မိဇော်က အကဲခတ်မိရင်း...

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုကိုလက်ထဲက ဆေးလိပ်ပြာလဲ
ချွေပါဦး ကိုကို...”

လက်ထဲမှ တငွေငွေလောင်ကျွမ်းနေသော စီးကရက်မှာ ပြာ
တောင့်ရှည်က ရှည်လျားလွန်းနေပါသည်။

သူ မသော့ကုန်ချင်တော့ဘဲ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲကို ထိုးချေ
လိုက်သည်။

“ဟ... ငါ့ယောက်မက တကယ်လာတာပဲ”

မီးဖိုဆောင်ဘက်ကထွက်လာတဲ့ မိမာ စကားကြောင့် မိဇော်က သူ မမြင်အောင် အံ့ကြိတ်ပြသည်။ ဒါပေမယ့် မိမာရဲ့မျက်နှာမှာ ရယ်ချင်ချင်အရိပ်တွေ... ကလေးကို ဘေးမှာချထားရင်း မုန့်ထုပ်တွေ၊ ကစားစရာတွေ မိဇော်က ပေးတော့...

“မိဇော်ရယ် သိပ်မဝယ်ပေးပါနဲ့ဟာ... ပိုက်ဆံ အပိုကုန်တယ်၊ နှင်တိုဝယ်ပေးလို့ အိမ်မှာလဲ သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေပြီ၊ ကြာရင် ဒီတိုက်ခန်းက စတိုးဆိုင်ဖွင့်ရမယ့်ပုံပေါက်နေပြီဟဲ့... သမီးမိုးဖြူ အန်တီမာဆီလာ.. ရေချိုးကြမယ်၊ မိဇော် ခဏအော်...”

ကလေးကိုဆွဲပြီး နောက်ဘက်ဆီ ထွက်သွားတော့မှ မိဇော်က သူ့ကို...

“ကိုကို ဝှစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ မှန်းစမ်း... နေများမကောင်းလို့လား”

သူ့နဖူးကို သူ့လက်ဖဝါးနုနုလေး လှမ်းစမ်းတော့ သူ့ရင်ထဲ ကျည်တက်သွားမတတ်...။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တတ်လွန်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို သူ ကရုဏာသက်မိတာ အမှန်ပဲလေ...။

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ် မိဇော်...”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ခုံတစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို မေးထောက်ငေးကြည့်ကာ...

“ဒါဆို... ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ နောက်မှီပေါ် ကျောမှီချလိုက်ရင်း...

“လေးလေး ဇာတ်တစ်ခုတည်ဖို့ ကိုကိုကို မနေ့ကပြောတယ်

မိဇော်...”

သူမက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ကိုကို...”

သူ... သူမကို ရင်ဆိုင်ကြည့်တော့ မိန်းကလေးက မသိမသာ ဇာတ်ကလေးဖြစ်နေသည်။ သိပ်ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲလို့ တွေးမိရင်း သူ ပြုံးမိသည်။

“အဲဒီဇာတ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းဆွဲဖို့ တာဝန်ပေးတယ်လေ”

“ရေးပေါ့ ကိုကိုရယ်... ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့...”

“အင်း... ရေးရမှာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေးရမှာက ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ရေးရမှာဖြစ်နေလို့ မိဇော်” အံ့သြဟန်မပြဘဲ မိဇော်က ပြုံးနေတာ သူ တွေ့သည်။ သူ့ကို မိဇော်က...

“မိဇော် မနေ့ကတည်းက သိပါတယ်”

“မိဇော် သိတယ်...”

သူ့အမေးကို မိဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဦးငြိမ်း ပြောတာလေ၊ ဦးငြိမ်းနဲ့ လေးလေး တစ်ခုခု ကြံစည်နေကြတာကို မိဇော် သိလို့ အတင်းမေးမှ ဦးငြိမ်း ပြောပြတာ...”

“ဪ...”

မိဇော် ခုံမှထကာ ပြတင်းပေါက်ဖျားရပ်၍ အပြင်ကိုငေးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ မထင်မှတ်တဲ့စကားတွေ မိခင် ပြောလာပါတယ်။

“မြနေတဲ့အနာကို အသစ်ဖြစ်ဖို့ ပြန်ဆွဲရတယ် ကိုကို၊ အဲဒါမှ အဲဒီအနာကျက်အောင် ပြန်ကုလို့ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်မှာ အမြဲ ရောက်နေမယ်ထင်ပြီး အဆိုးရွားဆုံးတိမ်တိုက်တွေအတွက် ပူဇော်သော်က ရောက်မနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... အသေချာဆုံးတစ်ခုကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ကောင်းကင်ရှိနေသရွေ့ တိမ်တိုက်ကတော့ ရှိနေမှာပဲလေ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မိခင်... ကိုကို နားမလည်ဘူး”

မိခင် က သူ့ဘက် လှည့်သည်။

“အနုပညာဟာ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုပေါ့။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက တိမ်တိုက်တွေက ခံစားချက်တွေလေ...”

“ကိုကိုရဲ့ အတိတ်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မြေပြင်ပေါ်က ကြည့်နေတာကို တိမ်တိုက်ထက်မြင့်မားတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က ငုံ့ကြည့်တဲ့အရသာကို ကိုကို တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးလို့လား”

သူ မိခင်ကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူမက ခံစားချက်ကင်းမဲ့တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့ကို ငေးမောနေမြဲ...။

“ကဲ... အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ စောတော့ စောပါသေးအယ်၊ ထမင်းစားကြတော့မလား”

ရိုက်ကွင်းဖြုတ်ရန် သတိပေးတော့ စက်အဖွဲ့ကောင်လေးတွေ စက်တွေကို သိမ်းဆည်းဖြုတ်သိမ်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

စောနုနုက နောက်ဆုံးအခန်းအတွက် တော်တော်ပင်ပန်းသွားတယ်။ ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေပါတယ်။ ကိုနေကတော့...

“လာဗျာ ကိုစော်... ဆိုင်တစ်ခုခုသွားရအောင်၊ ကျွန်တော် ခံမယ်ဗျာ၊ မိုးပြာ မင်းရော လိုက်ခဲ့လေ”

“သွားပါဗျာ...၊ ကျွန်တော် မိခင်နဲ့ အင်တာဗျူးအတွက် မထားလို့...”

“ဟာ!... ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ... ဒါဆို မိခင်ကို ငါတို့သွားဆွဲဆိုင်ကိုပဲ ချိန်းလိုက်လေ”

မင်းသမီးကလည်း မိတ်ကပ်ပြန်ဖို့နေရာမှ...

“ဟေ့... တို့လဲ လိုက်မယ်လော၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အရမ်းသိအောင်တော့နော်၊ ချိန်မထားနဲ့နဲ့”

မင်းသမီးအပြောကြောင့် ကိုနေက သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး...

“ကဲ... မင်းသားရေ... မင်းကိုတော့ ပွဲတောင်းနေပြီ၊ ရော့ အချိန်ရှိတုန်း မင်း အိပ်မက်ကလေးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်...”

“ဟာဗျာ... ကိုနေ ကလဲ...”

ဟမ်းဖုန်း လှမ်းပေးရင်း ကိုနေအပြောကြောင့် သူ ရှက်ရမ်းရမ်းမိသည်။ လုပ်မနေနဲ့ မိုးပြာ... မိခင်ဖျက်လုံးတွေ ကြည့်တာတောင် မင်းကို ဘယ်လောက်ညွတ်နေမှန်း ငါသိပါတယ်၊ ငါ ဒါရိတ်တာပါကွဲ”ဟု ကိုဇော် ပြောတဲ့စကားကြောင့် သူက ကိုဇော်ကို

“လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုဇော်ရာ... ခင်ဗျားတို့ ရမ်းသစ်ပါးစပ်သေနတ်ပစ်နေတာကြောင့် တစ်ဖက်သား သိက္ခာကျစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား...”

“ဟ... ငါလဲ လူရင်းတွေမို့လို့ ပြောမိတာပေါ့ကွဲ”

ကိုဇော် စကားကြောင့် သူ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ဆန္ဒသစ်မဂ္ဂစင်တိုက်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်က ဖုန်းဝင်လာကြောင်း အချက်ပေးတော့ သူက

“ဆန္ဒသစ်ကလား... ဪ... ဦးငြိမ်းလား၊ ကျွန်တော် မိုးပြာပါ၊ အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မိခင်နဲ့ အင်တာဗျူးအတွက် ကျွန်တော် ချိန်းထားလို့... မိခင်ရှိလား၊ ဦးလေး၊ ဟုတ်ကဲ့ မိခင်နဲ့ ဦးငြိမ်း ဖုန်းပေးလိုက်ပါလား၊ မိခင်လား ကိုကိုပါ...”

“ကိုကို...တဲ့... မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူးနဲ့ တွေ့လား ကိုနေ...”

ကိုဇော် အပြောကြောင့် ဖုန်းကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ကာ ကိုဇော်ထံ မျက်လုံးဖြူးဖြူရသည်။

ကိုနေနဲ့ စောနုနုက သဘောကျကာ ရယ်နေ၏။

“မိခင် ကိုဇော်တို့အားလုံးကလဲ ရှုတင်ပြီးလို့ အားနေတယ်... ကိုကိုအင်တာဗျူးကို သူတို့လဲ နားထောင်ချင်တယ်တဲ့၊ မိခင်နဲ့ ကိုလာခဲ့လေ... ဆိုင်...”

သူ ဖုန်းကို ကိုနေကို လှမ်းပေးရင်း...

“ကိုနေ သွားမယ့်ဆိုင်ကို ကိုနေပဲ ပြောလိုက်တော့” ကိုနေ က ခေါင်းညိတ်ကာ မိခင်ထံ ဆက်သည်။

“မိခင်လား ကိုကိုပါ၊ အဲလေ... ယောင်လို့...”

တဟားဟား ပွဲကျသွားသည်။

“အလကား စတာပါဟာ... ဟဲ့ စာမျက်နှာပေါ်ကျမှ ချဲကို နှုတ်နဲ့ မ၊မနဲ့ဦး မယ်မင်းကြီးမ... ဆိုင်နာမည်လား ‘တာဝါ’ပဲ နဲ့လိုက် ဟုတ်လား၊ အေးပါ... ငါတို့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့မယ်”

ဖုန်းကို ပြန်မိတ်ကာ...

“ကဲ... ကိုကို... မိခင်တို့ သွားကြမယ်”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ဗျာ...”

သူ ညည်းညူရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

ကလေးရယ်... ကိုယ့်ကြောင့် မင်းတော့ အနေခက်ပြီ ထင်

“ကဲ... စ၊ကြဖို့ကောင်းပြီ မိဇော်...”

ကုတ်ဘူးကို သံကွင်းဆွဲဖွင့်ရင်း ကိုနေ အပြောကြောင့် မိဇော်က အသင့်ချထားတဲ့ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ခွေလည်မလည် စစ်ဆေးသည်။ အသင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ သူ့ကို မျက်စ၊ပစ်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်တော့မှ ကက်ဆက်အသံဖမ်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် လူသေမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ထောင်ထွက်တဲ့နေ့မှာ မိဇော်နဲ့ သူ့အဖေ၊ အမေ၊ လေးလေး၊ ကိုဇော်၊ မိဇော်နဲ့ ကိုငျမ်းရဲ့သမီးလေးတို့အားလုံး လာကြိုကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။

မိမာလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ အဓိကကတော့ ဦးရဲညိုတို့ရဲ့ အစစအရာရာ ကူညီပံ့ပိုးမှုကြောင့်လို့ ကျွန်တော် သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုလို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း စကားပြောကြမှ အဲဒီအမျိုးသမီးဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရထားပေါ်မှာ ဒေါက်တာ ဦးရဲညိုနဲ့အတူ မွေးဖွားပေးတဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီးမှန်း ကျွန်တော်

သိခဲ့တယ်။ အန်တီမြလို့ခေါ်တဲ့ ဒေါ်မြမည်းဟာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပြန်ပြောင်းလာတယ်လို့ သိရတယ်။

အန်တီမြက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့စမ်းပြီး ချက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ စို့တက်နေရင်း...

‘ကလေးရယ်...၊ မင်းကိုမြင်တော့ မသစ္စာကို သတိရမိတယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ အနီးဆုံး တိုက်နယ်ဆေးရုံတစ်ခုမှာ တာဝန်ကျတော့ အားရင် အားသလို မေမေ့သိ လာတတ်ပါတယ်။

မေမေနဲ့လည်း ညီမရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်မိတာပေါ့။ မေမေဆုံးခါနီး ခြောက်လလောက်မှာ မန္တလေးကို အန်တီမြ ပြောင်းရတဲ့အချိန်၊ မေမေဆုံးခဲ့တာ အန်တီမြ မသိလိုက်ဘူးလေ။

နောက်ပိုင်းမှ သိသိချင်း ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားဖို့ ဆက်သွယ်ခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို သူဦးလေးတွေ လာခေါ်သွားတယ်လို့ ရွာက ပြောတယ်တဲ့။ အန်တီမြက ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း စုံစမ်းမေးမြန်းနေခဲ့တယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် ထောင်ကျနေချိန်မှာ ဒေါက်တာဦးရဲညိုနဲ့ အန်တီမြက ဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့ပြီး စကားစပ်မိကြတာလေ။ အခုနောက်ပိုင်း အထိ အန်တီမြက ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ဖောင့်ရွှောက် ကူညီတတ်တယ်။

တစ်နေ့မှာ လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်။

“မင်း ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မှာလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ စဉ်းစားရခက်နေချိန်မှာ လေးလေးက အခုလို ပြောလာပါတယ်။

“ငှက်အတွက် မင်းမှာ တာဝန်အများကြီးရှိတယ် မိုးပြာ အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော် လေးလေးကို မော့ကြည့်မိတာ ပေါ့။”

“လို့အပ်နေတဲ့ ငှက်အတွက် လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် အတွက် မင်း အစားပင် ဖြည့်ဆည်းပေးစမ်းပါ။”

မင်းရဲ့ဝါသနာ၊ မင်းရဲ့ဇီဝအတွက် မင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာဟာ မင်းကို ပါရမီဖြည့်တာလို့ပဲ သဘောထားစမ်းပါ သာ ကြီးရယ်...။

မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ စိတ်ကူးထဲမှာ စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ပန်းတွေ အပြင်လက်တွေ့အထိ မွေးဖွဲ့ချင်တယ်ဆို...။

မင်း နှစ်ရှည်လများ ကြဲခဲ့တဲ့မျိုးစေ့ ရှင်သန်ချိန်ရောက်နေပြီ မျက်ဝန်းကို အတင်းစိုမှိတ်ပစ်ပေမယ့် ကိုငှက်ရဲ့ နောက်ဆုံး မျက်ဝန်းမပိတ်မီ သူ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တစ်ခုခုပြောချင်နေတဲ့စကားတွေ သူ အခု သိလာရသလိုပဲ။

သူ အားကိုးတကြီး လေးလေးကို ကြည့်မိသည်။

“လေးလေး...”

လေးလေး သိနေသလို ပြုံးနေပါသည်။

“ကျွန်တော် ကိုငှက်အတွက် အစားဝင်မယ်”

လေးလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ မျက်နှာပေါ်ဖုံးနေတဲ့ဆံပင်ကိုဖယ်ပြီး အာရွတ်ကိုစမ်းမိသည်။

သူရင်ခွင်သည် ဆောင်းညသန်းခေါင်မှာ လင်းရုရှာတဲ့လမင်း မှန်ပျံအိပ်မက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့တယ်။

မွန်းကျပ်ရပါများတယ်ကွယ်...။

ဒါပေမယ့် လွတ်မြောက်ချင်သလားလို့ဆိုတော့ ရေရေရာရာ သိအောင် အတွေးခက်နေခဲ့တယ်။

ဝါကယ်တမ်းတော့...

ကောင်းကင်ကြီးက ကျယ်လွန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အတောင်ပံကိုက ကောင်းကင်နဲ့မမျှအောင် သေးကွေးပေ
ပါ။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ်...

ကောင်းကင်ထဲက စီးမျောရာ လေပြည်အတိုင်း ကျွန်
မိုက်ကန်းကန်း စီးဆင်းခဲ့တယ်။

နေ အတိတ်ဆိုတာ
 ရွက်ဆုတ်ပြကွဲမိန့် ဆုတ်ပြာလို
 လက်ထဲမှာ
 ခြေဖွင့်ကြည့်သွားရင် ကောင်းမယ်...။

သူ အံ့ဩတကြီး ငေးနေမိလျက်သား...။ (ဒီလောက်ကြီး မုန်းတီးစရာကောင်းအောင် ငါ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ လုပ်မိလို့လား နွေဦးနိုင်...။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းမျက်လုံးတွေ ရုပ်သိမ်းပေးပါ)

ရင်ထဲကစကားတွေ အခါခါပြောပေမယ့် နာကျင်အငြိုးကြီး လှတဲ့ သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကတော့ ကြားနိုင်မည်မထင်။ သူမ ကတော့ စိမ်းကားနာကြည်းတဲ့မျက်ဝန်းတွေမှတစ်ဆင့် ထက်မြတ်တဲ့ မြားအစင်းပေါင်း များစွာနဲ့ သူ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပစ်လွှတ် နိုင်ခဲ့သည်။

“ရှင်ဟာ... လူယုတ်မာ...”

“မပြောနဲ့...”

ကြုံးအော် တားဆီးလိုက်တဲ့ သူ့အသံက သူမရဲ့ နာကျင်ရယ် မောတဲ့အသံကို မတားဆီးနိုင်...။

“ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ”

ရင်ခွင်ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းလိုက်ချိန်မှာ သူမက ရုန်းသည်။

သူက မလွတ်...၊ နောက်တော့ သူရဲ့လက်မောင်းကို အားကုန် တိုက်လိုက်တော့...

“အား...”

သူမကိုလွှတ်မိပြီး လက်မောင်းကိုစမ်းမိတော့ သွားရာနဲ့အလ သွေးစက်တွေရဲ့စိစွတ်မှုကို သူ သိခဲ့ရသည်။ သိပ်

သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးရဲ့မျက်ဝန်းက သူ့အပေါ် နာကြည်းမှုတွေ ပြည့်နှက်နေရုံမက သူ့ကို စက်ဆုပ်ဖို့ ငေးနေ သည်။ ကျလှလှမျက်ရည်စက်ကို ထိန်းသိမ်းနေရင်း ဖက်ကို သွေးထွက်သွားမလား စိုးရိမ်စရာကောင်းမောင်း ထင်နေ မိကိုက်ထားသည်။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှ အမုန်းတွေသည် ကျွန်တေ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲမှာ ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်နေဘယ်လို့ရပ်ဆောင်နေ ကြည့်စမ်း... သူတို့ တစ်ခုခု လှဲချော်နေကြအကွယ်ယူပြီး သံသယက သူ့စိတ်ထဲကို ပထမဆုံးဝင်ရောက်နိလိုက်တာ”

စိတ်က မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်ချင်ပေမယ့် အာစိပ်မိပါတယ် ရသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ရတာ အမှန်...။ ဒီချင်တာ

“ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ဖြန်း...”

သူ လည်ထွက်သွားမတတ်...။

“ဒါက ရှင်ရဲ့အမှားအတွက်...”

“ဖြန်း...”

သူပါးပြင်တွေ ပူထူရုံမက သူ ကြက်သေ၊ သေနေမိသည်။ သူ့ပုံစံက ကျောက်ရုပ်ပမာ...။

“ဒါက...”

“ကတ်...”

ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ကတ်လို့အော်သံနဲ့အတူ လက်ခုပ်သံတွေ သည်။ (ဒါဟာ သရုပ်ဆောင်နေတာလား၊ သရုပ်ဆောင်ခြင်း...။ မဟုတ်သေးဘူး...။)

သူ့ အုပ်နေမြဲအတိုင်း ကိုဇော်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုင်ရင်း မုန်းတီးစရာပောက်လာ၏။

ဧည့်ခိုင်း...။ နာင်မောင် ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်တာ ဘာလို့သေးလဲ”

ရင်ထဲက မုန်အတိုင်း လှေကုန်မှုအပေါ် ဘယ်သူမှရိပ်မိပုံမပေါ် လှတဲ့ သူ့ရှေ့က မလိုဘူး မင်းသမီး၊ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဟေ့... ကတော့ စိမ်းက...ကားမယ်”

ခြားအစင်းပေါ်သူပုခုံးကိုဖက်ရင်း သစ်ပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းလှား နိုင်ခဲ့သည်။ ယုမ်းရွေ့စေသည်။

“ရှင်ဦးသား၊ အတူထိုင်ရင်း စကားမဆိုမိကြ။

“နောက်တော့ ကိုဇော်က သက်ပြင်းချသံနဲ့ စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လိုက်မမီနိုင်အောင် အံ့ဩ နေတုန်းပဲ...။ အတော်ကြာတော့ သူ့ဆီကမ်းပေးတဲ့ စီးကရက်တစ် လိပ် ရောက်လာသည်။

သူ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာကိုက်ရင်း မီးခြစ်ခြစ်သံနဲ့အတူ

ထိုဇော်က မီးတောက်နေတဲ့မီးခြစ်ကို သူ့စီးကရက်ရှေ့ကို လာထိုး ပေး၏။ သူ အလိုက်သင့် မီးကူးယူရင်း စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှိုက်ယူရင်းက သူ့ရင်ထဲကအရာတွေကို မီးခိုးသက်ပြင်းငွေ နှင့်အတူ ရောလွှတ်ကြည့်သည်။

ရင်ထဲကထုထည်တွေ အဲဒီမီးခိုးငွေနဲ့အတူ ပါသွားခဲ့ရင် သိပ် ကောင်းမှာနော်...။

ကိုဇော်က နေရာပြောင်းနေတဲ့ စက်အဖွဲ့သားတွေကို ငေးနေ ရင်းက...

“အခု ဖြစ်ခဲ့ရသမျှဟာ သရုပ်ဆောင်နေတယ်လို့ မင်း ထင်နေ တာလား မိုးပြာ”

သူ ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။

“ဟုတ်တယ် မိုးပြာ...။ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှဟာ သရုပ်ဆောင်နေ တာ မဟုတ်ဘူးကွ...။ သရုပ်ဆောင်မှုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ခင်းအပေါ် အမုန်းနဲ့အငြိုးကို သွေးအေးအေးနဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးတွေ မြင်ကတည်းက ရိပ်မိပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါ... ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်လဲ...။ ကျွန်တော် သိချင်တာ က သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာကြောင့် မုန်းနေတာလဲဆိုတာကို...”

ငိုက်ကျလာတဲ့ မေးဖျားအထိ ဆံပင်ကို သိမ်းမဖယ်မီ။ ကိုဇော်က သူ့ဘယ်ဘက် ဆံပင်ခပ်အုပ်အုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးတော့ ခပ်အေးအေးလေး ဆက်ပြောသည်။

“မင်းက မိုးပြာ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ ညီလေးရာ...”

“ဗျာ!...”

ပထမတော့ သူ သဘောမပေါက်မိ...။

နောက်တော့မှ သူ ကိုဇော်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။
ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် အလောတကြီးနို့စွာ...။

“သူ့အငြိုးတွေ မဖြေသေးဘူး မိုးပြာ”

ကိုဇော်က သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို ဆံပင် ခပ်အုပ်အုပ်နှင့်
ကွယ်ထားပေမယ့် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်စွာ ရှိနေတဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်
ဒဏ်ရာကြီးကို မှန်းဆ ငေးမောရင်း...

“မင်းပါးပြင်မှာ ဒဏ်ရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကားတိုက်မှုမှာ ကားပေါ်ပါ
လာတဲ့မိန်းကလေးက နွေဦးနိုင်ဆိုတာ မင်း မမေ့နဲ့ မိုးပြာ”

သူ ခုနက အငြိုးကြီးလှသော မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင်
လာမိသည်။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ...။

ဒီပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ပါတဲ့ကားဆို သူ
ငြင်းတာများတယ်။ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ ဆိုကြရရင်လည်း သူ့စာ
ခင်းသမီး၊ ကျွန်တော်က လူကြမ်းလေ...။

ခုနလိုပုံစံမျိုး ခဏခဏ လုပ်ပြတတ်တယ်။ ဟိုတလောက
ကိုမောင်ကတောင် တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်။ “မင်းကို သူ့မှန်းတဲ့အမှန်း
မျိုးကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး” တဲ့။

အခုနောက်ပိုင်းမှာ အစတုန်းကလောက် အငြိုးမပြင်းထန်ပေ
မယ့် အမှန်းက မလျော့သေးပါဘူး။ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ထုတ်
သူပြီး ဘူးထဲ ပြန်ထည့်နေတဲ့ မိဇော်က...

“မိုးဖြူလေး ရှိနေတာကို၊ မနိုင်က မိုးဖြူကိုတော့ သူ သံယော
ဇဉ် တော်တော်ကြီးတယ် ကိုကို”

ကိုဇော်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ်ကွ...။ သူ ဒီကလေးကို တော်တော် သံယောဇဉ်
ကြီးတာနော်”

“ကျွန်မ မနိုင်နဲ့ ဟိုတလောက တွဲပြီးရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားတစ်ကား ရှိတယ်။ ရိုက်ကွင်း ခဏနားတော့ မနိုင်နဲ့ ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း စကားလက်ဆုံကျရင်း မိုးဖြူလေးအကြောင်းရောက်သွား ရော မနိုင်က ဒီကလေးကို အပြီးအပိုင် မွေးစားချင်နေတာ မိုးပြာ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး စောနဲ့။ ဒီကလေး က ကျွန်တော့်ရင်ငွေ၊ ကျွန်တော့်အသက်ပဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းနိုင်ပါစေ၊ ကျွန်တော် အပြုံးမပျက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုးဖြူလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲမထုတ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်တယ်ဗျာ”

“ဆရာသစ် မင်းကိုပြောလား မိုးပြာ...”

ကိုနေ စကားကြောင့် သူက...

“ဘာကိုလဲ ကိုနေ...”

“မင်းအကြောင်းကို ရိုက်ဖို့လေ”

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်ပြောမိဘဲ အအေးဘူးကိုသာ လှည့်ပြီး ကစားနေမိသည်။ ကိုနေက သူ့ကို ကြည့်နေမြဲပါ။ ပြီးတော့...

“ငါရယ်၊ ဆရာသစ်ရယ်၊ ဦးငြိမ်းရယ် စကားပြောဖြစ်ကြ တယ်။ ပထမတစ်ခေါက် အင်တာဗျူးကတည်းက ငါ တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတာ။ ဆရာသစ်က ဒီကားကို သူရိုက်ဖို့ နှိုက် ကတည်းက ဦးငြိမ်းနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဒီအင်တာဗျူးကို တမင် ဖန်တီးခဲ့ တာတဲ့... အဲဒီမှာတင် ငါက ထုတ်လုပ်သူအဖြစ်နဲ့ရော မင်းနေရာက ငါ သရုပ်ဆောင်ချင်တဲ့အကြောင်း အရမ်း စိတ်အားထက်သန်နေပါ

င် ပြောတော့ ဆရာသစ်က မောင်နေဆိုရင် မိုးပြာနဲ့ တော်တော် ငါနီးနေတာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ များတယ်တဲ့။ မိုးပြာရဲ့စိတ်ကို သိအောင် အရင်လုပ်စေချင်တယ်လို့ မှာတယ်။ ငါလဲ မိုးပြာနဲ့ တစ်ထပ် ထည်းမဖြစ်တာတောင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်လို့ ဆိုပြုထားတယ်...

မင်းဝတ္ထုအတွက်ရော ဇာတ်ညွှန်းအတွက်ပါ လက်ရှိပေါက် နေအတိုင်း ငါ ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး ကိုနေ၊ ဒီထက်ဆိုးတာက ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးဖို့ ခက်နေတာ အမှန်ပဲ”

ကိုဇော်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်ရင်း...

“ဪ... ငါ့ညီရယ်၊ မိဇော်ရဲ့အခန်းဆက် အင်တာဗျူးနဲ့တင် ငါ လုံလောက်နေပြီ၊ လိုအပ်တာ နည်းနည်းပါးပါးလောက် ဖြည့် နှင်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မိဇော်လဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါ့ပြီး ကူညီပေးမှာပေါ့”

ကိုနေက...

“နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ ဆရာငြိမ်းမင်း ပြောဖူးပါတယ် ပြာ (.....)”

“ဟေ့ကောင် မိုးမှောင်... ဒီကိုလာ...”
 ၃၆ လမ်းထဲ လျှောက်လာရင်း ခေါ်သံကြောင့် ခေါ်သံရှိရာ
 ကြည့်မိတော့ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ အ
 သားထိုင်နေတဲ့ ကိုကုသိုလ်က ကိုဟိန်းစိုးတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေရင်း လှုပ်
 ခေါ်တာ ဖြစ်သည်။ ကိုဟိန်းစိုးက သူ ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ...
 “ငါ သတင်းတွေ ကြားတယ်နော် ကောင်လေး”
 ကိုကုသိုလ်ကလည်း...
 “ဆရာသစ် ငနေနဲ့ ချမှာဆို... ဟေ့ကောင် မင်းသမီး
 နိုင်နိုင်တဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟိုဟာမလေးကရော လက်ခံရဲ့လား”
 “မြင့်သိန်းရယ်... ဆရာသစ်လေ... ဒယ်ဒီသစ် ခေါ်တယ်
 ဆိုရင် နိုင်နိုင် မရှိကံဘူးလို့ ငြင်းရဲလို့လား”
 ကိုကုသိုလ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...
 “ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အဖေ ရှိသေးတယ်၊ နိုင်နိုင်
 ပြောလို့ရသေးတယ်၊ သူ့အဖေက ဒီကောင့်ကို နိုင်နိုင်ထက်တောင်
 ပိုဆိုးပြနေတယ်”

“အေးလေ... ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးကြပြီပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဒီလိုဖြစ်
 ကြရမယ် မထင်တာ၊ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ကြတာပဲဟာ၊ အဲဒါကြီးကို
 ဆက်တွယ် အမှန်းမပြေနိုင်ရင် ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”
 “အဲမယ်... ကိုဟိန်းစိုး ခင်ဗျားလေသံက တရားသဘောတွေ
 မိလာပါလား”
 ကိုကုသိုလ်ရဲ့ ပြန်ပြောတဲ့စကားကြောင့် သူ ရယ်မိပါသည်။
 “မိုးပြာ ပြီးရင် လမ်းထိပ်ထွက်နဲ့... ကိုစော်ကြီးတို့ ခေါ်နေ
 တယ်၊ ကိုသီဟ မင်းကိုမှာလိုက်တာ ပြောမလို့တဲ့”
 ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ ပျံလွှားရဲ့စကားကြောင့်...
 “အေး... အေး... ခဏနေရင် လိုက်ခဲ့မယ်”
 “ဟေ့ကောင်... လက်ဖက်ရည်တိုက်နော်”
 “အေးပါကွာ”
 ကိုကုသိုလ်တို့ကိုလည်း ပျံလွှားက နှုတ်ဆက်သည်။ ပျံလွှား
 နှုတ်သွားမှ...
 “ကိုဟိန်းစိုး ဘာကားတွေ ရိုက်နေတာလဲဗျ”
 “ဒီကြားထဲမှာ ပါပါကြီးကားတစ်ကား ဝိုင်းကူပေးနေရတယ်
 လေ၊ လတ်တလောတော့ ဘာကားရိုက်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေ
 တာကွ”
 ကျွန်တော်က ရယ်ချင်ဟန်နဲ့...
 “ဆရာချစ်ရဲ့ ဥပေက္ခာဒေဝီတို့၊ နှင်းကေသရာချစ်တဲ့ သူရဲ
 ကောင်းတို့ ရိုက်ပါလား”

“သောလေး...”

တဟားဟား ရယ်မိကြသည်။ ကိုဟိန်းစိုးက...

“အဲဒီဝတ္ထုတွေသာ ငွေကြေးအင်အား၊ ဆက်တင်အခမ်းအနားကောင်းကောင်းနဲ့သာ ရိုက်လိုက်လို့ကကွာ မဲလဲဂစ်ဘာဆင်ရဲ့။ Break Heart တို့ထက်တောင် နာမည်ကျော်သွားမှာ ငါ ကိုနိုးသေလောင်ရဲတယ် စိုးပြာ”

ကိုကုသိုလ်က...

“ဟုတ်ပါကွာ၊ အရည်အသွေးကောင်းဖို့အတွက် အဓိက စပွစည်းကိရိယာနဲ့ ဆက်တင်အခမ်းအနားလဲ အရေးကြီးတယ်လို့ ရိုက်ကူးရေးဆို ဝိုင်းလှနေတဲ့ ဟိုမှာ မသုံးတော့တဲ့ စက်အိကြီးတွေပဲ ငါတို့ သုံးနေရတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ဆက်တင်အခမ်းအနား၊ ဟိုကလေးမုန်တိုင်းမိတဲ့အခန်းတွေ၊ မြို့ပျက်တိုက်ပွဲတွေ ဆက်တင်အကြီးတွေ စတူဒီယိုထဲမှာဆောက်ပြီး အကြီးအကျယ် ရိုက်ကူးကြတာဟို အရင်ခေတ်က အေဝမ်းခြံတို့၊ ဦးသာစုခြံမှာတောင် ဆက်တင်အတွက် သီးသန့်ဆောက်ထားတဲ့ စတူဒီယိုတွေ ရှိခဲ့သေးတယ်”

ကိုဟိန်းစိုးက...

“သိပ်အကုန်အကျမများဘဲနဲ့ ဟိုမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ကားတွေ ရှိပါတယ်ကွာ၊ အီးအယ်လ်မာချီဟာတို့၊ ပြီးတော့ ဆားဗီးယား အဲဒီကားဆို မေတ္တာသက်သက်ပဲ”

ကိုဟိန်းစိုး ပြောစကားကို သူ သဘောကျမိသည်။ သူ့ကိုဟိန်းစိုး စကားဆုံးတော့...

“တော်တော်တော့ ကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ဆားနစ်ကား ရှိတယ်”

“ဘာကားတွေလဲ”

ကိုကုသိုလ်အမေးကို ကျွန်တော်က...

“မြန်မာကားတွေပါ အစ်ကို..။ တစ်ကားက စက်မှုကျောင်း၊ ဆားတွေချည်းပဲ ရိုက်တာ၊ သိပ်မအောင်မြင်လိုက်ဘူး၊ အဲဒီကားက ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကားပဲ၊ ‘စတူဒီယိုမြို့ပြကျောင်းသူ’ ဆိုတာပေါ့၊ အဲဒီကား ကိုမိုး(ကိုလွင်မိုး)က ဇာတ်ကြောင်းပြောသူအနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်တာ၊ ကိုမိုးတောင် နာမည် သိပ်မကြီးသေးဘူး၊ မင်းသမီးက မမေသဉ္စာဦးရယ်၊ ကိုရိုင်း ပါတယ်ဗျာ”

ကိုဟိန်းစိုးက...

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကား ငါကြည့်လိုက်ရတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာ၊ သီချင်းမပါဘူး၊ ကဗျာရွတ်သံတွေ ပလေးဘက်ပုံစံ ဖန်တီးထားတာ၊ ကျောင်းကော်ရစ်တာမှာ မောင်မိုးနဲ့ မေသဉ္စာဦး လမ်းလျှောက်စကားပြောရင်း နောက်ဘက်ဂရောင်းမှာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ လှုပ်ရှားသရုပ်ဆောင်မှုတွေ...။

မေသဉ္စာဦးရဲ့အလောင်းကို လှည်းဆွဲသူနဲ့ မောင်မိုး နှစ်ယောက်တည်း အသုဘချတော့ ပြတိုက်ရိုက်ချက် တော်တော်ကောင်းတာကွ၊ နေပါဦး... မျက်နှာပုံး ကာဘာဒီဇိုင်းက သော်ကိုကိုကျော် ဖြစ်မယ် ဆင်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဒါရိုက်တာလဲ သူတို့အုပ်စုဖြစ်မယ် ကိုဟိန်းစိုး”
ကိုကုသိုလ်က...

“အေးဗျာ... ရှာကြည့်လို့ရရင် ကျွန်တော့်ကို ငှားပေးစေပါဗျာ”

ကိုဟိန်းစိုးက...

“ပြန်ရိုက်ရင်တောင် အလောက်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ပါဦး နောက်တစ်ကား...”

ကျွန်တော်က...

“ကိုကျော်သူ ဒုတိယမြောက်ရိုက်တဲ့ ကားကြီးလေ...၊ ခေမာင်သိန်းဆိုင်ရဲ့ဝတ္ထု ဒဏ္ဍာရီထဲက သတို့သမီး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကားကို ကင်မရရိုက်ချက်တွေရော...၊ သရုပ်ဆောင်မှုအပိုင်းတွေ သိပ်အားရတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကို သူတို့ လက်ခံသည်။ ပြီးတော့ ကိုကုသိုလ်က အခုမှ သတိရသွားဟန် တူသည်။

“ကဲ... ကိုယ်တော် စကားကောင်းနေလိုက်တာ ဘယ်မှာ စာတ်ညွှန်း...”

သူ ရယ်ရင်း...

“ပါ,ပါတယ်ဗျာ...”

ကျွန်တော်က ဘေးမှာချထားတဲ့အိတ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှိုက်ကာ စာအုပ်ကိုယူတော့ အိတ်ထဲက စာအုပ်

တူ အိတ်အမည်းလေးတစ်ခုပါ ကပ်ပါလာသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို ကိုကုသိုလ်ထံ လှမ်းပေးတော့ အိတ်အမည်းလေးကို မေးဆတ်ရင်း စပ်စုနေသေးသည်။

“ဘာတွေလဲကွ”

ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဟန်နဲ့...

“ကတ်ပြားတွေပါ အစ်ကို...”

“ပြစမ်းပါဦး...”

ကိုဟိန်းစိုးကလည်း စိတ်ဝင်စားပုံနဲ့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က သတ်စတစ်အိတ်အမည်းလေးကို လှမ်းပေးသည်။ ကိုဟိန်းစိုးက

အမ်းယူရင်း အထဲက ကတ်ပြားတွေကို ဆွဲယူကြည့်ကာ...

“ဟ!... မနည်းပါလား”

ကိုကုသိုလ်ကလည်း ကတ်ပြားတချို့ကိုယူကာ...

“မင်းပုံက... မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေပဲ...”

ကိုဟိန်းစိုးက ကတ်ပြားတွေကို စိတ်ဝင်တစား တစ်ခုချင်းစီ ခုတ်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကတ်ပြားတွေက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရှိပုံရမယ် မိုးပြာ”

သူက ပုလင်းထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူကာ နှုတ်ခမ်း တွေသည်။ မီးမညှိမိသေး...

“ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို လိုက်ရှာတာ အစ်ကို”

နှစ်ယောက်စလုံး သဘောမပေါက်ကြ...။

“အဲဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက မကဲ
အိပ်မက်တွေ ရှိတယ်။ ပြည့်စုံငြိမ်းအေးရာ ဆန္ဒတွေ ရှိတယ်။
ဒါပေမယ့် အခုထိ အဲဒီကမ္ဘာ ပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာလှပါပြီ။
ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူးလို့ သူတို့ တွေးမိမှာပဲ ထင်
ရဲ့...။ ကျွန်တော် ကတ်ပြားတွေကို ပြန်ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းပေး
ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ရန်အလုပ်မှာ...”

“ဒုန်း”

သူ ခွေးခြေပုလေးမှာ ထိုင်နေရာက တစ်ခုခုနဲ့ ဆောင်
ကတ္တရာပေါ် အရှိန်နဲ့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟာ!... တိုက်ပြီ...”

“ဘယ်လိုလဲကွ...။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေ
တောင် ကားကဝင်တိုက်ရတယ်လို့ကွာ၊ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတောင်
ကိုဟိန်းစိုးနဲ့ ကိုကုသိုလ်တို့ တွဲထူရင်းပြောတော့ သူ နာထ
နေတဲ့ကြားက အားယူ ထ၊ရသည်။ ဘေးမှာရှိတဲ့ ရိုက်ကွင်းထဲ
မယ့်အုပ်စုလည်း သူ့ဆီ ပြေးလာသည်။ ကိုအောင်နိုင်ကလည်း
ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်သည်မသိ...။

“မိုးပြာ မင်း တာဖြစ်သွားလဲ”

သူ လက်ကာ၊ကာ တားရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရတယ်... နည်းနည်း ဖွန်းတာလောက်
ချောကလက်ရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ကားရှေ့ခန်းက ဆ
လာတဲ့လူကိုမြင်တော့ ကိုကုသိုလ်က ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဟာ... မြေခြောက်ပဲ မိုးပြာ၊ နိုင်နိုင်အဖေကွ”
ကိုဟိန်းစိုးကလည်း ဆိုလူကို လှမ်းပြောပါတယ်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ ကိုရဲထွဋ်ပါလား”

ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း တင်းဗာမာမျက်နှာနဲ့ လူကြီးက မြန်
ကြနေသော စက္ကူကတ်ထူပြားတွေပေါ် နင်းလာရင်း...

“ဆောရီးဗျာ... ကားနေရာ လွတ်မလားလို့ နောက်ဆုတ်ရင်း
တိုက်မိတာ၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ် သွားဦးမယ်”

ထွက်ခွာရန် ပြန်ပြင်ဆင်နေသော ထိုလူကြီးရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့်
ကိုဟိန်းစိုးက တော်တော် ဒေါသထွက်သွားပုံ ရတယ်။

“ခဏနေပါဦး ကိုရဲထွဋ်...”

ကိုဟိန်းစိုးအသံကြောင့် ဦးရဲထွဋ်က ထွက်ခွာဟန်ပြင်ပြီးမှ
ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ...

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုဟိန်းစိုး”

ကိုဟိန်းစိုးကတော့ ခပ်အေးအေးပါ။

“ကိုရဲထွဋ်လဲ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်
တော် ယုံကြည်တာ၊ အဲဒီ ယုံကြည်စိတ်ကိုတော့ ကိုရဲထွဋ်ကိုယ်တိုင်
ပြန်ဖျက်ဆီးလိုက်ပုံမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ”

“ကိုဟိန်းစိုး ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

သူ့ကို ရည်ရွယ် မေးငေါ့ရင်း...

“ကိုရဲထွဋ်ကား မလာခင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာ
မှာ ထိုင်နေတာပါ။ မိုးပြာက ရပ်နေတဲ့သူ၊ ရွှေလျားနေတာက

ကိုရဲထွဋ်၊ တိုက်မိတော့ ဘယ်သူဘယ်သူကို တောင်းပန်သင့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ထပ်မရှင်းပြချင်တော့ဘူး”

ကိုအောင်ခိုင်ကလည်း...

“အဲဒါ မှန်တယ်”

ဦးရဲထွဋ်က တစ်ယောက်ချင်းစီကို အကဲခတ် လေ့လာနေပုံ ရ သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ဆီရောက်တော့ အကြည့်ကို မလွဲမဖယ်ဘဲ ရင်ထဲ ပေါက်ထွက်မတတ် အကြည့်စိမ်းစိမ်းနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

လူအုပ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေဟန် ရှိ သည်။ သူ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းငုံ့မိသည်။

ဦးရဲထွဋ်သည် ပြန်ကြနေသော စက္ကူပြားတွေကြားမှ ကတ် ပြားအစွန်းအဖျားတစ်ခုကို နင်းထားပါသည်။

နင်းထားတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်ခုနှင့် မျက်ခုံးထူထူ၊ သူ အဲဒီပုံရိပ်ကို ကြည့်ပြီး ဦးရဲထွဋ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်သည်။

ဦးရဲထွဋ်ကို သူ ပြန်ကြည့်မိတဲ့အခါ...

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ချာတိတ်”

အေးခက်ခက် စကားဆိုပြီး ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားပါ တယ်။ သူ မြေပြင်ကိုသာ ငေးနေမိသည်။

ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို အသာ ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

ကျောင်းရှေ့ တံခါးဝမှာရပ်ရင်း သူ သမီးကို ရပ်စောင့် နေမိ၏။

“ဦးလေးက လူကြမ်းကြီးဆို...”

ဂျစ်တစ်တစ်ပုံစံ အဖြူနဲ့အစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကလေးတစ် ယောက်က သူ့ကို မေးတာကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သားရဲ့...၊ သားက ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

ကောင်လေးက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး...

“အဲဒါဆို ဦးလေးနဲ့ သားနဲ့ ချမလား၊ သားက ညတိုင်း တရုတ်သိုင်းကား ကြည့်ထားတာ၊ ဒီမှာကြည့်...၊ ဂျက်လီအကွက် ယိစ်...”

ကလေးက ပြောလည်းပြော မြေနှစ်ဖက်ကိုခွဲရင်း တရုတ်ကား ထဲက သိုင်းကွက်ပြသလို လုပ်ပြတာကြောင့် သူ ရယ်မိသည်။

ကလေးမိခင်က နောက်မှ ရောက်လာပြီး...

“ဪ... သားက ကိုမိုးပြာနဲ့ စကားပြောနေတာကိုး၊ ဘယ့် နယ်လဲ သမီးကို လာကြိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ”

သူ့အဖြေကြောင့် အမျိုးသမီးက...

“ခုန မင်းသမီး မနေ့ဦးနိုင် လာကြိုတာ တွေလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုရှေ့နားက ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြတယ်”

လက်ညှိုးညွှန်ပြတဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဆိုင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“စားသောက်ဆိုင်ကို ပြောတာလား အစ်မ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားသောက်ဆိုင်လေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့ကားကို သတိထားမိပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လာမိသည်။

မနိုင်းနဲ့ သမီးက ရယ်မောစကားပြောဆိုရင်း စားသောက်နေကြပါသည်။ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းကဝိုင်းမှာ ထိုင်တော့ စားပွဲထိုးလေးက...

“အစ်ကို ဘာသောက်မလဲ... ခြေထောက်...”

သူ့ကို သေချာ ငဲ့ပြောတော့မှ ကောင်လေးက မှတ်မိသွားဟန် ရယ်ပြသည်။

“အအေးတစ်ခုခုပဲ ယူခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ လာချပေးတဲ့ အအေးပုလင်းကို ငဲ့သောက်နေစဉ်... သမီးက သူ့ကို မြင်သွားသည်။

“ဟော... ဖေဖေ”

သမီးက သူ့ဆီ ပြေးလာပါသည်။

“ဖေဖေ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ချစ်စဖွယ်ဟန်လေးနဲ့ သမီးရဲ့အမေးကို သူ ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာဖြင့်...

“အေးပေါ့ သမီးရယ်”

သမီးက ပါးမို့မို့လေးတွေ မြင့်တက်သွားအောင် ရယ်ရင်း...

“သမီးက မာမီနိုင်နဲ့ စကားပြော ကောင်းနေလို့ပါ ဖေဖေရဲ့” သူ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် စကားပြောတတ်တဲ့ သမီးကို

သူက အံ့အားသင့်ရင်း...

“ဘယ်က မာမီနိုင်လဲ သမီး”

သမီးက မနိုင်ထံ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း...

“အန်တီနိုင်ကို ပြောတာလေ...”

“ဟင်!... သမီးကို သူက အဲလို ခေါ်ခိုင်းလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ ခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

သမီးက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့်ထောက်ရင်း စဉ်းစားဟန်နှင့်...

“ဘာဘဇော်... ဘာဘဇော်က ပြောတယ်၊ သမီးတဲ့.. သမီးရဲ့ အန်တီနိုင်နဲ့ အန်တီဇော်ကိုတွေ့ရင် မာမီနိုင်နဲ့ မာမီဇော်လို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့”

ဒီလူကြီးကတော့ လုပ်ပြန်ပြီလို့ တွေးမိပါသည်။

“သမီးက ပြန်မမေးဘူးလား”

“မေးတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့... အဲမှာတင် ဘာဘဇော်က အဲဒီနှစ် ယောက်က တစ်ချိန်ကျရင် သမီးရဲ့အမေ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မှာတဲ့၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

သမီးအမေးကို ပြန်မဖြေအားဘဲ...

“သမီး အဲလိုခေါ်တော့ သမီးအန်တီနိုင်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဟင့်အင်း... ရယ်နေတာပဲ၊ သမီးက ခေါ်လို့ရမလားမေး တော့ မာမီနိုင်က သမီးကြိုက်ရင် ခေါ်ပေါ့တဲ့”

သူ့ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။ ခဏနေတော့ မနိုင် သူ့ရှေ့ ရောက် လာသည်။ ညနေခင်းအလင်းအောက်မှာ သူမရဲ့လှပခြင်းက သတင်းကြီးဆို ကြီးသင့်ပါသည်။ အရာခပ်သိမ်း ဒူးထောက်ဦးညွတ် သင့်သူများအတွက် သူမရဲ့လှပခြင်းက တန်ဖိုးကြီးမားမှာပါ။

ခပ်စိမ်းစိမ်းမျက်ဝန်းတို့သည် သူမရဲ့အင်အား။

“တို့ သမီးကို အိမ်မှာ ခေါ်သိပ်မလို့၊ မနက်ဖြန်ဆို သမီးလဲ ကျောင်းပိတ်နေတာပဲ၊ တနင်္ဂနွေညနေဆို လာပို့ပေးမယ်”

စကားသံ ပြတ်တောက်တောက်သည်။ အကြင်နာမဲ့တဲ့ ဥပေက္ခာတေးသွားတစ်စ...။ သူ သက်ပြင်းချရတော့မှာပေါ့။

“...ဗျား ရိုက်ကွင်းသွားရင် သမီးက...”

သူမက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“တို့ ခေါ်သွားမယ်လေ”

“လူပြောစရာများ ဖြစ်နေမလား”

သူမက မျက်ခုံး အတွန့်ချိုးပြီး...

“ဘာအတွက်လဲ...”

သူက...

“ခင်ဗျားအတွက် ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျွန် တော်သမီးကြောင့် ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မဆိုပါဘူး”

“ဒါဆိုလဲ ခေါ်သွားလေ”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက ခေါင်းညှိတ်သည်။ သမီးက...

“ဖေကြီး သွားမယ်၊ တာတာ...”

သူ ထိုင်ခုံမှာပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အသွားထက်မြပြီး အံ့ဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ရင်ခုန်သံတွေ ပြင်းထန်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာလည်း အမှန်။

၏ကစေ...
 ရင်အုံမှာရင်စွဲရဲ့အောင်း
 သက်ပြင်းဟောင်းက နှင်းပြစ်တဲ့အခါ
 သင်ပေးတဲ့စာခရီး
 နှင်းရိပ်ပြွန် ဆေးကြောချင်တယ်...။

အစန်း [၄]

“ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက တိမ်တိုက်”

မွေးဖွားလာကတည်းက အပူဆုံးလရဲ့ နေမင်းနဲ့ အချင်းဆေးခဲ့
 တယ်ဆိုရင် မှားမလား...။ ကံကြမ္မာရဲ့ တရားမမျှတမှုအောက်မှာ
 သောကကို ငရဲကကျွေးတဲ့ ဆေးကို စားသုံးရင်း ငါ့ကို လူတွေ
 ဘယ်လောက်များ မုန်းနေခဲ့ပြီလဲ...။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ တိမ်တိုက်တွေ ရှိနေပါတယ်။
 အဲဒီတိမ်တိုက်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရဲ့တိုက်
 တစ်ခုကို စိမ်းစိုမှုမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ပြင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား
 တည်ဆောက်ကြည့်မိတဲ့အခါ...။

“ကောင်းတယ်ကွာ မိုးပြာ၊ ဇာတ်အစကို အဲဒါနဲ့ပွဲရိုက်ဆရာသစ်ကို ပြောရမယ်”

မင်းသားက နေကာမျက်မှန်ကို ဆက်တိုက်တင်ရင်းပြောသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ ဆရာသစ် မနိုင်ဘဲ ရွေးထားတာ မနိုင် လက်ခံလား”

သူ ပြုံးရင်း...

“လက်ခံတာတော့ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောဦးမယ်တဲ့”

“ဟာ... မနိုင်က ရစ်ပြီ”

ကိုနေက စိတ်ညစ်ဟန်နှင့်ပြောတော့ သူ ရယ်သည်။

“အဲဒါဆို မင်းတို့တွေ့ဖို့ကို ငါ ချိတ်ပေးမယ်၊ ငါ့တာဝန်ထား”

“လိုသေးတယ်.. ကိုနေ”

“ဟာ!... ဘာလဲကွ..”

စိတ်ရှုပ်သံကြီးနဲ့ ကိုနေပြောတော့ ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်မိပါသည်။ ပြီးမှသာ...

“ဟုတ်တယ် ကိုနေ၊ ဇာတ်သိမ်းကို ဘယ်လိုသိမ်းရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး ပြစ်နေတယ်လေ”

“ဒါများကွာ.. ညားပေးလိုက်ပေါ့”

သူ ထိုင်ရာမှထရင်း ရေခဲသေတ္တာပေါ်က ရုနတင်ထားတဲ့ မီးကရက်ဘူးကိုယူပြီး မီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ ဘူးကို ထိုနေ့ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ ပြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အပြင်မှာလဲ ချိတ်၊ မတူညီတဲ့ အလွဲပွဲတွေနဲ့ မင်းသမီးနဲ့ လူကြမ်းဆိုတာ လောကထဲ မရှိဆင်းထားတာလေ..”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလဲ မိုးပြာ”

သူ အခုမှ မီးကရက်ကို မီးညှိပြစ်သည်။ တစ်ချက်နှိုက်ဖွာကာ ဆါင်းမော့၍ အားရပါးရ မှတ်တုတ်ပစ်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် လိုအပ်နေတဲ့ ဇာတ်ကွတ်လေးတစ်ခုကို လိုက်ရှာရမယ် ကိုနေ၊ အချိန်မီမှာပါ”

ကိုနေက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မိမာ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ဒီည နိုက်ကူတ်ရှိတယ် ကိုနေ”

“အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ် ကိုယ်တော်”

အစိမ်းနဲ့အဖြူကို တွဲဝတ်ထားတဲ့ မာမိကို သူ နောက်ထပ်
သိုင်းဖက်ရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိရာ၊ သား အလုပ်မအားလို့ပါ”

မာမိက သူ့လက်ကိုဆွဲရင်း ဆေးရုံရဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ သူ့
တွေ နားနေဆောင်ထဲ သူ့ကိုခေါ်သွားရင်း ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်
သည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးက လှမ်း၍...

“အစ်မမြတို့ကတော့နော် သူ့သားလာမှပဲ လူနာတွေ နာထ
သက်သာတော့မယ် ထင်တယ်”

မာမိက ရယ်နေပါသည်။

“လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာလား”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“ရော... မာမိအတွက်...”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ မုန့်ထုပ်အိတ်ကို မာ
လှမ်းပေးတော့...

“ဒီကလေး မဝယ်လာပါနဲ့လို့ ပြောထားတာကွယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ မာမိရယ်... ကိုယ့်အမေအတွက် ကိုယ့်သားက
မဝယ်လာပေးတာ သူ့စိမ်းမဆန်စမ်းပါနဲ့ မာမိရာ”

မာမိက ရယ်နေသည်။ ရယ်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ
တာဟန် တူသည်။ ချက်ချင်း တည်ငြိမ်အေးစက်သွားရင်း...

“သစ္စာသာ သူ့သား ဒီလိုသာတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ဝမ်း
နက်လိုက်မလဲနော်”

“မေမေ...”

သူ နှုတ်ကရေရွတ်မိရာက မာမိက သူ့ဆံပင်တွေကို သပ်ရင်း...

“မင်းဘဝကလဲ အရမ်းကြမ်းလွန်းပါတယ် သားကြီးရယ်၊
မေက မရှိ... အဖေက ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့ဇာတ်”

မာမိစကားကြောင့် သူ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ရင်း...

“မာမိနဲ့ မေမေ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေသိခဲ့လဲဟင်...”

မာမိက သူ့စကားကို သဘောမပေါက်ဟန် ရှိသည်။

“ဘာကိုလဲ သားကြီး၊ မာမိ နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါ”

သူက...

“ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တာကိုလေ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေကို အရမ်း
ချစ်တယ်၊ ဖေဖေဘက်ကသာ မသိရင်နေပါစေ၊ ကျွန်တော်

အိတ်ကသိရင် ကျေနပ်ပြီ မာမိ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိခဲ့တယ်
အဖေ... ရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ရုပ်ချောသည်ဖြစ်စေ အကျင့်စာရိတ္တ
အောင်းကောင်း၊မကောင်းကောင်း ကျွန်တော် အဖေဆိုတာကို သိ

ခွင့်ရရင် မြင်ခွင့်ရရုံနဲ့တင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ကျေနပ်နိုင်တယ်”

မာမိက သူ့ကို ကရုဏာသင်္ကပ္ပာနဲ့ ကြည့်နေပါသည်။
“မာမိ မင်းကို မွေးပြီးချိန်ကစပြီး မာမိနဲ့ သစ္စာ ညီအစ်မအရင်းတွေလို ခင်မင်မိကြတယ်။ မာမိ ကျွတ်မရှိတဲ့ရက်တွေဆိုရင် သစ္စာတို့ရွာကို မာမိ သွား၊ သွားလည်တယ်...။

သစ္စာက အဲဒီရွာမှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ဆိုတာကို သစ္စာဟာ မေ့ပစ်ထားချင်ပုံရတယ်...။

သစ္စာ တစ်ခါပြောပြလို့ သိရတာတော့ ရှိတယ်”

သူ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ မာမိရဲ့နှုတ်ထွက်စကားတွေသည် သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တန်းတစ်ခု။

“သိသလောက်တော့ ပြောပါ မာမိရယ်... နော်...”

“အင်း...။ မင်း ပြောဆိုလို့တာ ပြောရမှာ၊ ဘယ်က အစ ဖော်ရမှန်း မသိဘူး”

“သိသမျှသာပြော မာမိ”

မာမိက အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ နောက်တော့...

“အင်း... သိပြီ၊ တစ်ခါက မာမိ မင်းတို့အိမ်မှာအိပ်တဲ့ည...။ လကလဲ သာလိုက်တာ၊ နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ကွပ်ပွန်မှာ စကားပြောမိကြတယ်။ မင်းကတော့ သစ္စာရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတယ်။ သစ္စာက မင်းကို ငိုကြည့်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြောမိတယ်...။

အတ္တကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ဘလေးတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ် မလှမပပြစ်နိုင်တာ ‘သူ’ သိနေသောက်ပါပြီတဲ့။ မာမိက သူ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးမိတော့ သစ္စာက ခပ်ယုံယုံပြုံးပြရင်း မာမိကို သားရဲ့အဖေပေါ့လို့ ပြောတယ်လေ။ မာမိလဲ ထပ်ပြီးမေးတော့တာပေါ့။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကွာရှင်းရအောင် သစ္စာ မင်းသောက်ဖွားက ဖခင်စိတ်ရောဂိုရဲ့လားလို့ မာမိက မေးတယ်လေ...။

သစ္စာ ပြောပါတယ်။ သူက အတ္တကြီးတယ်လေ။ နဂိုကတည်းက သစ္စာက ဆင်းရဲတယ်။ ပြီးတော့ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ နေတာပဲတဲ့။ အဲဒီနယ်မြို့လေးမှာ သစ္စာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူ အကြတယ်။ အဖေ အမေက မရှိဘူး။ အစ်ကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ အဲဒီအစ်ကိုနဲ့ သစ္စာ အတူနေရင်း ကျောင်းတက်ရတယ်တဲ့။ သစ္စာ အစ်ကိုက သူတို့ဆီက အလုပ်သမားပေါ့။ တစ်နေ့ သူ ဇူးရူးပြီး သစ္စာကို ချစ်ရေးဆိုတယ်။ ပြီးတော့ ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်တော့ သစ္စာ သူ့ကို ပါးရိုက်မိတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ သစ္စာအပေါ် အငြိုးအတေးထားပြီး အကွက်ကျကျ ယုတ်မာတယ်လေ။ အစ်ကို အသည်းအသန်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး သူ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ ညှာခေါ်ခဲ့တယ် မမ၊ သစ္စာ လိုက်သွားမိတာ သစ္စာအမှားပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အရှက်သိက္ခာကိုငုံပြီး သူ့ကို လက်ထပ်မှာပဲလို့ သူ သွေးတယ် ထင်ပါတယ် မမမြရယ်...။

သစ္စာ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ

တင် အစ်ကိုအပေါ် အပြိုးထားတော့တာပဲ။ အစ်ကိုကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းတယ်။ သူ့ကိုလက်ထပ်မှ အမှုကျေအေးပေးမယ်လို့ သစ္စာကို ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့။ သစ္စာကလဲ ခေါင်းမာမာနဲ့ငြင်းပြီး အစ်ကိုအမှုကို ရအောင်လိုက်ခဲ့တယ် မမမြ အမှန်က သစ္စာမှာ ပိုက်ဆံ မရှိပါဘူး...။

သူတို့က အဲဒီမြို့နယ်ရဲ့ နာမည်ကြီးရှေ့နေကို ငှားနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သစ္စာက သားကိုယ်ဝန်နဲ့ပဲ အခြား နာမည်ကြီးရှေ့နေအိမ်ကို သွားတယ်...။ သစ္စာ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ထမင်းထုပ်နဲ့ ထိုင်စောင့်တယ်။ တစ်ရက်ကြာတဲ့အထိ အဲဒီရှေ့နေကြီးကို အဲဒီခြံ အဲဒီအိမ်မှာ လုံးလုံး မမြင်ရဘူး...။

နောက်တစ်ရက် မိုးတွေရွာတဲ့အချိန် သစ္စာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွေ့နှစ်ပြီး ခိုက်ခိုက်ဘုန်နေချိန်မှာ ရှေ့နေကြီးတို့လင်မယား ထိမဲ့ ထွက်လာပြီး ရှေ့နေကြီးရဲ့မိန်းမက စပြောပါတယ်...။

ညီမလေး ဘာကိစ္စကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာလဲတဲ့...။ သစ္စာက လက်အုပ်ချီရင်း သစ္စာကို ကယ်ပါလို့ မျက်ရည်တွေ ကျပြီး ပြောမိတယ်။ ရှေ့နေကြီးလင်မယားက သစ္စာကို သနားသွားပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွားတယ် မမမြ...။

အဝတ်အစားတွေ လဲပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်မှ သစ္စာကို မေးမြန်းကြတယ်။ သစ္စာလဲ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပါတယ်...။

ကျွန်မမှာ အမှုလိုက်စရာ ငွေမရှိပါဘူးလို့ ပြောတော့ ရှေ့နေကြီးက သစ္စာကို သမီးတစ်ယောက်လို ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်

တယ်။ သမီး စိတ်အေးအေးနဲ့ ပြန်ပါ။ ဦးဦး ဒီအမှုကိုနိုင်အောင် ဆိုက်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ် မမမြရယ်။ ရှေ့နေကြီးက အမှန်တရားမှန်ရင် သေဆုံးရိုး မရှိပါဘူး သမီးရယ်တဲ့ ပြောတဲ့အတိုင်းလဲ အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ခဲ့တယ်။ သစ္စာ အဲဒီအရပ်၊ အဲဒီမြေမှာ မနေချင်တော့တာနဲ့ ရန်ကုန်ကို အစ်ကိုတို့လင်မယားနဲ့အတူ ပြောင်းလာခဲ့တယ် မမမြ၊ ရန်ကုန် ဆောက်တော့ အခုရွာလေးကို ဆရာမအဖြစ်နဲ့ ပိုစတင်ကျလာတာနဲ့ ပြောင်းလာတာပေါ့။ အစ်ကိုကတော့ သားမွေးပြီးမှသွားပါလို့ တားဆယ်မှ သစ္စာ ခေါင်းမာမာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ကံကောင်းလို့သာ ထွေးပေါ်မှာ မမမြတို့၊ ကိုရဲညိုတို့နဲ့တွေ့ပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ တဲ့လေ။ ကဲ... မာမီ သိတာ ဒါပါပဲ သားကြီးရယ်...။

စကားဆုံးတော့ သူ မာမီကို...

“မေမေတို့နေတာ ဘယ်မြို့လဲ မာမီ”

မာမီက ခေါင်းခါပြီး...

“အဲဒါတော့ မသိဘူး သားကြီးရဲ့”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက်ပုံအမူ အရာကြောင့် မာမီက...

“သိပ်လဲ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွယ်...။ မာမီလဲ တတ်နိုင် သလောက် နုံစမ်းပေးပါ့မယ်။ ဟုတ်လား...”

သက်တောင့်တန်း
 ဆိပ်ကမ်းခြေပါ
 ဓမ္မလယ်ရင်ဆေး
 ဆိပ်ကမ်းမှာ၍ မက်မိလည်း...။

သူ့... ဝိတ်တေး... ငြိမ်... ဝိ... ဝိ... ဝိ...
 ...
 ...
 ...
 ...

သူ ဆိုင်ထဲမှာ ကုတ်သူးတစ်ဘူး မှာသောက်ပြီး ခေါင်နေခဲ့
 ပါသည်။ ချိန်းထားတာထက် မှာရိုက်ကြာမှ သူမ ရောက်လာ
 သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပုံရတဲ့ ထိုမိန်းမဟာ
 သူ့အသွေးအသားထဲ နှိပ်ကပ်မြတ်နိုးခြင်းကို အပိုင်စား သိမ်းယူထား
 နိုင်သည်။

နှုတ်ခမ်းတစ်စုံရဲ့ အဖွင့်အပိတ်မှာ သူ တိတ်တိတ်လေး လွမ်း
 ဆွတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့် မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာ မုဆိုး
 ခဲ့အညာနဲ့ရတဲ့ ထောင်ချောက်ကို ခုန်ဆင်းမိတဲ့သားကောင်လို...

ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ တိမ်းညွတ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အရှင်...
 လက်ညှိုးညွှန်ရာကို ဦးညွတ်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးကျွန်...

ရင်ဘတ်တွေကို အဖမ်းခံ ကျုံးသွင်းထားတဲ့ ကဝေ။
 "ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်မှန်အနက်လေးကို ခေါင်းပေါ်
 ဝင့်တင်ရင်း အနားလာရပ်တဲ့ ဝိတ်တာလေးကို အချို့ရည်နဲ့ မှန်တစ်
 မှာသည်။

ကောင်လေး ထွက်သွားတော့မှ...

“လေးလေးပြောထားလို့ ရှင်ဝတ္ထုကို ကျွန်မနဲ့ရိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ သိခဲ့တယ်”

အေးစက်စက် လေယူလေသိမ်းသည် အစိမ်းရောင်လေပြည် တွေ ကပ်ငြိနိုင်တုန်းပဲ။

“တံတယ်တမ်း ရှင်နဲ့ပတ်သက်သမျှကို ကျွန်မ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့ပေမယ့် ဆရာသစ်ကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ နောက်ပြီး ကိုနေ... သူတို့တွဲတင်လို့ ကျွန်မ ဒီနေရာ၊ ဒီအဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ရတာ ကျွန်မသိလို့ ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့လိုက် ရတယ်”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူမက သူ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ မျက်ဝန်းချင်း မဆုံအောင် လှံထားရသည်။

“ရှင်ရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် ကျွန်မ ပထမကားကို လွဲချော်ခဲ့ရ တယ်... ကိုဂျမ်း သေခဲ့ရတယ်... ကျွန်မနေရာကို အစားထိုးခဲ့တဲ့ စိုးစိုး အကယ်ဒမီ ရတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ ရှင် မဟုတ်ဘူးလား...”

အသံတိုးတိုးနဲ့ အဖျားခတ် တုန်ခါနေတဲ့ နူးညံ့တဲ့ မုန်တိုင်း တစ်ခု စတင် မွေးဖွားလာသည်။

“ဒယ်ဒီကဆိုရင် ဥပဒေမရှိရင် ရှင်ကို သတ်ချင်နေတာ အမှန် ပဲ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ရှင်ဟာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်... ရှင် နာမည် မကြားအောင်၊ ရှင်နဲ့မပတ်သက်အောင် ကျွန်မ နေခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သမီး မိုးဖြူနဲ့တွေ့တော့ ကလေးရဲ့မျက်နှာကြောင့် ရှင်နဲ့ မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် ပတ်သက်နေရပြန်ရော၊ ကျွန်မ...”

စကားစကိုဖြတ်တော့ သူ သူမကို ကြည့်မိသည်။ သူမ စကား သံမှာ လှိုက်ခါတုန်ခါမှုတွေ မရှိတော့။ ပုံမှန်အတိုင်း ထိန်းပြောလာ သည်။

“မိုးဖြူကို ကျွန်မ အမွေစားအမွေခံ ဇွေးစားချင်တယ်”
သူ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။ ဆိုင်ထဲမှာဆိုသော အသံကြောင့် စိတ်ကို ပြန်လည် ထိန်းထားရသည်။

“တော်ပါတော့ဗျာ... ဒီမယ် မနိုင်... ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း တရားတွေက ဘာလဲ... ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေ တဲ့ခြံရွှေကို မရောက်လာရင်... လေးလေးကိုသာ မတွေ့မိရင်... ကိုငကျမ်းသာ အချိန်မီရောက်လာရင်.. အခုလို အဖြစ်အပျက်ဆိုးတွေ နဲ့ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာမှာပါ။ ခင်ဗျားဘက်က ဆုံး ရုံးမှုရှိသလို ကျွန်တော်ကရော ဆုံးရုံးမှု မရှိတော့ဘူးလား၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါ”

ရှေ့ကို ငိုက်ကျ မိုးကွယ်ထားတဲ့ ဆံပင်တစ်ခြမ်းကို ကျွန်တော် ဖယ်ရှားပြလိုက်သည်။ မျက်ခုံးအစပ်မှ မေးရိုးအထိ ဓားခုတ်ရာလို အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သည့် ဒဏ်ရာအစင်းကြောင်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ဒဏ်ရာအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ မျက်ရည်တစ်စက် စီဆင်း လိမ့်ကျလာတာ သူ အချိန်မီ မတားဆီးနိုင်မိ...။

“ခင်ဗျား ခံစားရတာတွေထက် ပိုပြီး ကျွန်တော် အထိနာခဲ့ရတာပါ။ ဟောဒီ အမာရွတ်ကို ကျွန်တော်က တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်လို့ နေခဲ့ရလား...။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ လှစ်ဟာသွားတဲ့ ကိုင်ကွမ်းလို အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အတွက် ဒီဒက်ရာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစားထိုး ဖြည့်ဆည်းပေးရတာကို ရပ်နေတဲ့နေရာ၊ ပေးလာတဲ့တစ်ခု ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်...။

ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့အမှန်းတရားတွေ ရပ်တန့်က ရပ်သင့်ပါပြီ...။ ပူလောင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ရင်ခွင်အတွက် သမီးလေးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အမောမြေ ရင်ငြိမ်းဆေးပါ။ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ကတော့ မွှေးထွက်ကြပါနဲ့”

သူ ပြောအပြီး သူ ရှာသင့်တဲ့တန်ဖိုးကို သူ့အတွက်သာ စားပွဲပေါ် တင်ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“...။ ဒီဒီဒီလို့ ထင်တာမှ
ခပ်တွဲအတူအတူ
ငါ... မာမာရင်...။
ပုံပြီဆိုတာ သိရိုက်တယ်...”

နှစ်ကာလကြာ တဖြည့်မြည့် လိုက်စားနေတဲ့
 ရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေ...၊
 သူ့ရဲ့ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ်ကို
 အလိုက်သင့် စီးဆင်းကျလာတဲ့ မျက်ရည်စက်တစ်စက်ကြောင့်
 အရှိန်သေ ပျောက်ဆုံးဖို့ နီးကပ်ခဲ့ရတာ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်
 သိနေတယ်...၊
 ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတော့ ညာနေခဲ့ပါ...။

“တောက်... အဲဒါ သမီးကို ခုတ်းလုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ
 နာမည်ကြီးအောင် လုပ်နေတာ...၊ ဒါတောင် လူကြမ်းမို့လို့...”
 ဒယ်ဒီရဲ့ဒေါသကိုသိတဲ့ ဒယ်ဒီညီမ သူမ အန်တီလေးက...
 “အစ်ကိုကြီးရယ်...၊ ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား၊ ဒါ အပြင်မှာ
 သထင်းချွဲကားတာ ဖြစ်နေမှာပေါ့”
 ဒယ်ဒီက အန်တီလေးကို ဒေါသနဲ့ကြည့်ရင်း...
 “ဒီလောကအကြောင်းကို နင် မသိရင် အေးအေးနေစမ်းပါ။
 ငါ သိတယ်...၊ ဒီကောင် သမီးကိုအသုံးချတာ၊ ဒီကောင်နဲ့ သမီး
 စရိုက်တဲ့ကားမှာ ပြဿနာတွေဖြစ်ကြတာ၊ ဒီကောင် ထောင်ကျတာ
 သမီး ခြေတစ်ဖက်မပြတ်ရုံ အသည်းအသန်ကုခဲ့ရတာ၊ ဒီအနုပညာ
 အသိုင်းအဝိုင်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးက မသိဘဲနေမလား၊ အေး...
 ခွတဲ့သူက ဖွ...၊ ရေးတဲ့သူက ရေးနဲ့ ဟုတ်နေလိုက်ကြတာ”
 ဒယ်ဒီရဲ့ ဒေါသမီးစက သူမဘက် လှည့်လာမည်ကို သူမ
 ကြိုသိနေခဲ့ပါတယ်။

“နေပါဦး... သမီးကရော ဖြစ်ပြီးတာတွေကို သင်ပုန်းချေမလား၊ သမီးရနိုင်မယ့် ရွှေစင်ရုပ်တုကို တခြားတစ်ယောက်လက်ထဲ ပါသွားအောင် ပုတ်ချစော်ကားတဲ့ ဒီကောင်ရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းက သမီးက သိသိနဲ့ လက်ခံလိုက်တာ ဒယ်ဒီ လုံးလုံး တွေးလို့မရအောင် ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ...”

သူမက အလောတကြီး ပြောမိသည်။ ဒယ်ဒီက လက်ကာက... ကာ...

“ဒီကောင်ကို ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက် မုန်းတယ်ဆိုတာ သမီး အသိပဲနော်၊ က... သမီး ဒယ်ဒီကို ဖြေရှင်းချက်ပေးစမ်း...”

သူမ အန်တီလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ အန်တီလေးက သူမကို မျက်ရိပ်ပြကာ ထထွက်သွားသည်။

“သမီး သိပါတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကိုလဲ သမီး အခုအထိ အထိ မမေ့ပျောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ သမီးရယ်၊ လက်မခံနဲ့ပေါ့”

သူမက ခေါင်းခါကာ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ဆရာသစ် ရှိသေးတယ်၊ ကိုနေ ရှိသေးတယ်လေ ဒယ်ဒီ”

ဆရာသစ်နဲ့ ကိုနေ ဆိုတာကြောင့် ဒယ်ဒီ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဆရာသစ်ဆိုတာ သူမ အခုလို အောင်မြင်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာရယ်၊ သူမထက်အရင်အောင်

မြင်ခဲ့သည့် ကိုနေက သူမကိုဆွဲတင်ပေးခဲ့လို့ နွေဦးနိုင်ဆိုတဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ဘဝကို ရခဲ့တာ အကုန်လုံးလည်း သိခဲ့ကြသည်။

“ဆရာသစ်က နင့်ကို ဒီကားမှာ သုံးမယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့တင် သမီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာအမှန်ပဲ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တော့ သူမ အခန်းရှိရာကို ထွက်လာမိခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်မိသည်။ ဆရာသစ်နဲ့ ဆုံတဲ့နေ့က ဆရာသစ်ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသည်။

“ညည်း နာမည်ထိုးကျသွားအောင် ငါက လုပ်မလား မိနိုင်၊ ငါ ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ တပည့်က ငါ့စကား မနာခံဘူးဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး ဒီလောကသားတွေထဲမှာ ငါ အသိပြန်မကြားချင်ဘူး...”

အေး... ဆရာဆိုတာ တပည့်တွေအပေါ် စေတနာထားတယ် ဆိုတာ ညည်း နည်းနည်း သဘောပေါက်ထား၊ အခုရိုက်မယ့်ကားက ငါ့တပည့်ရင်းတွေအားလုံး စုံစုံညီညီ စည်းစည်းလုံးလုံး ရိုက်ချင်ဖို့ကို နင့်ကို ပါစေချင်တယ်၊ ရော... ဒါ ဇာတ်ညွှန်း၊ နင် ဖတ်အားပေတော့...”

အဲဒီစကားကို ပြန်ကြားတော့ သူမ ခုတင်ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ် အပြာရောင်စာအုပ်ရှည်ကို လှမ်းယူမိသည်။

ဇာတ်ကားရဲ့နာမည်ကို လက်ရေးသောနဲ့ ရေးထိုးထားသည်။ “ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက တိမ်တိုက်” တဲ့။

စာပျိုးလိုလို အညွှန်းလိုလို စာသားတစ်ခုကို ဖတ်မိရင်း သူမ စာမျက်နှာတွေကို မိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုမိလာသည်။

ပြီးတော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ပုံရိပ်...။ ဂျစ်တစ်
ဟန်ပန်၊ မျက်နှာတစ်ခြမ်း အုပ်စိုးထားတဲ့ မိုးပြာရဲ့အသွင်အပြင်
လူကြမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့စတိုင်က လူငယ်
တော်များများ စိတ်ဝင်စား နှစ်သက်ကြသည်။

သွေးအေးတဲ့ ယာကူဇာတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့
သလို...။ နှစ်ကာလကြာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ စာအုပ်တစ်
တူနေပြန်ရော...။

သူ့ရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ သူမ မသိသေးတဲ့ အကြောင်း
တွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ဘယ်သူ့မှားနိုင်သလဲ အတွေးကို ဒီဇာတ်
ကြောင့် သူမ စဉ်းစားမိလာသည်။

သူမမှာမည် ထည့်မရေးပေမယ့် သူမမှန်း သိသာနိုင်တဲ့
အနှုန်းတွေ...။

ဒါပေမယ့် ဇာတ်ညွှန်းက မပြီးဆုံးသေးပါ...။

“ဒီ... မအေ... မိုးက အခုထက်ထိ မတိတ်နိုင်သေးဘူး”
မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုဖွင့်ရင်း ဘယ်နေရာမှာ မှတ်ထားသလဲ
အေးနေရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံကြီးနဲ့ ကိုမြင့်မောင်စိုးအသံ
ကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

သူ့ရယ်သံကို ကြားတော့ ကိုမြင့်မောင်စိုးက...

“ဟေ့ကောင် ရယ်မနေနဲ့၊ ငါ့မှာ ခေါင်းရုပ်နေပြီ၊ ဟိုကောင်
အင်ဒင်ကလဲ မှတ်တမ်းကိုင်ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုလွဲအောင်
ထားမှန်းမသိဘူး မိုးပြာရော...။ အမြဲတမ်း မူးပြီး မှတ်ချင်ရာ
အတိုင်းကောင်ကွာ”

သူ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ကိုမြင့်မောင်စိုးတို့ရှိက်ကွင်းကို လာရင်း
အတမ်းသမား ကိုအောင်ဒင် မလာသောကြောင့် ကိုမြင့်မောင်စိုးက
သူ့ကို ချောဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“တွေ့တယ် အစ်ကို၊ ဆင်းနဲ ဆယ်ခြောက်၊ မင်းသမီး အင်္ကျီ
ထဘီအနက်၊ အင်္ကျီအဖြူ၊ ထဘီက ပန်းပွင့်သေး
အနက်ရောင်ပါတဲ့ ထဘီတဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ... အဲဒီဆင်းနံက ဘယ်က တွေ့တာလဲ”

သူ့ ရယ်ချင်ဟန်နဲ့...

“စာအုပ်အဖုံးမှာ လက်ရေးသောနဲ့ ရေးတာ အစ်ကို”

သူ့စကားကြောင့် ကိုမြင့်မောင်စိုး ဒေါသထွက်သွားပုံရတယ်။

“ခွေးမသား၊ အောင်ဒင်၊ လနွီးမှပဲ... အရက်ချည်းပဲ သောက်နေပြီး တွေ့ကရာမှတ်တဲ့ကောင်၊ ကားဆက်ခန်းကျမှ... မအေ...”

ဘေးက ကင်မရာ ထရိုင်ပေါက်တွေ သယ်လာတဲ့ ကိုအောင်က တဟားဟား အော်ရယ်၏။

“မထူးဘူး အစ်ကိုရာ၊ တခြားကတ်တွေ ကျွန်တို့ရိုက်ပါလား”

“ဟ... နွေဦး တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခန်းနဲ့ အောက်အခန်းတွေပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာ”

“အင်ဒိုး... အရင်ရိုက်လိုက်ပါလား”

“မင်းကွာ ဒီလောက်မှောင်နေတာ ဇာတ်ညွှန်းနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်မယ်”

ဒါရိုက်တာစကားကြောင့်...

“ပြင်မနေနဲ့ အစ်ကိုရာ၊ ကိုသက်ကို လှမ်းပြောရမယ်၊ အတိုင်းပဲ ရိုက်ကြည့်စမ်းပါ”

“မိုးက သိပ်ရွာနေတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကိုရာ၊ ဒီ ဆင်းနံအတွက်ဆိုရင် အဲဒီ ဘာ

ကရောင်နဲ့ဆို ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ငါ့လခွေး... မင်းပြောမှလား၊ ပြတင်းပေါက်မှန်ပေါ်က မိုးရေစက်အငွေ့ရယ်၊ သူ့မျက်နှာ ကြေကွဲနေတာရယ် မြင်ဖို့ အပြင်က လိုက်တင်ပေးရမှာ...”

အိမ်ထဲမှာတော့ သူ့အစုနှင့်သူ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေသည်။ အပြင်မှာ မိုးက တအားကောင်းနေ၏။ ရိုက်ကွင်းတည်ထားတာက ထိလိက ခြံထဲမှာ၊ အတွင်းခန်းတွေ ရိုက်မှာမို့ ကိုမြင့်မောင်စိုးက သူ့အားခေါ်၍ တိုင်ပင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်မရာဆရာ ကိုထွေးတလည်း သူတို့နဲ့ စုထိုင်နေချိန်...

ကင်မရာက မော်နီတာကို ပြန်ရစ်ကြည့်နေတဲ့ ကိုထွေးက ဒါရိုက်တာကို...

“အပြင်မှာ လျှောက်လမ်းတော့ ရှိပါတယ်၊ တံစက်မြိတ်က တျယ်တော့ မိုးမပက်နိုင်ဘူးထင်တယ် အစ်ကို၊ တစ်ယောက်က အပြင်က လိုက်တင်ထိုးပေးထားရင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကိုမြင့်မောင်စိုးက လက်ခံချင်ပုံရပေမယ့် အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့နေပုံရတယ်။

“လေတိုက်ရင် မိုးစက်က စင်မှာပဲ၊ တော်ကြာ မီးမောင်းထိုးတဲ့လူ ရှော့တွေဘာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ကိုထွေး”

သူ ကြားထဲက မနေနိုင်...။

“ရတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြင်က မီးထိုးပေးမယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မိုးပြာ”

သူ ကိုဖြင့်မောင်စိုးကို လက်ကာရင်း...

“ဖြစ်တယ် အစ်ကိုရာ...၊ လုပ်ကြည့်လိုက်တာ ပိုအကျိုးရှိမယ်၊ တော်ကြာ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ ပရိဂျူဆာက အစ်ကိုကို နှာကစ် နေမယ်”

“အဲဒါ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဒါဆိုလဲ လုပ်ကြည့်မယ် အစ်ကိုရာ၊ အန္တရာယ် မဖြစ် လောက်ပါဘူး၊ လူကာပြီး ဆန်းဂမ်းကို ကွယ်ထားပေါ့”

ကိုဖြင့်မောင်စိုးက တွေးတွေးဆဆနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အခုလို ပြောလာပါတယ်။

“အင်းလေ... လုပ်ကြည့်တာပေါ့”

မီးကြိုးကို အုတ်နံရံနဲ့ကပ်ထားလို့ တော်သေးသည်။ ဒါပေ မယ့် အပြင်ကို ကျောပေးပြီး လက်ကို အပေါ်မြှောက်ကာ ပြတင်း ဆက်မှန်ကို မီးထိုးထားပေမယ့် သူ့ကျောပြင်မှာ လှေတစ်ချက်အစေ့ နဲ့ရဲ့အထိအတွေ့ စိုစွတ်စွတ်ကို ခံစားမိသည်။

သူ့ရှေ့က ကိုထွေးနဲ့ ကင်မရာကို ရေမစိုအောင် ကွယ်၍ ဘာထားရသေးသည်။ ကိုထွေးက လက်နဲ့အချက်ပြတာကြောင့် ဆန်းဂမ်းကို သူ့မေးဖျားအောက်အထိ ဆွဲနှိမ်ချလိုက်သည်။

ကိုထွေးက ကင်မရာချောင်းကြည့်ပေါက်ကိုကြည့်ရင်း အဆင် ခြေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်မထောင်ပြသည်။

လက်တစ်လှမ်းစာအက္ခရာမှာ နွေဦးနိုင်က ပြတင်းပေါက်မှန် ဘဲခါး နောက်ကွယ်မှတစ်ဆင့် ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အမူအရာကို သရုပ်ဆောင်သည်။

မှန်ပေါ်မှာ ရေငွေ့နဲ့ လှမ်းဆွတ်မှုန့်မိတ်ပုံများက မထင်မှတ်ဘဲ ပိုကြွလာသည်။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေက မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ မိုးသံတွေနဲ့

သူညနေပေမယ့် အတွင်းက ပလေးဘက်အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် တော့ ဖွင့်ထားမှာ သေချာသည်။ ဘယ်လောက်အထိ ရိုက်ကွင်းမှာ ပျော် ဝင်နေမှန်းမသိ။ လက်ရှိအချိန်ကို စိတ်ကူးပြောင်းလိုက်ချိန် မှာ...

“မြတ်စွာဘုရား...”

နှုတ်က အလွန်တကြား ရေရွတ်မိသည်။ ဘယ်သူမှ မကြားပေ မယ့် သူပြောလိုက်ရင် ရိုက်ကွင်းက နောက်တစ်ကြိမ် ဖန်တီးဖို့ အချိန်ကာလက ဖြစ်ခွင့်ပေးဦးမှ...။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ အောင် အခက်အခဲဖြစ်နေရပြီး စိတ်ထဲကတော့ “မိုးပြာ မင်း ရ သလောက် အချိန်ခွဲကြည့်ဇနီး” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေ ရ၏။ ကျောပြင်နှင့် ပခုံးသားမှစ၍ စိစွတ်လာပါပြီ။ အဲဒီပခုံးသား လေးကတစ်ဆင့် စီးကျလာတဲ့ ရေစက်စီးကြောင်းလေးဟာ လက် မောင်းကတစ်ဆင့် လက်ဖျံကို နိမ့်ဆင်းဖို့စီးရင်း မီးကြိုးနဲ့ထိနေတဲ့ ဆန်းကမ်းကိုင်တဲ့လက်ကို ကူးသွားနိုင်သည်။ သူ ပခုံးကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း နိမ့်ချပြီး တံဆောင်ဆစ်ကို လက်ဖျံနဲ့ တစ်တန်းတည်းဖြစ် အောင် ချိန်ဆနေရသည်။

လက်ကလည်း အံသေနေပြီ။

ရေစက်ဟာ တံတောင်ဆစ်မှာခုခံ၍ ရှေ့မတိုးတော့။ သူ အခုမှ သက်ဖြင်းချရုံရှိသေး။ မထင်မှတ်ဘဲ ဆံပင်ဖျားက ရေစက်ကလေး က တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာပြီး အရှိန်နဲ့အကျ...

“ဟာ!...”

“ပြောင်း...”

အရှိန်နဲ့လွင့်ထွက်ကာ ကိုထွေးကို မတိုက်မိဘဲ လွင့်ထွက်ကာ အုတ်နံရံနှင့် ကိုယ်တစ်စောင်း အပြင်းဆောင့်သလို လွင့်စဉ်တိုက်မိ သွားသည်။ သူ နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေရ၏။

“ဟာ!... မီးပိတ်... မီးပိတ်...၊ ရှော့ဖြစ်ပြီဟေ့...”

ကိုထွေးက ကင်မရာကိုပိုက်ကာ ပြတင်းနံရံကိုကပ်ကာ အော် ပြောသည်။

ဇွဲဦးနိုင်က သဘောမပေါက်သေး နောက်မှ သတိဝင်လာကာ အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောသည်။

“အပြင်မှာ ရှော့ဖြစ်နေတယ်”

“ ငါ့သိပေလို့သာကွာ... မင်း သတိမရမချင်း ငါ့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ...”

သူ ရယ်ရင်း...

“ ကိုယ်တွေလက်တွေ နာနေတယ်ဗျ”

ကိုထွေးက...

“ နာမှာပေါ့ဟ... မင်း အုတ်နံရံနဲ့ပြေးဆောင်သလိုဖြစ်တဲ့ဟာ...”

ကိုမြင့်မောင်စိုးက...

“ မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ဆရာသစ်က ငါ့ကို လာ သတ်မှာ သေချာတယ်”

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးနေနိုင်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ မထင်မှတ်စွာ သူရင်းနှီးနေတဲ့ သံစဉ်တစ်ခု အရပ်ကြီးပြတ် တိုးဝင်လာပါတယ်။

“ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အသုံးမကျမှုအတွက်တော့ သေလောက် အောင် မမှားသင့်ဘူး”

သူ အသံလာရာကို ကြည့်မိတော့ သူ့ရဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နွေဦး နိုင်...၊ စိတ်ထဲက ဒီမိန်းမအတွက် စိတ်ပျက်မိသည်။

ကိုထွေးက ခပ်တိုးတိုး ဆိုပါသည်။

“ ပြဿနာကတော့ စ... ပြန်ပြီ”

သူ နံရံကိုမှီလိုက်ရင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဝေးရံသာ ဝေး ကြည့်နေမိသည်။ ဆက်ပြောစမ်းဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သူမကလည်း ဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

“ ခဏခဏ မှားတတ်တဲ့သူ...၊ အဲဒီလူနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်လို့ ကျွန်တို့သူတွေအတွက်ပါ အန္တရာယ်ကြီးမှန်း အဲဒီလူလဲ နားလည် သင့်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ မိုးပြာ”

သွေးအေးရက်စက်လွန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံကို သူ နာကြည်းချင် မိသည်။

“ ခင်ဗျား စကားပြောလို့ဆုံးပြီးလား နွေဦးနိုင်၊ ခင်ဗျား စကား ဆုံးရင် ကျုပ် ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားမှာ ဦးနှောက် ရှိလား၊ ဦးနှောက်ရှိရင် ဒီလူ ဘာလို့မှားတယ်...၊ ဘာကြောင့် မှားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သုံးသပ်သင့်တယ်...၊ အမှားမရှိတဲ့လူရယ်လို့ ဒီ ကမ္ဘာမှာရော တခြားဂြိုဟ်မှာပါ ရှိမယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကတော့ ကျင့်သားရနေတဲ့ အပြစ်ပြောတတ်တဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ လူ တစ်ဖက်သားကို အမှန်းတရားတွေ၊ အာယာတတွေနဲ့ ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမ...”

“ ရှင်...၊ ရှင်...”

လက်ညှိုးထိုးရင်း မီးဝင်းဝင်းတောက်တောက် မျက်ဝန်းတွေ သူမ စကားဆက်ခွင့်မရအောင် အခက်ကြုံနေပုံရသည်။

သူ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကြောင့် ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးသွားတယ် မဟုတ်လား နွေဦးနိုင်၊ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနေရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုရင် အတွေ့မရှိ တင် ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပေးတာနော်၊ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် စကားအမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မနွေဦးနိုင်၊ ကိုမြင့်မောင် စိုး ကျွန်တော် သွားမယ်”

သူမ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တွေ့တွေ့ ဝေဝေ ငေးကြည့်ပါသည်။ အဲဒီအခိုက်ကာလဟာ ကျွန်တော်အတွက် အငြိုးနဲ့ အမုန်းမပါတဲ့ သူမရဲ့ ပထမဦးဆုံး အကြည့်တစ်ခုပါ။

ဓာတ်လှေကားထဲကိုအဝင် သူ အိုးတိုးအမ်းတမ်း အနေရ ခက်မိသည်။ ပြန်ထွက်ပြန်ရင်လည်း မကောင်းဖြစ်မယ့်အတူတူ သူ မသိသလိုနေတော့ နွေဦးနိုင် ဒယ်ဒီက...

“ကျုပ် မလိုက်တော့ဘူး ကိုအိုက်ပန်”

သူ ဓာတ်လှေကားရဲ့နံရံမှာ မှီလိုက်သည်။ ခလုတ်နှိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေတဲ့ ကိုအိုက်ပန်ဆိုသူက အံ့အားသင့်ဟန် ပြုရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရဲထွဋ်ရယ်၊ အထဲရောက်ပြီမှ...”

ဦးရဲထွဋ်က အပြင်ကိုထွက်ရန် ဦးအိုက်ပန်ဆိုသူ လက်မောင်း ကိုဆွဲတော့.. သူ မနေသာ...

“အန်ကယ်လ်...”

ဦးရဲထွဋ်က လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာလဲ ဆိုတဲ့သံဘော မေးဆတ် သည်။

“ကျွန်တော်ပဲ အပြင်ထွက်ပေးပါ့မယ် အန်ကယ်လ်”

သူ ပြောပြီး ဓာတ်လှေကားအပြင်ကို ထွက်လာမိသည်။ သူ ထွက်သွားမှ ဦးအိုက်ပန်က သူ့ကို အားနာဟန်ပြုံးပြပြီး ဓာတ် လှေကားတံခါးကို ပိတ်သည်။

ခုနစ်ပတ်ကြောင့် ဦးရဲထွဋ်က နွေဦးနိုင်ထက်တောင် ပိုဆိုပါလားလို့ တွေးမိရင်း သူတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းခါမိပါသတဲ့ မထူးတော့ပြီမို့ ဓာတ်လှေကား ဖြန့်တက်လာတာကိုပဲ စောင့်ခဲ့မိသည်။ သူ ဒီတာဝါက သူငယ်ချင်းဒါရိုက်တာတစ်ယောက်လားခဲခြင်းဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်က လူနေအိမ်ခန်းတွေ...။

အောက်တစ်ထပ်က ရှိုးရွမ်း၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းနဲ့ စားသောက်တွေ ရှိကြသည်။ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းဒါရိုက်တာက စားသောက်မှာ စားသောက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပြောကြပြီး သူ နှုတ်ဆက်ပြန်အလားမှာ ဦးရဲထွဋ်နဲ့ ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီကအပြန်...

သူ ၃၆ လမ်းထဲဝင်တော့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ လေးလေးဦးအုံကျော်ကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့နေရသည်။ လေးလေးဦးအုံကျော်နှင့်အတူ ကိုအရိုင်းမင်းနဲ့ ကိုသရဲကြီးအတူတွေ့ရသည်။

“ကောင်လေး လာလေ...”

“ဟာ... လေးလေး၊ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်” သူ ဖိုင်ဘာနဲ့အနိမ့်တစ်လုံးကို ဆွဲယူထိုင်တော့ ကိုအရိုင်းမင်းက...

“ဟေ့ကောင်... သေချာကြည့်ဖို့နော်၊ မိနိုင်အဖေရဲ့အောက်က ဝင်ကျုံးနေဦးမယ်”

ဟိုတစ်လောက အပြစ်အပျက်ကို သတိတရပြောတော့ သူ့ရယ်မိကြသည်။

“သေခဲဦးမယ် အစ်ကို၊ ခုနတင် တွေ့ပြီးပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ အေးစက်စက် ဆက်ဆံရေး မဟုတ်လား”

ကိုသရဲကြီးအပြောကြောင့် သူ ရောရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ညိတ် ဦးအုံကျော်က သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး...

“မိုးပြာကတော့ ကြည့်လိုက်ရင် စတိုင်ကတော့ မိုက်ပါကွာ”

“သိပ်မြောက်မနေနဲ့နော် လေးလေး၊ ကျွန်တော် ဒီဂိုင်းမိုးမှာပါ”

လေးလေးက သူပခုံးကို ပုတ်ရင်း...

“ငါ တကယ်ပြောတာ ကောင်လေး၊ ခေတ်အဆက်ဆက်

ကြမ်းတစ်ယောက်... အဲ(ဂိုဏ်းစတားပုံစံ)မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါပေါ့ကွာ ပေါ်နေကြတာပဲ၊ ငါတို့ရှေ့ကဆို ဦးလေး ဦးကျောက်

ငါတို့ခေတ်ဆိုရင် ငါ... ကိုဌေးဝင်း၊ နောက် ရှိပါသေးတယ်၊ ဦးဦးတော့ မောင်အောင်ခိုင်၊ ကိုကိုဦး၊ ကိုခိုင်းအောင်တင့်တို့၊

ဒီဘက်ခေတ်ကျတော့ နည်းနည်း ရှားသွားပြီ..။

မင်းတို့ခေတ်ဆိုရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး၊ လူကြမ်းရယ်၊ သားရယ်ဆိုပြီး ခွဲခြားမနေတော့တဲ့ခေတ်၊ လူကြမ်းလဲ အားပေး

တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှားတာတော့ ရှားတယ် မိုးပြာ”

အဲဒီစကားကို သူလည်း နားလည်လက်ခံပါတယ်။

လေးလေးက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး...

“မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ဒဏ်ရာဟာ အနုပညာလောကအတွက် ဘုရားပေးတဲ့လက်ဆောင်ပဲ၊ မျက်နှာပေါ်ကဒဏ်ရာ၊ မျက်

ရှာအစိတ်အပိုင်း နည်းနည်းအမှုအရာပြောင်းရုံနဲ့ မင်းကို မှန်ဘဲ သားပဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား... မှား...”

လေးလေးက သူ့စကားသူ သဘောကျကာ ရယ်တော့သည်။ ခဏနေတော့ ဖိုးကျော် ဝင်လာသည်။ သူက...

“ဟေ့ကောင်...၊ ငါ ဒီမှာ...”

“ဖိုးကျော်က သူ့ကို မြင်သွားတော့ လက်လှမ်းပြရင်း အထူးလားတဲ့ ပရိဂျူဆာကို တစ်ခုခုပြောပြီး ပရိဂျူဆာနဲ့ လမ်းခွဲကာ သူတို့ခိုင်းဆီ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်တာ ခုံယူပုံ ဝင်ထိုင်ရင်းက...”

“လေးလေး... နေကောင်းလား”

လေးလေးက...

“ကောင်းပျံ့ကွာ...၊ မင်းလဲ ကားရိုက်တွေ အတော်များတယ်ဆို၊ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

“ညိုမင်းလွင်တို့နဲ့ လေးလေး”

သူတို့ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး သူနဲ့ ဖိုးကျော် အားလုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်ကာ ဖရေဇာဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မိုးပြာ”

သူ ကားလမ်းကူးရန် ရှင်းမရှင်းကြည့်ပြီးမှ...

“မင်းကို လေးလေး ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ဆရာသစ်...”

“အေး...”

ဖိုးကျော်က...

“ဘာကိစ္စတုန်း...”

“ကားကြီးတစ်ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ် ဖိုးကျော်”

“မင်းဇာတ်ညွှန်းဆိုတာလား... ဟို ဆန္ဒသစ်နဲ့...”

သူက...

“အေး...”

“ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ မိုးပြာ...”

“ကိုနေ...”

“မင်းသမီးကရော...”

သူ ဘာမှမပြောတော့...။ ဟိုကောင်က သဘောပေါက်တယ်။

“မင်းရဲ့ မာရ်နတ်မင်း သမီးတော်လား”

ဦးရဲထွဋ်ကို ဒီကောင်က မာရ်နတ်လို့ပဲ ခေါ်တတ်သည်။

သူက ရယ်တော့...

“ရိုက်သာ ရိုက်ရမှာ ရိုက်ကွင်းကျရင် မင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေး

ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က...

“ကြည့်ရှောင်ရမှာပေါ့ကွာ...”

လူကြမ်း...

(သူတို့)အတွက်...

ခံရာခံဆစ်လူမုန်းခံပြတာ အဲဒါ ငါ့ငါ့သနာ...။

အပိုင်နိုင်ဆုံး အပြုံးအတွက်

အယုံကြည်ရဆုံး ပရိသတ်က ရက်ခက်တယ်...။

အိမ်မှာ ဗိုက်မှောက် ရေသောက် အိပ်နေတဲ့

သားနဲ့သမီး ခဏခဏ ဝိုဠ် ပြောမှူးတယ်...

(ဖေဖေကျောင်းမှာ သမီးတို့ကို လူကြမ်းကြီးရဲ့သမီး)တဲ့။

နောက်ဆုံးတော့

ငါတို့ဟာ သောက နက္ခမလင်္ကာပေါ်မှာ

ပရမ်းပတာ မှတ်တမ်းတင်ခံရရင်း

ယခုနှစ်ရဲ့လောကံ အကယ်ဒမီတွေ

ဘဝက နှစ်ခြင်းပေးနေပေရဲ့...။

(မိုးပြာ)

“ဝါချုပ်စာတမ်း ကိစ္စအဝဝကိုတော့ မင်းပဲ စီစဉ်လိုက်ကွာ ညိုမြင့်”

အနက်ရောင်တိုက်ပုံကို ဘေးအိတ်ပေါ်တင်လိုက်ရင်း ကွမ်းစား ထားလို့ ရဲနေတဲ့သွားများကို ပေါ်အောင်ရယ်ရင်း...

“စိတ်ချပါ ဖေသစ်ရာ...၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘာကားမှ မရိုက်ဘူး လား”

“သိပ်မကြာခင် ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

လေးလေးက ဦးညိုမြင့်ကို စီးကရိုက်ဘူး လှမ်းပေးသည်။

သူက ကော်ဖီခွက်ကို ဦးညိုမြင့်ရှေ့ကို တစ်ခွက်၊ လေးလေးကို တစ်ခွက် လှမ်းချပေးတော့...

“ထိုင်ဦး..။ သားကြီး...”

သူ နိုးရာဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒါ ငါ့သားတပည့်ဆိုလဲ မမှားဘူး ညိုမြင့်၊ မိုးပြာ...တဲ့၊ အခုရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ကားက သူ့ဘဝအကြောင်းလေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွ မောင်မိုးပြာ၊ မင်းဆရာနဲ့ ငါတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကွ၊ အခုလဲ သူနယ်က ခြံကိစ္စကို ဝမ်းသာတွေ့တာနဲ့ ဦးကို လှမ်းမှာပြီး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေး လုပ်ပေးတာကွယ့်”

လေးလေးက...

“ကိုညိုမြင့်က နယ်မှာဟော့ နာမည်ကြီးရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ မိုးပြာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ၊ ဒီမှာပဲ တည်းလိုက်ပါလား”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူးကွ...၊ ငါ့ညီမအိမ်မှာ တည်းမှာ၊ သူ့အိမ်မှာ မတည်းရင် ငါ့ညီမ ရိုရိုအကြောင်းလဲ မင်း သိလျက်သာနဲ့ ဖေသစ်ရာ...”

လေးလေး ရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး... ဟိုတစ်လောကတောင် မြို့ထဲမှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ရိုရိုကတော့ တွေ့တာနဲ့ ကရားရေလွတ်ပဲ ညိုမြင့်ရေ”

“ဒါကလဲ ရှေ့နေရဲ့ညီမမို့လို့ သွေးက စကားပြောတာဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဟေ့”

နှစ်ယောက်သား တဟားဟား အော်ရယ်ကြသည်။

“ကဲ... ထားတော့၊ ညကျရင် ငါလာခေါ်မယ် ညိုမြင့်၊ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စကားပြောရအောင်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့တုန်း ငယ်မူပြန်ကြတာ ပေါ့ကွာ၊ ညကျမှ တွေ့မယ်ကွာ၊ ငါ သွားစရာလေး ရှိသေးတယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးညိုမြင့်က တိုက်ပုံနဲ့အိတ်ကို ကောက်ယူကာ သူ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်သည်။

သူလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

လေးလေးက အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်အထိ လိုက်ပို့ရင်းက...

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်း၊ ရိုရိုအိမ်က ကားပါတယ်”

သူကတော့ စည်ခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက တိမ်တိုက်”ကို ကန်တော့ပွဲပေးတာ သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ သူမ မြင်နေခဲ့ရတယ်။

စာနယ်ဇင်းကလူတွေ သူပဲ ဧည့်ခံရ၊ အခြား ဖိတ်ကြားထား တွေ ဧည့်ခံရနဲ့ အင်္ကျီအဖြူရောင် နောက်ကျောပြင်မှာ ချွေးချွန်နစ်နေပါသည်။ ကိုဇော်ကလည်း...

“မိုးပြာ...”

ဆရာသစ်တို့ကလည်း...

“မိုးပြာ...”

သူ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေတာ တွေ့နေရသည်။ အဲဒါကိုမြင်တာ ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ပေးမယ့် စောနုက သူမကို...

“မိုးပြာက ဆရာသစ် တော်တော်အားကိုးရတယ်နော် မနိုင်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည် တင်သည်။ သူမကို စောနုက ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတချို့ ပြောလာ၏။

“နန္ဒာကိုယ်တိုင် ကိုနေတို့နဲ့အတူ မိုးပြာကို အင်တာဗျူးတာကြည့်ခဲ့ရတယ်လေ”

နန္ဒာ စကားထပ်မံဆက်ခင် မဂ္ဂဇင်းတစ်စုက အယ်ဒီတာက လာရောက် စကားပြောဆိုတာကြောင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုမိသည်။

“ကားရိုက်တွေ စိပ်လှချည်လားဟေ့”

သူမကို ရည်ရွယ်ပြောတော့ ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုရာလို့ ဧည့်ဝတ် စကား ပြောမိသည်။ အယ်ဒီတာ ကိုစိုးခက်ကလည်း စောနုနန္ဒာကို လှည့်ပြောသည်။ နောက် သူမကို...

“ကဲ... ဒီလမဂ္ဂဇင်းက ဒီတစ်အုပ်ပဲ ပါလာတယ်၊ ညည်းတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်ကြပ်ခွဲတမ်းချတော့”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို သူမ လှမ်းယူရင်း ကျားစူးပါပဲ ပြောမိသည်။ အယ်ဒီတာ ထွက်သွားတော့မှ...

“နန္ဒာ ယူသွားလေ”

နန္ဒာက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ပြီးတော့ ခုနစကားကို ပြန် ဆက်ပြန်သည်။

“အင်တာဗျူးနဲ့မပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတချို့ ရှင်းရှင်းပြောရ ရင် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ လူမှုရေးကိစ္စတွေကြောင့် ချန်လှပ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေ မိမိခော် ချန်ထားသလား၊ ဦးငြိမ်း ချန်ထားသလားတော့ မသိဘူး မမနိုင်၊ ပါမလာတာတော့ တွေ့ရတယ်”

သူမက ပြုံးရင်း...

“နန္ဒာက ဘယ်လိုသိလဲ၊ ဘယ်လောက် အရေးကြီးနေလို့လဲ”

နန္ဒာက သူမ စကားကြောင့်...

“အဲဒီ အင်တာဗျူး နှစ်ရက်လုံးမှာ နန္ဒာ၊ ကိုနေတို့၊ ကိုဇော်တို့ အတူရှိနေတာကိုး၊ ပြီးတော့ မိုးပြာဇာတ်လမ်းက မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ သိနေရတော့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ခဲ့မိတယ်”

သူမက မဂ္ဂဇင်းကို အကြောင်းမဲ့ လှန်လှော့ရင်းက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့မိသည်။ ခေါင်းစဉ်က ‘လူကြမ်း’ တဲ့။ ကဗျာရေးသူ မိုးပြာ...။

“မမနိုင် သူ့အပေါ် နားလည်မှုလွှဲနေတာလို့ နန္ဒာ ထင်မိတယ်။ နန္ဒာကို အထင်မလွဲနဲ့နော်... နန္ဒာက မိုးပြာနဲ့ မမနိုင် ငြိမ်းချမ်းရေးရ သွားရုံသက်သက်ပါ...။

မိုးပြာအကြောင်းကိုသိတော့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန် လူကြမ်းတွေရဲ့ ဘဝကို နန္ဒာ နည်းနည်း ပိုနားလည်လာနိုင်တယ်”

နည်းနည်းဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူမ ပြုံးမိသည်။

“ကင်မရာအယ်လ်ဘမ်ထဲက ကိုယ့်ရုပ် မော်နီတာဆီရောက် လာတဲ့အခါ ပိုလှလာဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းသား၊ မင်းသမီး ဇာတ်မှာ လာဖို့၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းဖို့အတွက် ဘေးက ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးကြ တဲ့သူတို့အားလုံးဟာ တကယ့်ကိုလေးစားဂုဏ်ယူစရာပါပဲ မမနိုင်”

သူမ သူ့ကဗျာကို အမှတ်မထင် ဖတ်မိသည်။ ပထမတစ်ပိုဒ် မှာ...

သူတို့အတွက်
ခဲရာခဲဆပ် လူမှန်းခံပြတာ
အဲဒါ ဝိုင်းသနား...။

“အထိုးကြိတ်ခံ၊ လူမှန်းခံ၊ မင်းသားရဲ့ ဟန်ပြုလက်သီးတစ် ချက်နဲ့ အလူးအလိန် အကျိုးပဲ့ခံလုပ်ပြရတာတွေ မမနိုင် တွေးကြည့် စမ်း၊ ဖလင်ပြားပေါ်မှာ မပါတဲ့ ဇာတ်မှာစရာ ရိုက်ကွက်တွေလေး၊ မဟုတ်ဘူးလို့ မမနိုင် ငြင်းရဲလား...”

သူမ နန္ဒာစကားကြောင့် နန္ဒာကို အံ့သြမိသည်။
“နန္ဒာတောင် အတွေးအခေါ်တွေ ရင့်ကျက်နေပါလား၊ ဒါ မိုးပြာကြောင့် ထင်တယ်”

သူမရဲ့ အပြောင်အနောက် စကားကြောင့်...

“တလွဲမတွေးပါနဲ့ မမနိုင်ရယ်၊ နန္ဒာ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက် လွန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးပြာရဲ့ အင်တာဗျူးနဲ့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြုံကြိုက်ခဲ့ရလို့ အမြင်တစ်ခု မြင်မိတာပါ”

သူမ မိုးပြာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူနဲ့ ဖိုးကျော်က ဘာတွေ သဘောကျနေတယ်မသိ။

မတ်တတ်ရပ် ရယ်မော စကားပြောနေကြသည်။
ခုန ဖတ်မိခဲ့ရတဲ့ သူ့ရဲ့ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ဖတ်မိပြန်သည်။

အပိုင်နိုင်ဆုံး အပြုံးအတွက်
အယုံကြည်ရဆုံး ပရိသတ်က ရက်စက်တယ်...။

သူမ သက်ပြင်းချမိသည်။

ကိုနေရယ်၊ သူရယ်၊ လေးလေးရယ် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်
မိသည်။ အပြင်မှာ နာမည်ရပြီးသား ဒါရိုက်တာအဖြစ် အောင်မြင်တဲ့
ကိုဇော်ကို မင်းသားက ရှုတင်မန်နေဂျာ ခန့်ထားသည်တဲ့။ ဒါရိုက်
တာကနေ ရှုတင်မန်နေဂျာဖြစ်သွားတဲ့ ကိုဇော်ကြောင့် သူတို့ ရယ်
ရပါသေးသည်။

“ဟိုကောင်ကို လှမ်းခေါ်စမ်း မိုးပြာ...”

သူ့ လက်ခေါက်မှုတ် အချက်ပြလိုက်တာကြောင့် မနိုင်ရဲမိတ်
ကပ်ဆရာမ သန်းသန်းနဲ့ စကားပြောနေရာမှ ကိုဇော်က လှည့်ကြည့်
သည်။ သူ့ လက်ပြခေါ်တော့ ကိုဇော်က သူတို့ဆီ ရောက်လာသည်။
ကိုဇော် သူတို့ပိုင်းထဲ ဝင်လာမှ လေးလေးက...

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား မောင်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး... ဦးငွေလှိုင်တို့လဲ ရောက်နေပြီ”

“ကိုငွေလှိုင်ကို ခေါ်လိုက်ကွာ”

ကိုဇော်က ထွက်သွားပြန်သည်။ ခဏနေတော့ ကိုငွေလှိုင်နဲ့
သူ့မြေးလေးတွေ ရောက်လာသည်။ ဆရာသစ်က ကလေးကို...

“အောင်အောင်...၊ သား မင်းက မင်းအစ်ကိုကြီးမိုးပြာ ပြောပြ
ညိမ့်မယ်၊ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ မမေ့နဲ့နော်...၊ သေသေချာချာ ကျက်
ဘား၊ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

ကလေးကို ပြောပြီး ဦးငွေလှိုင်ကို...

“ကျုပ်မှာထားတာ ရပြီလား ကိုငွေလှိုင်”

ဦးငွေလှိုင်က သူ့ဆံပင်ဖြူဖြူစေ့တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း...

“စိတ်ချပါ ကိုဖေသစ်ရယ်၊ အုတ်ခဲလေးလုံးနဲ့ တုတ်အတုတွေ
လုံးဝ အစစ်နဲ့ခွဲမရအောင် လုပ်ထားတယ်”

“အစစ်တွေနဲ့မှားလို့ ခင်ဗျားကို အရိုင်းမင်းတို့ လိုက်သတ်နေ
ဦးမယ် ကိုငွေလှိုင်”

လေးလေးစကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

ရုပ်ရှင်ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်ရိုက်ရမယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်း...၊ သူ
နေရာက သရုပ်ဆောင်မယ့် ကလေးဘဝက အောင်အောင် ကမ္ဘာ
ကျော်ကလေးက ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကို ငေးမောကြည့်ရှုနေတဲ့အခန်း
တို စတင်ရိုက်ကူးကြသည်။ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ကလေးကို ငေးမိ
ရင်း သူ့အတွေးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အတိတ်ဆီ ပြန်လည်
ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ရိုက်ကွင်းဖြုတ် ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့
နာမည်ကြီး ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဦးငြိမ်းမင်း လေးလေးဆီ အလည်
လာတာတွေသည်။

သူ့ကိုလည်း...

“ကောင်လေး မင်းအကြောင်းတွေ ဆန္ဒသစ်ရောက်တုန်း ကြားရတယ်နော်၊ အခု ဘယ်နှစ်ဆင်းနဲ့ ပြီးပြီလဲ”

သူ ရွတ်ပြတော့...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား ဆရာသစ်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဟေ့၊ ကြိုက်မှ လက်လွှတ်တာ ဆရာသစ်မိဖ ဖြစ်ချေပြီ ဖေ့”

ခဏမှားချိန် ကင်မရာမင်း ကျောက်ဖြူနဲ့ တင်သန်း ရောက်လာ သည်။ ကျောက်ဖြူက...

“အဲဒါကြောင့် အဖေ မဆုံးခင် ပြောတာ၊ သားတဲ့... ဦးဖေ သစ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တော့ ရှိတဲ့ရုပ်ရည်လေးပါ ကျသွားလိမ့်မယ်တဲ့ အားဆေး များများစားလို့ ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်မယ်”

သူ ရယ်နေမိပါသည်။

“ဒီ အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြတာ ပိုကောင်း မယ် လေးလေး”

စိတ်ထိခိုက်သွားတဲ့ မိုးပြာရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဦးဖေသစ် သက်ပြင်းချသည်။ “မင်း ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ သားကြီး” တဲ့။ ဦးဖေသစ် သားကြီးရဲ့မျက်နှာ ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ မဆုံးဖြတ်ချင်တော့ဘူး၊ ကံကြမ္မာ က ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ လက်ခံလိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ်”

မိုးပြာစကားကြောင့် လေးလေးက...

“မဟုတ်သေးဘူး သားကြီး၊ လူဆိုတာ စွမ်းအင်တစ်မျိုးလို့ သတ်မှတ်လို့ရတယ်၊ ဖြစ်နိုင်သလောက်ကို ရအောင် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ က လူရဲ့ မြင့်မားတဲ့ဦးနှောက်ထဲက စွမ်းအင်တွေပဲလေ”

ဦးဖေသစ်စကားကို မိုးပြာက လက်ခံချင်ပုံမရ။

“လေးလေး ထင်လို့ပါ၊ ကြိုးစားတဲ့သက်တမ်း၊ ရလာတဲ့ဒုက္ခ စွမ်းအင်ချင်းတူပေမယ့် ကံကြမ္မာချင်း ကွဲပြားကြတဲ့လူတွေ လောက မှာ အများကြီးပါ။ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်စီ ပြီး လေ့လာလို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကိုယုံကြည်နေခဲ့တယ်”

မိုးပြာရဲ့ စကားသံတွေထဲမှာ အရာရာကို မကျေနပ်ချက်တွေ ပါနေမှန်း ဦးဖေသစ် အကဲခတ်မိသည်။

“ငြိမ်းအေးရာနေရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေပေမယ့် ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ကို ပုထုဇဉ် လူ့ လောကရောက်လာကတည်းက ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရတဲ့တာဝန် က များလိုက်တာ လေးလေးလဲ သိပါတယ်...။

ဟော... အခု ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေတဲ့ အနုပညာနယ်မြေ ထဲမှာ ကျွန်တော် ပျော်မွေ့ မိန်းမောနေရတဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာစာ အနုပညာတစ်ခုကို ဖက်တွယ်ရင်း ကျွန်တော် အမောတွေကို ခဏ လေး မေ့ပျောက်နိုင်ခဲ့တယ်”

လေးလေးက သူ့ကို...

“ဒါဆို မင်း သိနေတာတွေ၊ မင်းရဲ့ အနာဂတ်တွေအတွက် ဒီပြဿနာကို ဘာလို့ မဖြေရှင်းတာလဲ”

လေးလေးရဲ့ တုံ့ပြန်လာတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကြောင့် သူသည် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့ရပါတော့သည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာလေး... သိပ်ကို နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ‘အချစ်’ ဆို တဲ့ အရာကြောင့်ပေါ့”

“အချစ်...”

လေးလေးကိုယ်တိုင်လည်း ဒီစကားကို အထူးအဆန်း ရွတ်ဆို နေခဲ့ပါသည်။

သူ့စားပွဲသို့ ရောက်ရှိလာတဲ့ စက္ကူအိတ်အညိုရောင်ကို သူ အထူးအဆန်း ကောက်ယူကြည့်မိသည်။ ဘာလိပ်စာမှ တပ်မထား တဲ့ဒီစာအိတ်ကို ဘယ်သူက သူ့ဆီပို့သလဲဆိုတာ သူ နားမလည်နိုင်။

“နုနုရီ...”

သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးကို လှမ်းခေါ်တော့ ကောင်မလေးက ပြေးထွက်လာသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလဲ ဆရာ”

ယိုယိုကျိုကျို မေးတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ...

“ဘာခိုင်းစရာမှ မရှိပါဘူး နုနုရီ၊ ဒါ ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ” ကောင်မလေးက စာအိတ်ကိုကြည့်ပြီး နားမလည်ဟန်...

“သမီး မသိဘူး ဆရာ၊ သမီး ရောက်လာကတည်းက ဒီစာ အိတ်က စားပွဲပေါ်မှာရှိနေတာ၊ ကိုမြင့်ကို မေးကြည့်ရမလားဆရာ”

“အေး...၊ ခေါ်လိုက်...”

ကောင်မလေး တံခါးဖွင့်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်။ ကိုမြင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

မောင်မြင့်က စာအိတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဪ... အဲဒီစာအိတ်လား ဆရာ၊ မနက်စောစော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆရာ့ကို အရေးကြီးလို့ ပေးပေးပါဆိုလို့”

သူ စာအိတ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ဒါဆိုလဲ ရပြီ၊ သွားတော့...”

မောင်မြင့် ထွက်သွားတော့မှ သူ စက္ကူအိတ်အညိုကို စားပွဲထောင့်က ခြင်းလေးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

လက်ကို ပတ္တာယက်ပုံစံပြုတာ စဉ်းစားနေရင်း နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီစက္ကူအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို သူ အရမ်း သိချင်လာသည်။ စာအိတ်အညိုကို ပြန်ယူရင်း အထဲကစာကို သူ လှမ်းယူတော့ စက္ကူကတ်ပြားအပိုင်း လေးခုက စားပွဲပေါ် လျှော့ခနဲ ကျလာသည်။

“ဘာတွေလဲ...”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ် တီးတိုးဆိုမိရင်း ကတ်ပြားတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ အစိတ်အပိုင်းတွေ။

သူ ဒီကတ်ပြားတွေ တစ်ခုချင်းစီ ယူကြည့်မိရင်း ဘာကြောင့် သူ့ဆီ ပို့လိုက်တာလဲလို့ ဝေခွဲလို့ မရနိုင်...။ အဲဒီကတ်ပြားကို စားပွဲပေါ်တင် ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ...

“ဟင်... ငါ့ပုံတူ ပန်းချီကားပါလား”

ကတ်ပြားလေးချပ်ကို ဆက်စပ်ကြည့်လို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ရလဒ်...။ ဘာကြောင့် သူ့ပုံတူ ဆွဲထားရတာလဲ...။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...။

သူ စဉ်းစားရင်း စိတ်ရှုပ်လာရတယ်။ အဲဒီနေ့ အစည်းအဝေးပြီးလို့ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်အထိ သူ ပဟေဠိဆန်တဲ့ ပန်းချီကားချပ်အပေါ်ကို စိတ်က ရောက်နှင့်နေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးက မိုးဖြူလေးနဲ့အတူ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ မိုးဖြူလေးက သူ့ကို မြင်တော့...

“ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်လာပြီ”

ဒီကလေးမလေးကတော့ သူတို့တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဆည်းလည်း။

“ငါ့မြေးလေး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ”

ကလေးမလေးက နှုတ်ခမ်းစုရင်း...

“နေခင်းကတည်းက မေမေနိုင် လာခေါ်တာ ဘိုးဘိုးရဲ့...၊ ဘိုးဘိုးက ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

သမီးက သူတို့စကားပြောနေရာကို လျှောက်လာသည်။

သူ ကလေးမလေးရဲ့စကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားကာ ပါးမို့မို့လေးကို တစ်ချက် နှမ်းရှုပ်ရင်း...

“မသိလို့ပါ မြေးလေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးက အလုပ်သွားနေရတယ်လေ၊ ငါ့မြေးရော ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ ဘိုးဘိုး”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘိုးဘိုးလဲ အသက်ကြီးတော့ ဗုတ်ညက်မကောင်းတော့ဘူး”

မိုးဖြူလေးကို ပွေ့ချီရင်း အိမ်ဆီလျှောက်သွားတော့ သမီးက လိုက်လာရင်း...

“ဒယ်ဒီ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”
“ဟုတ်တယ် သမီးရေ၊ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးရှိတာနဲ့ ဒယ်ဒီ နောက်ကျသွားတယ်”

သမီးက ရိုက်ကွင်းတွေအကြောင်း ပြောသည်။ သူလည်း ခဏနား ရေစိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ သမီးတို့နဲ့အတူ ညစာစားပါ တယ်။ ညရောက်တော့ သူ ဒရင်းဘက်တစ်လုံးနဲ့ လေသာဆောင် ထွက်ကာ စက္ကူကတ်ပြားတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီကတ်ပြားတွေကို ထုတ်ကြည့်မိရင်း ဘာ အဓိပ္ပာယ်များ ရှိနေမလဲ သိချင်လာခဲ့တယ်။ သူ အတွေးတွေနဲ့ ချာချာလည်ရင်း သမီးရောက်လာတာကို မသိလိုက်...။

“ဒယ်ဒီ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သမီးက သူ့ဘေးက ထိုင်ခုံပိုင်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“မြေးလေး အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

သမီးက ပြုံးရင်း...

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ တစ်ညနေနည်း ဆော့နေတာ ပင်ယန်းလို့ ထင်တယ် အစောကြီး အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဒီကလေးမလေးလဲ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ အယ်ဘဝက ရေစက်ပါလို့ ကွယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့သာ မပတ်သက်ပေမယ့် ဒီကလေးအပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မရဘူး”

“ကိုငဂျမ်း သမီးရှေ့မှာဖြစ်ခဲ့တော့ တစ်ယောက်တည်း ကျ ရစ်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးအပေါ် သနားမိတယ်လေ၊ အဲဒီကစပြီး သံယော

ဇဉ်တွယ်ခဲ့မိရတာပေါ့ ဒယ်ဒီရယ်”

“ဒယ်ဒီတို့နဲ့ ဒီကလေး ရေစက်ဆုံဖို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှု တွေ အခွင့်ကြုံလာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ သမီးရယ်...”

ဒယ်ဒီစကားဆုံးတော့ သူမက...

“ဒယ်ဒီကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တစ်မျိုးပဲ...”

စူးစမ်းဟန်နှင့် မေးလာသော သမီးကြောင့်...

“အင်း... ဒီနေ့ ဒယ်ဒီစိတ်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း ဝင်နေ တယ်”

“ဘာကိုလဲ ဒယ်ဒီ...”

သူမက နားမလည်ဟန်နှင့်မေးတော့ ဒယ်ဒီက ခုနကတည်းက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် စာအိတ်ညှိုကို သူမကို ကမ်းပေးသည်။

သူမ ဇဝေဇဝါနှင့် လှမ်းယူသည်။

“ဒယ်ဒီဆီ ဘယ်သူ ဘာကြောင့် ပို့လိုက်တာလဲ...၊ ဘာရည် ဖွယ်ချက်တွေရှိသလဲ၊ ဒယ်ဒီ တွေးမရအောင် စဉ်းစားရခက်နေတယ်”

သူမက စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲက ကတ်ပြားတွေကို ထုတ်ယူ ကြည့်မိပါတယ်။

“ဟင်!...”

သူမရဲ့အံ့ဩမှုကြောင့် ဒယ်ဒီက...

“ကြမ်းပြင်ပေါ်ချပြီး အဲဒီပုံတွေကို ဆက်ကြည့်စမ်း သမီး...”

သူမက ကတ်ပြားလေးခုကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချပြီး တစ်ခုစီ ဆက်စပ်ကြည့်မိတဲ့အခါ...

၁၉၈

ဒီနိုင်းခ

“ဒီပုံက ဒယ်ဒီမျက်နှာနဲ့ ဆင်တယ်နော်...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားရကျပ်နေတာပေါ့ သါရဲ့...”

သူမက ဆက်စပ်ထားတဲ့ပုံတွေကို ကြည့်နေရင်း...

“ဒယ်ဒီပုံကို ဆွဲထားတာ မိုးပြာဆိုတာ သေချာတယ် ဒယ်ဒီ... ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပုံတွေ သူ့ဆီမှာ သိတွေ့ဖူးတယ်”

“မိုးပြာ...”

ဒယ်ဒီက သံယောင်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစား၏။ နောက်တော့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိဟန်နှင့်...

“အင်း... သမီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒယ်ဒီ ၃၆ ထပ်ထဲမှာ ကားနဲ့တိုက်မိသလိုဖြစ်တော့ ဒီကောင်ဆီမှာ ဒီလိုပုံတွေ အများကြီး ထွက်ကျလာတာ တွေ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်ဆွဲတာ သေချာတယ်၊ နေပါဦး... ဒီကောင်က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒယ်ဒီဆီ ပို့လိုက်တာလဲ...”

စဉ်းစားရကျပ်နေဟန် ဒယ်ဒီရဲ့အမူအရာကြောင့်...

“ဒယ်ဒီ အရမ်းသိချင်ရင် သမီး စုံစမ်းပေးမယ်လေ...”

ဒယ်ဒီက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသလို

သူမ... ဘုရားဝင်းထဲမှာ ကားအပ်ထားပြီး ကျောက်စာ ဘုရားများဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီး၊ ဦးထုပ်အဝိုင်းကို တပ်ဆင်ထားတော့ သူမကို ရုတ်တရက် မင်းသမီး တစ်ယောက်မှန်းတော့ သိကြမည်မထင်...။

ဘုရားဝင်းထဲကိုဝင်ပြီး ဘုရားကို အရင် ဦးချသည်။ ဦးချပြီး ဘုရားဝင်းထဲ လှေလာကြည့်တော့ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းကျောက် စာ ဘုရားများမှန်း သိခဲ့ရသည်။

သူမ မိုးပြာရဲ့အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။ ဦးပခွင်း တစ်ပါး နှစ်ပါးတော့ တွေ့ရပြီး လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းလှတာကို သတိထားမိသည်။

ဘုရားပရိဝုတ်ထဲ လျှောက်ကြည့်မိရင်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်း ရဲ့အရသာကို သူမ ခံစားထိတွေ့မိသည်။

သူမ ရှုတင်ကနေ ဖုန်းဆက်တော့ ဆရာသစ်အိမ် သွားတယ်လို့ သိရတယ်...။ ဆရာသစ်အိမ် လှမ်းဖုန်းဆက်တော့လည်း ဒီကျောက် စာဘုရားများမှာ သူ ဇာတ်ညွှန်းရေးနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီမှာ

ဇာတ်ညွှန်း လာရေးတယ်ကြားတော့ ပထမ ဘာကြောင့် ဒီမှာ လာရေးတာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိပါသေးသည်။

အခု ရောက်လာတော့မှ ဒီနေရာမှာ လာရေးတဲ့အကြောင်း အရင်းကို သိရတယ်။ စေတီတွေကို ကျော်လာပြီး ရှေ့မှာ များပြားတဲ့ ကျောက်စာတွေကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျောက်စာတွေကို သူ့ အံ့ဩငေးမောကာ လျှောက်လာရင်း အံတန်းလိုက် စိထားတဲ့ ကျောက်စာတွေကြားကို လျှောက်လာမိပါသည်။

အဲဒီလို လျှောက်လာရင်းက ကျောက်စာတစ်ခုရဲ့ခြေရင်းမှာ ကျောက်စာရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရတဲ့ မိုးပြာကို သူမ တွေ့သည်။ ကျောက်စာတွေကြားမှာ ကွေ့ပတ်လျှောက်လာရင်း သူ့ အနီးဆုံးမှာ ရပ်မိတော့ သူ့ မျက်ဝန်းမှိတ် စဉ်းစားနေရာမှ ဖျတ်ဆဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဪ... ရောက်လာပြီလား”

သူမ လာမှာကို ကြိုတင်သိပုံရနေတဲ့ သူ့ကြောင့် သူမက

“ရှင် ကျွန်မ လာမယ်မှန်း ကြိုသိနေတာလား မိုးပြာ”

ပြောလည်းပြော သူ့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်စာခြေရင်းမှာ စားလွယ်ခုတ်ပုံစံ ထိုင်ဖြစ်သည်။

သူမစကားကြောင့် သူ့ အေးစက်စက်ဆန်လှတဲ့ အပြုံးမှာ ပြုံးနေသည်။

“မနေ့က လေးလေးပိုလိုက်တဲ့ စာအိတ်ကြောင့် ဦးရဲထွဋ်မိတဲ့ ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေမှာ ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ ထူး

တော် ကြိုတင်သိနေရင်လဲ ဒီပုံကို ပိုဖြစ်မယ် မထင်ဘူး မနိုင်၊ ကျွန်တော် တားမိမှာ အမှန်ပဲ...”

“ဘယ်လို!... လေးလေးကိုယ်တိုင် ပိုလိုက်တာ..။ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ...”

“အဓိပ္ပာယ်...။ ဟုတ်လား...”

သူ့ ပြန်မေးတော့ သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“အဲဒီ ပန်းချီကားလေးဟာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့ မနိုင်..။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောမပြောလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ တကယ် ကျွန်တော်မပြောလို့ လေးလေးကို မနိုင် သွားမေးလဲ ကျွန်တော်ကို ပေးထားတဲ့ကတိကြောင့် လေးလေး ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

မသိရမှ သူမ ပိုသိချင်လာခဲ့တယ်...။

“ဘာကြောင့် ရှင် မပြောရတာလဲ...”

“ဘာကြောင့် မပြောရတာလဲလို့ဆိုရင် အမှန်းတွေ ထပ်မလို ချင်လို့လေ”

သူမက...

“အမှန်းတွေ ထပ်မလိုချင်လို့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူမဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ပထမ ရလာတဲ့ မနိုင်ဆီက အမှန်နဲ့တင် ကျွန်တော် သေ လောက်သင့်ပြီလေ..။ နောက်ဖြစ်လာမယ့်အမှန်းဟာ ကျွန်တော်ရင် ပြာကျသွားနိုင်တဲ့ ဗုံးတစ်လုံးပဲလို့ သတ်မှတ်ရအောင်ကို သိပ်ပြင်း ထန်လိမ့်မယ်...”

သူရင်ထဲက စကားတွေ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ နာကျင်တဲ့ အနံ့အငွေ့နဲ့အတူ မြင်နေရတယ်...။

အဲဒီစကားတွေကို သူမ သိပါတယ်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာရော...

အချိန်အကြာကြီး သူမတို့ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အတွက် နဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြပါတယ်...။

နောက်တော့ သူမ သူ့ကို ပျက်စိတ်ဆက်ဆံ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီကားကို ရိုက်နေစဉ်အတွင်းမှာ သူ့နဲ့ တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ အမှန်းတရားတွေ ပျောက်ဆုံးထွေ ပြယ်ခဲ့တာ သူ့ကို သိစေချင်သည်။

ရိုက်ကွင်းခဏနားတော့ သူမ ရိုက်ကွင်းတည်ရာ ခြံထဲမှာ မျက်နှာသစ်ချင်တာကြောင့် ခြံနောက်ဘက်က ရေချိုးခန်းဆီ ထွက် ပတ် လျှောက်လာမိသည်။

လျှောက် လာရင်း တိုက်ထောင့်ချိုး အကွေ့တစ်ခုအရောက် တစ်ဖက်ကွယ် မှာ စကားပြောသံတွေ ကြားရပါတယ်။

“ကိုကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ...။ ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ကိုကို မျှော်လင့် သာလို့ ဖြစ်လာမှာ ကိုကို သိရုံသာနဲ့ ကိုကိုရာ...”

“ကိုကို မပြောရက်ဘူး မိမိဇော်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ကိုကို ရာ...”

သူမ အတိတ်ဘောင်အကွေ့ကို ကျော်တော့ မတ်တတ်ရပ် ထား စကားပြောနေတဲ့ မိမိဇော်နဲ့ မိုးပြာကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ မိုးပြာက မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် မျက်နှာ လှဲပါတယ်။ မိမိဇော်ကတော့ သူမကို...

“မမနိုင်တို့ကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် လှပြီး သားပဲနော်”

သူမက ပြုံးရင်း...

“သိပ်မမြှောက်ပါနဲ့ မိမိဇော်၊ မမနိုင်က ဘဝင်မြင့်တတ် တယ်”

သူမက မိမိဇော်ကို...

“ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ မိမိဇော်”

“ခုနကပဲ မမ၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာလေ၊ ပြန်တော့ မှာ...”

သူမ မိမိဇော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့ပါ တယ်။ သူမ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့တို့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

မိမိဇော်နဲ့ မိုးပြာဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးသလဲ သူမ အတွေးနက်မိသည်။

သူမ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးတော့ ရိုက်ကွင်းရှိရာကို ပြန်လာချိန် မှာ မိမိဇော်က တစ်ခုခု လှမ်းပြောလိုက်လို့ မိုးပြာ သူမကို လှမ်း ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက ထူးခြား၏။ အပြောရခက်တဲ့ သက်ဝင်မှု တွေနဲ့ တစ်စုံစီမို စီးဝင်တဲ့ အက်စစ်လို၊ ဒါပေမယ့် ပူလောင်ခါးသီး မှုတွေလည်း အဲဒီအကြည့်မှာ မရှိပြန်...။

မိုးပြာဟာ မှန်းဆရခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဒီရက်ပိုင်း

အတွင်း သူမ နားလည်မိလာတယ်။

အားငယ်ကရုဏာသင်္ကရာ ဟန်ပန်တွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရသည်။ လူစားဝင်ရမယ့် အက်ရှင်အခန်းတွေဆိုရင်လည်း သူမကြောက်မရွံ။

မနေ့က လူကြမ်း ကိုညိုဒေါင်းနဲ့ သူမရဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာမ အဋ္ဌေး ကိုကပ္ပလီတို့နဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြတာ ကြားမိပါသည်။

ကိုညိုဒေါင်းက...

“မိုးပြာက တစ်မျိုးပဲ၊ လူပုံကြည့်ရင်တော့ မိုက်ကန်းကန်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းလို့ ထင်စရာ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က ဒီကောင်ရယ်၊ ငါရယ်၊ ကိုမော်ကြီးရယ် အသေးလေးလှမြင့်ဆီ သွားကြတယ်လေ၊ ဟိုရောက်တော့ လှမြင့်အခြေအနေကို မမြင်ချင်လဲ တွေ့နေရတော့ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်။ လှမြင့်ခမျာမှာလဲ ကြည့်လေ...၊ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကလဲ အများသာ၊ ဒီကြားထဲ သူမိန်းမက ရင်ကျပ်ပန်းနာသည်။ အငယ်ဆုံး ကောင်လေးကလဲ အရေးထဲ ဖျားနေသေးတယ်။ အဲဒါကိုမြင်တော့ မိုးပြာက သူ အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအကုန်ထုတ်ပြီး လှမြင့်ကို ပေးလိုက်ရော၊ ငါတို့လဲ ပေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ပေးတာက အနည်းအကျဉ်းပါကွာ၊ လှမြင့်ခမျာ တို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ဝဲတဲ့အဖြစ် ပေး...။

အဲဒီကအပြန်မှာ ငါရယ်၊ မော်ကြီးရယ်၊ ဒီကောင်ရယ် ဆိုင် တစ်ဆိုင် ဝင်ကြပါလေရော”

“မဝင်တဲ့နေ့ရော ရှိလို့လား ကိုညိုရယ်”

အဋ္ဌေးရဲ့ ခွဲတဲ့တဲ့စကားကြောင့် ကိုညိုဒေါင်းက...

“အရေးထဲ သူကတစ်မှောင့်...”

ကိုညိုဒေါင်းရဲ့ ဟောက်ဟမ်းသံကို အဋ္ဌေးတို့က ပန်းနှင့်ပေါက် သည်ထင်သလား မသိ။

“အညိုကလည်း အဋ္ဌေးက စိုးရိမ်လို့ ပြောတဲ့ဟာကို...”

“သွားစမ်းပါဟာ...၊ စကားကောင်းပြောနေတာ နင်က တစ်မျိုး”

အဋ္ဌေးက တဟီးဟီး ရယ်၏။

“ဆက်ပြောပါဦးဗျ”

ကိုကပ္ပလီက စကားကို လှမ်းထောက်ပေးလိုက်တော့...

“အဲဒီမှာကွာ... မိုးပြာက ပြောပါလေရော၊ လူကြမ်းဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ လူအမြင်ကတ်အောင် ကြမ်းပြရမ်းပြနေရတာပါ ဗျာတဲ့၊ အဲဒီအတွက် ပရိသတ်ကလဲ မုန်းကြငယ်၊ အဲဒီအမုန်း အတွက် ရလာတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြေးကရော ထိုက်တန်မှုရှိရဲ့လားလို့ ဒီကောင် ပြောလာတယ်၊ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသေးတယ်လေ၊ တချို့ ကားတွေဆိုရင် အကျမတော်လို့ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး အန္တရာယ်ဖြစ် စေလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်ကြတာ ပရိသတ် မသိကြပါဘူး၊ သိလဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပါပဲတဲ့...။

တယ်မင်းသားလေးက ဟိုကားမှာ ခြေမကွဲသွားတာ၊ ဒီ မင်းသားကတော့ ပါးပေါ်မှာ ဆူးခြစ်သွားတာ၊ အဲဒါကျတော့ ပရိ

သတ် အသိမြန်တယ်၊ ပြောရရင် ရင်ထဲ နင့်ကျန်စရာပါပဲဗျာ...

လူကြမ်းဆိုတာ ဝဋ်နာကံနာခံရတဲ့ အမျိုးအစားလားလို့ သတ် မှတ်ရမယ့် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်လို့ ဒီကောင် ပြောခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောပါသေးတယ်၊ လူကြမ်းတွေအတွက် 'ကိုလူချောတို့ အဖွဲ့' အတွက် ပုံပိုး၊ ကူညီကြတဲ့ အနုပညာသမားတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးလဲ တင်တယ်၊ ပီတိလဲ ဖြစ်မိတယ်တဲ့ လေ"

ကိုညိုဒေါင်းစကားကြောင့် အဋ္ဌေးက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်နော်...၊ မိုးပြာက လူချစ်လူခင် ပေါတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကိုသားကြီး၊ ကိုမိုး၊ ကိုနေတို့ အပါအဝင် မင်းသားတော်တော်များများကအစ မင်းသမီးထဲမှာဆို စောနန္ဒာ၊ မမို့ဆိုလဲ သူကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတယ်နော်၊ အဋ္ဌေးတို့ကိုလဲ အခြောက်ဖို့လို ဆိုပြီး ကိုညိုဒေါင်းတို့လို နိုင်ထက်စီးနင်း မဆက်ဆံတာ အမှန်ပဲ"

အဋ္ဌေးစကားကြောင့် ကိုညိုဒေါင်းက မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သည်။ ကိုကပ္ပလိကတော့ ရယ်နေပါသည်။ အဋ္ဌေးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

"ဟိုတစ်နေ့က အန်တီ ဒေါ်စံရှားတင်နဲ့ ဈေးထဲမှာဆုံတော့ ဟို ကောင်လေးကို တွေ့သေးလားတဲ့၊ တွေ့ရင် အမေမှာတယ် ပြောလိုက်ပါတဲ့လေ"

သူ့အကြောင်းတွေ နားမစွင့်ဘဲ ကြားနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူ့ကို လေးစားစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ သေချာလာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှက်နေမိသည်။

သမီးမိုးဖြူက အိမ်မှာ ဒီပဲတဲနေ့က ပြောဖူးသည်။ မာမိနိုင် ဒေဖေကို ဘာလို့မုန်းတာလဲတဲ့...

သူမက မိုးဖြူလေးကို စချင်တာကြောင့် မချစ်လို့ပေါ့လို့ပြောတော့ သမီးက မုန်းတာမကောင်းဘူး၊ ချစ်တာကောင်းတယ် မာမိနိုင်တဲ့၊ သူမ သမီးမကားကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်မိတာ သေချာသည်။

“မောင်မိုးဖြာကို အန်ကယ်လ် တွေကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်စိတာတော့ အမှန်ပဲ။ မင်းလေးလေး၊ ခြံအရောင်းအဝယ် ကိစ္စနဲ့ ဦး ဒီရောက်လာတော့ မင်းနဲ့ ဒီကောင်ကြီးအိမ်မှာ တွေ့ကြ သေးတယ်လေ...။ အဲဒီည မင်း လေးလေးနဲ့ သောက်ရင်းစားရင်း အမှတ်မထင် ဆိုင်ထဲမှာ ဒေါက်တာရဲညိုနဲ့ တွေ့တာပေါ့ကွာ...။ သူကလဲ သူ့စည်သည်တွေနဲ့ စားသောက်ပြီးစီးလို့ အပြန်မှာ မင်း လေးလေးနဲ့ တွေ့တာနဲ့ စကားစပ်မိကြရင်း မောင်မိုးဖြာဟာ သစ္စာ သားမှန်း ဦး သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် မင်းအဖေ ဘယ်သူ လဲလို့ ဦး ပြောလိုက်မိတယ်လေ...”

ဒေါက်တာရဲညိုနှင့် မိမိတို့ သူ၊ ပြီးတော့ လေးလေး ဦးညိုမြင့် အားလုံး လေးလေးအိမ်မှာ ဆုံတွေ့ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ တစ်နေရာ တစ်နေရာစီမှာ သစ္စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ မိုးဖြာနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဆုံခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ ကံကြမ္မာတုတ်ထားတဲ့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ပဲ”

ဒေါက်တာရဲညို စကားကြောင့် ဦးညိုမြင့်က...

“သစ္စာက ခင်ဗျားလဲ သိမှာပါ ကိုရဲညို၊ သိပ်သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတယ်။ ခေါင်းမာမယ့်ပုံပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညိုမြင့်”

လေးလေးအမေးကြောင့် ဦးညိုမြင့်က...

“သူ သူ့ကို အလိုမတူဘဲ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုရဲထွဋ်...။ အဲဒီ ကိုရဲထွဋ်က သူ့ကို သိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုပြုမူခဲ့တာပါဆိုပြီး သူ့အမှား ကိုသူ သစ္စာဆီမှာ ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ခွင့်ကို ငြင်းတယ်။ ငြင်းလို့လဲ သူ့အစ်ကို ကိုမင်းကံကို အပြိုးထားတာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းမာတယ်လို့မထင်ဘူး အစ်ကိုကြီး”

ဒေါက်တာရဲညိုစကားကြောင့် ဦးညိုမြင့်က လှည့်ကြည့်သည်။

“ခေါင်းမာတယ် မထင်ဘူး ဟုတ်လား ကိုရဲညို”

ဒေါက်တာရဲညိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ လေးလေးကတော့ ဒေါက်တာရဲညိုစကားကို လက်ခံဟန် ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံး၍ကြည့် နေသည်။

“သူ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ နေရတဲ့ဒုက္ခ၊ နောက်ထပ်တစ်ခု စာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အဓမ္မသိမ်းလို့ရမယ်လို့ ဒီလူ ဆင်ထားတာ မှားကြောင်း မသစ္စာ ဖြေရှင်းပြလိုက်တာပါ”

သူ မေမေ့ကို မျက်ဝန်းမှိတ်ရင်း ပုံဖော်ကြည့်သည်။

ငယ်ဘဝ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ မေမေ့နဲ့ ကျောင်းအတူသွား ခဲ့ကြတာတွေ...။ ညအိပ်ရာဝင် မေမေပြောပြတဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ စားထောင်ရင်း အိပ်မောကျခဲ့ဖူးတာတွေ မြင်ယောင်ရင်း မျက်ရည်ဝဲ

မိပါသည်။

“မှန်တယ်၊ ကိုရဲညိုပြောစကားကို ငါလဲ ထောက်ခံထား
ညိုမြင့်”

“ကိုရဲထွဋ်က သူ့ကိုယ်ဝန် မသစ္စာဆီ ပါသွားမှန်း မသိသ
လား ကိုညိုမြင့်”

“အစပိုင်းကတော့ မသိဘူး ထင်ပါတယ်၊ နောက် တရား
ဆိုင်တော့မှသာ ဒီလူ သိသွားတယ်၊ သစ္စာ မြေရာပျောက်ချိန်
ကိုရဲထွဋ် ကျုပ်ဆီ လာတယ်၊ သူ သစ္စာကို တောင်းပန်ချစ်
အကြောင်း...၊ လက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့ ပြောတာ
လေး၊ သူ့ရဲ့စိတ်ဖြစ်ကို သူ ခံရတာပဲ ထင်ပါတယ်”

ဦးညိုမြင့်စကားကို အားလုံးက လက်ခံဟန် ခေါင်းညိတ်သည့်

“ဒါနဲ့ သစ္စာကရာ ကိုရဲထွဋ်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပုံရလား
လေးလေးအမေးကို ဦးညိုမြင့်က...

“သံယောဇဉ်မရှိလို့ ဒီလိုလုပ်တာပေါ့ ဖေသစ်ရာ...”

“မဟုတ်ဘူး...၊ သစ္စာ ကိုရဲထွဋ်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်
ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာတဲ့အသံ...။ သူတို့ တံခါးထဲ

ကြည့်မိတော့...

“အစ်မမြ”

“မာမိ...”

ဆေးရုံက တန်းဝင်လာဟန်တူသူ မာမိက လွတ်နေတဲ့ဆေး
ပေါ် ထိုင်ရင်း...

“ကိုရဲထွဋ်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့လဲ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့...၊
မြို့လေးမှာ ကိုရဲထွဋ်က အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လူရမ်းကား သူဌေး
သား၊ ဒါကို သစ္စာက ကြည့်မရခဲ့ဘူး၊ ငွေအင်အားနဲ့ ဖြေရှင်းချင်
တယ်၊ ငွေအားနဲ့ အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်...”

သစ္စာကိစ္စမှာလဲ သစ္စာက သူ့ကို တန်းဖိုးမထားလို့ ဒီလိုပြုကျင့်
ခဲ့တာလို့ သစ္စာ ထင်သွားခဲ့တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အချစ်ကြီးလို့
အမျှက်ကြီးသွားတာပေါ့ရှင်”

“အင်း... အဖြစ်အပျက်တွေက သိပ်အံ့ဩစရာတွေပဲနော်”
လေးလေးရဲ့ အမေးစကားကြောင့် ဦးညိုမြင့်ကလည်း...

“မထင်မှတ်တာတွေဖြစ်လာဖို့ ကံတရားဆိုတာ လူတွေကို
အသုံးချလိုက်တာဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဒါဆို နွေဦးနိုင်နဲ့ မိုးပြာက ဖအေတု မအေကွဲတဲ့ မောင်နှမ
တွေပေါ့”

“အဲဒါလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျ”

“ဘယ်လို...”

ဒေါက်တာရဲညိုက မာမိကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒီစကားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မပြောသင့်တာ
အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူမှုရေးရှုထောင့်ကကြည့်တော့ မောင်မိုးပြာ
အတွက်ကြောင့် ပြောသင့်တယ် ထင်တယ်လေ၊ မောင်မိုးပြာကတော့
အရိပ်အမြွက် သိပြီးသားပါ၊ ဒီလိုဗျ...”

“ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”

ကျောက်ဖြူက လေးလေးကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

လေးလေးက ပန်းတွန့်သည်။

ကရိုနီးအဖွဲ့တွေ ထရော်လီတွေကို ကိုဇော်က ကျောက်ဖြူကို ခေါ်သွားရင်း (Camera Angel)အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၏။ ပြီးတော့ ကိုဇော် ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကျောက်ဖြူ ငုံ့ကြည့်လိုက်နဲ့ (Camera Bound) တွေထဲက အရုပ်တွေအတွက် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

လေးလေးက သူ့ကိုခေါ်သွားရင်း လေးယောက်သား ဆုံမိကြသောအခါ...

“လေးလေး မလွယ်ဘူးနော်...”

“ဘာကိုလဲ မောင်ဇော်...”

“မိုးပြာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကိုနေက ရဲတွေလိုက်လာလို့ ပြေးတဲ့အခန်းကို ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြတယ်၊ အဲဒါက

အရေးမကြီးပေမယ့် ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြေးတဲ့အခန်းမှာ ဒီတံတားအပျက်ပေါ်က ပြေးရမှာ၊ ဆိုင်ကယ်ပိတ်နဲ့ ဒီတံတား ခံနိုင်ပါ့မလား...”

ဆွေးမြည့်နေတဲ့တံတားကို ရည်ညွှန်းရင်းပြောတော့ လေးလေးက တံတားဟောင်းပေါ်တက်ကာ ချိန်ဆကြည့်နေသည်။

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းကို နေထိုက်ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်မှာလား...၊ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်...၊ သူက အတွေ့အကြုံရှိတာ မဟုတ်ဘူး...”

ကိုနေကတော့...

“ဟာ... ရပါတယ် လေးလေးရာ...”

လေးလေးက ကိုနေစကားကို လက်မခံနိုင်ပုံ ရသည်။

“ဖြစ်ပါဘူး မလုပ်နဲ့...၊ အန္တရာယ် အရမ်းများတယ်”

လေးလေးစကားကြောင့် ကိုနေ စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

“လူကြမ်းထဲမှာ လုပ်နိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူပါလဲဟေ့...”

“ကိုအရိုင်းမင်း ရှိတယ်...”

“လခွီးမှပဲ... အရိုင်းမင်းခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ငနေနေရာ အစားထိုး သရုပ်ဆောင်ဖို့ကို ဖြစ်မလားဟ၊ ချီးဦးနေောက်ပိုင်ရှင်ရဲ့...”

ကိုဇော်က မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့်...

“ပျံလွှားနဲ့ ဗလကြီးပဲ ကျန်တော့တယ် လေးလေး...”

လေးလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကဲ... မရှိလည်း ငနေသာ လုပ်ခိုင်းတော့ကွာ”

လေးလေးရဲ့အားလျော့သံ စကားကြောင့် သူက...

“လေးလေး ကိုနေတော့ ခိုင်းမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲ လူစားဝင် ပေးမယ်”

မိုးပြာရဲ့ စကားကြောင့် လေးလေးက...

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေး”

“လေးလေးက ဘာမှ အရေးမပါသလို ဟန်ဆောင်ရင်း...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ကိုဇော်က လေးလေးရဲ့စကားသံကို သိပ်ရပါတယ်။

“မင်းရယ်၊ မိနိုင်းရယ်၊ လေးလေးရယ် ဒုတိယမြောက် ဆုံ စည်းမှုမှာ ထပ်ဆောင်တရမယ့်ကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာ သူ မိုးရိမ်နေ တယ် မိုးပြာ”

ကိုဇော်က ပြောပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ထပ်ဆောင်တရမယ့် မယ့်ကိစ္စမျိုးတွေ ဆိုတဲ့စကားဟာ သူ့အား ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ဒီတီဆိုင်ကယ်ကို လိဘာ တင်လိုက်တော့ စက်သံက ဆူညံ သွားသည်။

ရိုက်ကွင်းအတုကို ပြသထားပြီး အဲဒီရိုက်ကွင်းအတုမှာ ဒါရိုက် ကာကို စက်အဖွဲ့က ကိုအေးဆန်းကို သရုပ်ဆောင်ခိုင်းထားရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးစားလေးကို ပခုံးပေါ်တင် ဒီကနီမပါ နဲ့ မျက်မှန်၊ ကိုနေရဲ့ ဟာဝေယံရှုပ်တစ်ထည်နဲ့ ကိုအေးဆန်းက ဆောက်ပြောင် သားဖျားနေပါသည်။

ကိုဇော်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားမေးတော့ အားလုံးက အချက် ပြသည်။ လေးလေးက ခေါင်းညိတ်အပြုမှာ အကွရာကဏန်းတွေကို ဆောက်ပြန် ရေတွက်ရင်း အက်ရှင်လို့ အော်သည်။

ကလက်ရှိုကို လွတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ကယ်ဟာ ပင်မ ဆမ်းမကြီးက ခွဲထွက်သွားတဲ့ ကျောက်လမ်းဟောင်းအတိုင်း တစ် ဆန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။ ကရိန်းပေါ်က ကိုတင်ဆန်း၊ လမ်း အသစ်ပေါ်က ကိုကျောက်ဖြူတို့က ရိုက်ကွင်းအတုပါ ပါအောင်ရိုက် ဆည်။ သူ့ရှေ့မှာ တံတားက ကားဘီးရာတစ်ခုစာ ပျဉ်ပြားချပ်ပေါ်

မှာသာ မောင်းလိုရနိုင်သည်။ ကုန်တာက ကန်လန်ဖြတ် ဇလီဟားဆုံး
သတ္တန် ခပ်စိပ်စိပ်ရိုက်ထားသည့် တံတား...။

အဲဒီပျဉ်ပြားပေါ် မေးတင်လိုက်ပြီး အရှိန်ကိုမလျော့မီ။ သူ
လေးလေးပြောထားတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာအရောက်မှာ
နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ရသည်။ ရဲတွေလိုက်လာသည့်သဘော(အခြေ
ပေါ့။ နောက်မှာသာ ဒီကတ်ကို သပ်သပ် ထပ်ရိုက်မည်။

မောင်းလာရင်း လက်ရမ်းလွှတ်နေတဲ့ နေရာအရောက်မှာ ဆို
ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ ရှေ့ကို တွန်းလွှတ်ပြီး သူ ရေထဲ ဒိုင်မင်ထိုး
လိုက်သည်။

ခပ်ပင်ရေခိုတွေသူတ်နေရင်း ကိုစော် လာပေးတဲ့ ကော်ဖီခွက်
ကို လှမ်းယူသည်။ ကိုစော်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း...

“လက်သီးကိုမောင်မောင် အသက်ပြန်ရှင်လာတဲ့အတိုင်းပဲ၊
စောန့်ကတော့ ကောင်းပါ့ကွာ”

သူ ကော်ဖီ မှတ်သောက်ရင်း...

“တော်ပါဗျာ... ကျောနဲ့သာကျလို့၊ ရင်ဘတ်နဲ့သာကျလို့က
တော့ အဆုတ်ကွဲမယ့်ကိန်း”

ပရိုဂျူဆာ မင်းသားကတော့ သူ့ဆီ လျှောက်လာရင်းက...

“ဟေ့ကောင် ဒီကတ်ကတော့ စပါယ်ရှယ်ပဲ၊ မော်နီတာမှာ
ပြန်ကြည့်တာ သိပ်မိုက်တယ်ဟေ့”

“ဪ... ခင်ဗျားကတော့ ပရိုဂျူဆာလေသံနဲ့ ပြောတတ်နေ
ပြီပေါ့လေ၊ အမြောက်အပင်လေးပါ ရပါဗျာ”

“ဟာ... မင်းကလဲ ငါ ညနေစာ ဝမ်းတောဘယ်လဲ ခင်းပေး
ပါ့မယ်ကွာ၊ ကြိုက်တဲ့ဆိုင်သာ ပြော...”

“ခင်ဗျား တကယ်နော် ကိုနေ”

“အေးပါကွာ...”

မင်းသား အဝေးထွက်သွားမှ ကိုဇော်က...

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီကော်ဖီ ဘယ်သူတိုက်တာ ထင်လဲ။”

“ရှုထင် ထမင်းချက်အဖွဲ့က ဒေါ်နု ဖြစ်မှာပေါ့!”

“ထပ်သရိုး... ဒေါ်နုက ဘယ်နှစ်ခါများ တိုက်ဖူးလို့လဲ၊

ဒါ မင်းရဲ့ အမှန်းကိုယ်ပွားလေးဆီကဟ...”

“ဘယ်သူ!...”

“ဪ... တော်တော် ဒုန်းဝေးပါလား မောင်မိုးပြာရယ်၊ ဓမ္မဦးနိုင် ဟေ့”

သူ ကုတ္တီပင်အောက်က ထီးအကျားကြီးရှိရာဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူမက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလွှဲသွားတာလည်း မြင်လိုက်၏။

အလင်းကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ လမင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အဆိပ်ထိလို့ ပိုလင်းပြေခွင့်ရလာသလို။ သက်ပြင်းတွေထဲ မျှော်လင့်ချက်တွေ အလဲလဲပြိုကျခဲ့တာ လေပြည်တွေလည်း သိလောက်ပါပြီ။ နင် အမှားပေးတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်လည်း ကြက်ခြေခတ်ခံရပေါင်းများလို့ အမှန်တရားကို မြင်တဲ့အခါ မယုံကြည်တော့ဘူး။ တိတ်တဆိတ် ကရုဏာကို ပြန်သိမ်းပေးပါ။

ဖိုးကျော်က သူ့အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲထားပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်... စိတ်လျှော့စမ်းပါကွာ”

သူ့ရှေ့က ကောင်လေး သုံးယောက်ကတော့ မှန်တောတောနဲ့ ကောင်မလေးကတော့ အားနာဟန်ရှိပုံရသည်။ အပြာရောင်အင်္ကျီပွင့်ဝတ်ထားတဲ့ ချာတီတီက...

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာပါတယ်ဆိုပြီး သိပ်လဲ ဘဝင်မြင့်မနေပါနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလဲ ခင်ဗျားက လူကြမ်းပါ၊ အဲ... အပြင်မှာတော့ မိုက်လို့ မရဘူးနော်”

“ဘာကွ...”

ဖိုးကျော်က သူ့ကို မဆွဲတော့ဘဲ ရှေ့ကို ထွက်လာသည်။ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က စိတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်...

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ စကားတွေပြင်ပြော၊ မင်းတို့ လေဒီလေးတို့ ငါတို့ စကားလာပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အစ်ကိုက လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် ကိုမိုးပြာ မဟုတ်လားလို့ လာမိတ်ဆက်တာ၊ အဲဒါကို ခင်းတို့က ဘာမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတာလဲ၊ အေး... ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ

လူကြမ်းပေမယ့် အပြင်မှာလဲ တစ်ပြေချင်းဖိုက်လို့ရတယ်။ ဟော့ကောင်ချမလား...။ လာ...”

အဲဒီအခါကျတော့ ကောင်လေး သုံးယောက်က နည်းနည်းရှိန်သွားပုံရတယ်။ ကောင်မလေးက သူတို့ကြားထဲ အတင်းဝင်ကာထားပြီး အင်္ကျီအပြာရောင် ကောင်လေးကို...

“ဇေဇေ... နင်တော်တော့၊ အစ်ကိုတို့ကို ညီမ တောင်းပန်ပါတယ်။ ညီမ အပေါင်းအသင်းတွေ ရိုင်းသွားတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်” ကောင်မလေးက အတင်းတောင်းပန်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူတို့ဖြစ်နေတဲ့ပွဲကို ဘေးက ပိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကလည်း မနည်းနောလှပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နေပြည်တော် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ကနေ ဝဇီရာ ရုပ်ရှင်ရုံပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာမိသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖိုးကျော်က...

“ဘာတွေလဲကွာ...။ အနုပညာသမား အချင်းချင်းတောင် တချို့လူတွေက သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ဆက်ဆံချင်ကြတယ်”

“လူတိုင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖိုးကျော်၊ အဖြူရောင်မျက်နှာရှိတဲ့လူတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရသလို အမည်းရောင်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့လဲ လောကမှာ တွေ့ရမှာ ဓမ္မတာပဲ။ အနုပညာကို ချစ်တာတို့မှတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းကင်ပြင်လို ခံယူထားတယ်။”

ရင်ခွင်ထဲရောက်လာမယ့် တိမ်ဆိုင်တွေဟာ တိမ်ဖြူတွေ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ တိမ်မည်းတွေဆိုရင်လဲ လက်ခံရမှာပဲပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ဖိုးကျော်က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့...

“မင်း တရားဟော ကောင်းတယ် မိုးပြာ၊ ငါ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပါ့မယ်”

သူကလည်း...

“ဂလု ဆိုပြီးတော့လား”

သူ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ ၃၅ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ အိုင်ကြီးက...

“မိုးပြာ လမ်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ ဘိုင်ကြီး”

“ကိုအောင်ခိုင်တို့အဖွဲ့”

သူ ဘိုင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖိုးကျော်နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မိုးပြာ”

“ဪ... မင်းကို ပြောဖို့တောင် မေ့နေတယ် ဖိုးကျော်၊ လေးလေး ဇာတ်သိမ်းပိုင်း လက်ကျန်ရှိက်ဖို့ နယ်ထွက်မယ်တဲ့”

“တစ်နေ့က ကိုဇော်နဲ့ လိုကေးရှင်း သွားကြည့်တယ်ဆိုတာ အဲဒီဟာလား”

“အင်း...”

“ဘယ်ဘက်လဲ...”

“တောင်ကြီး”

၂၂ ပုတ်နှိုးခံရတဲ့ လက်အခံအတွက်တော့
 သိပ်လှပတဲ့ပုဝား
 ချန်ထားပြီး ထွက်မပြေးပါနဲ့...။
 လက်မထပ်ရသေးတဲ့ နှလုံးသားအတွက်
 အများက ပြောတယ်
 သားဆိုးသားမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့
 ဂျစ်ကန်ကန် တုံ့ပေပေ
 မျက်ရည်တွေနဲ့ ချစ်ခြင်မေတ္တာက
 ခြန်းပေနေပါတယ်...။

တခန်း [၅]

တစ်ညနေစာ ဆောင်းဥတုနဲ့ ငါ့နေရာသီကို လာသိမ်းပိုက်
 တဲ့ ချစ်သောလေပြည်...
 မင်းရဲ့အပြုံးကို တွေ့ခွင့်ရဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာမှ တစ်ခါ ဆုံခွင့်ရ
 တဲ့ မျှော်လင့်ချက် ကြယ်တံခွန်တစ်ခုလို ငါ့အတွက်တော့ ရှားပါးခဲ့
 တယ်။ အိပ်ရေးဝ, လို့ စိတ်လန်းဆန်းတဲ့ မနက်လင်းလင်းချင်း
 မျက်ဝန်းတွေ ငါ့တွေ့ခွင့်ရဖို့ မတောင်းဆိုဘူး...
 ဒါပေမယ့်... ဆန္ဒအပျက်တွေခင်း ဆွေးမြည့်နေတဲ့ သံယော
 ဇဉ်နဲ့ မင်းနဲ့ ငါ့ကြားက ကြိုးတံတား ဘယ်သူ ဘယ်သူဆီလာမလဲ
 မတွေးရဲတွေးရဲ ငါ စဉ်းစားမိဖူးပါတယ်။
 ချစ်သောလေပြည်...
 ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်တန့်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အမုန်း အင်အားကြီးစွာ နောက်
 ထပ်တိုက်ခိုက်လာဖို့ အားထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရင် ငါ...
။

“ဆရာ”

ဦးရဲထွဋ် ဝိုင်ထွေကိုဖွင့် လက်မှတ်ရေးထိုးရင်း မော့ကြည့်မိတော့ နုနုရီ...။

“ပြော...”

“ဟဲ့ ဆန္ဒသစ်မဂ္ဂဇင်းက ရိုဂိုတာ မိမိဇော်က ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့...”

ဆန္ဒသစ်မဂ္ဂဇင်းကတော့ သမီးရဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးငြိမ်းတစ်ယောက်သာ သိသည်။ ဒီမဂ္ဂဇင်းက စီးပွားရေးအကြောင်း ထည့်သွင်းရေးသားလေ့ မရှိပါ။ အနုပညာရသပိုင်းနဲ့ အဝါရောင် ဆန်ဆန် သတင်းတွေသာ ရေးလေ့ရေးထ ရှိသည်။ ဘာအကြောင်း ကြောင့်လဲလို့ သူ မတွေးတတ်အောင် သမီးကလည်း မနေ့က ဆရာသစ်တို့နဲ့ တောင်ကြီးကို ရိုက်ကူးရေးသွားကြသည်။ သူ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“ခေါ်ခဲလေ...”

နုနုရီ ပြန်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကောင်မလေးကတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုကို လွယ်ထားရုံကလွဲလို့

သိပ်အပြင်အဆင်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သမီးထက်တော့ ငယ်မယ့်ပုံ ပေါ်သည်။

ကောင်မလေးက ဖြူဖြူသေးသေး ကလေးရုပ်လေးပေမယ့် မျက်နှာနဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ထက်မြက်မယ့်ပုံ ပေါ်သည်။

“ထိုင်... သမီး... ဆို... ဘာကိစ္စရှိသလဲ...”

ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့ကနဲ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း ဂျာနယ်ကတ်ကို ထုတ်ပြသည်။ သူ ဖုံးကြည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့မှ သူမက စတင်၍...

“ဒီစာအိတ်ကို လူကြုံပါးလိုက်လို့ပါ အန်ကယ်လ်”

ကောင်မလေး ကမ်းပေးတဲ့ စာအိတ်အညိုရောင်ကို မြင်တော့ သူ အံ့သြသွားသည်။

“ဒီစာအိတ်ကို လာ,လာ ပေးတာ မင်း...”

စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တံန့်သွားရင်း ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ သိပ်သေချာတာပေါ့...။ သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ စာအိတ်အညို...။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ဒီစာအိတ်အညိုရောင်တွေကို ဟာလာပေးတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါ”

သူ စိတ်ထဲက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း... ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ကို လာ,လာ နေဝင့်ယုက်နတာလဲ...။ ဒီစာအိတ်ထဲက ပုံတွေကရော ဘာအကျိုးရှိလဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ဒေါသကို အပြုံးအေးအေးလေးနဲ့ ကြိုဆို

လက်ခံပါတယ်။

“သိပ်ရှိကာပေါ့ အန်ကယ်လီရယ်၊ ဒီပုံတွေက လူတစ်ယောက် ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေဆိုရင် အန်ကယ်လီ ယုံမလား၊ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပေးမယ့် ပေးတဲ့လူက ပေးတယ်၊ ယူတဲ့လူက မယူနိုင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကာယကံရှင်မသိအောင် ကျွန်မရယ်၊ ဆရာသစ်ရယ် ပူးပေါင်းတင်ဆက်လိုက်တာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ...၊ ငါနားမလည်ဘူး၊ မသိဘူး”
ကောင်မလေးက ထ...ရပ်ရင်း “ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး...”

“အန်ကယ်လီ...၊ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က အန်ကယ်လီ အရင်းနှီးဆုံး လူ့မှာတစ်ယောက်အတွက် ဆေးရုံတစ်ခုမှာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဖူးတယ်၊ အဲဒီဆရာဝန်လေးရဲ့နာမည်က ဒေါက်တာ ရဲညိုတဲ့”

“ဒေါက်တာ... ရဲ... ညို...”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရွတ်ဆိုစဉ်းစားရင်း ဒုန်းခနဲ ပြေးဆောင်လိုက်သလို မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကာ မူးမိုက်သလို ဖြစ်မိသည်။ စားပွဲအစွန်းကိုကိုင်ရင်း ပာန်ချက် ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာရဲညိုဆိုတာ ကျွန်မအဖေပေါ့ အန်ကယ်လီ၊ အင်း... အဖေအရင်းပေါ့၊ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့အထိ သူက ရပ်ဖြဲ ရပ်နေမိသည်။

“ဒေါက်တာရဲညို” ဆိုတဲ့အသံဟာ နားထဲမှာ အလှိုက်နေပါသည်။ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချရင်း သူ

မောပန်းနှမ်းနယ်နေသည်။ ပြီးတော့ စာအိတ်အညိုကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အထဲကအရာကို ဆွဲထုတ်ယူကြည့်တော့ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ မိန်းမလူတစ်ယောက်က ပြုံးနေတဲ့အမူအရာ...၊ ဒီတစ်ကြိမ် ရင်ကို ဆောင့်တက်လာတာက မခံမရပ်နိုင်အောင်ပါ။
“သစ္စာ...”

သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာဖွေနေရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်။ သူမိုက်ပြစ်တွေအတွက် လည်စင်းပေးခံရတဲ့ မိန်းမသား။ မျက်ရည်တွေ စို့တက်လာပါသည်။ တကယ်ပါ သစ္စာရယ်၊ ငါ့သိက္ခာ ငါ့မာနတွေကို နှင့်ခြေရင်းမှာ ပုံချပြီး နင် ခွင့်လွှတ်တဲ့အထိ ငါ တောင်းပန်ပါ့မယ်ကွာ...။

သူ စာအိတ်ကို အမောတကော ပြန်ရှာကြည့်တော့ ဓာတစ်ဆောင် ထွက်လာသည်။ စာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်တော့ လက်ရေးသော သော့တွေ...။

“တိုရိုထွဋ် ခင်ဗျားဘဝမှာ ဒေါက်တာရဲညိုဆိုတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို မမေ့တန်ကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ငှုလိုင်လရဲ့ မှီသည်သည်ညမှာ ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံဖူးတယ်နော်...။

သိပ်တိုက်ဆိုင်ရာအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့တာ ရုပ်ရှင်မတုတ်ဘူး။ ဝတ္ထုတုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ကြံခဲ့ရတဲ့ ကံကြမ္မာဘက်က ကျွန်တော် ငြိမ်း နှော့ပဲဗျာ။

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်လိုပဲ တွေ့ချင်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်။
တစ်ယောက်က အခု ကျွန်တော် ချိန်းတဲ့နေရာ ခင်ဗျားလာရင် တွေ့
ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ လတ်တလော အဝေးမှာပေါ့”

စာက တုံးတိ ပြီးဆုံးသွားသည်။ စာရဲ့အောက်ခြေကိုကြည့်
တော့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေရာကို တွေ့ရသည်။ ချိန်းဆိုထားတဲ့အချိန်
ဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီ။

သူ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီကျော်နေပါပြီ။
သူ ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်တော့ ရုံးခန်းထဲကို နုနုရီ ဝင်လာ
တယ်။

“ဆရာ အစည်းအဝေး သွားမလို့လား”
“ဒီညနေ အစည်းအဝေးကို ရက်ရွှေ့လိုက်တော့ နုနုရီ”
နုနုရီက အံ့ဩဟန်ကြည့်သည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်
ယူ၊ လက်ဆွဲအိတ်ကိုသယ်ကာ တံခါးဆီသွားရင်း...

“ကျွန်တို့ကိစ္စကို နင့်ဘာသာ စီစဉ်လိုက်... ငါ အရေးတကြီး
ကိစ္စ ရှိနေတယ်”

ဘဝမှာ ငွေကြေးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ သူ့ဘဝ၊ သူ့ရဲ့
တစ်နေ့တာမှာ အခု ခံစားချက်တစ်ခုအတွက် အလုပ်ဖျက်ခဲ့ရသည်။

ချိန်းဆိုထားတဲ့ စားပွဲခိုင်းနံပါတ်ကို ကြည့်ရင်း စားပွဲခိုင်းမှာ
ထိုင်နေတဲ့ သူ့အရွယ်လူနှစ်ယောက်တည်း... တစ်ယောက်ကတော့
ဒေါက်တာရဲညို ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကျွန်တစ်ယောက်က မိန်းမသားထစ်ဦး။ အသားလတ်လတ်
ရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းတဲ့လူက သူ့ကို ပြုံးပြပြီး...

“ထိုင်... ကိုရဲထွဋ်...”
“ခင်ဗျားကတော့ ရုပ်ရည် သိပ်ပြောင်းလဲမသွားဘူးနော်
ကိုရဲညို”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ တစ်လက်စတည်း မိတ်ဆက်ပေး
ဦးမယ်၊ သူကတော့ သူ့နာပြုဆရာမကြီး ဒေါ်မြမြဦးတဲ့၊ အစ်မ
မြ... ဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကိုရဲထွဋ် ဆိုတာလေ...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်မြမြဦး”
“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလဲ ရှင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ ကိုရဲ
ထွဋ်”

“ကျွန်တော့်ကို...”

သူ အံ့အားသင့်သွားရင်း ပြန်မေးမိတာကြောင့် ဒေါ်မြမြဦးက ပြုံးသည်။

အချို့ရည်ဘူးတွေ လာချပြီး ငှဲ့ထည့်ပေးတဲ့ ကောင်လေး ထွက် သွားတော့မှ ကိုရဲညိုက စတင် ပြောလာပါသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ရမှာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိပ်တိုက်ဆိုင်စရာအကြောင်းတွေ ရှိလာတော့ ကျွန်တော် ကြံစဉ်ရတဲ့ ကံကြမ္မာဘက်က ကျွန်တော် ရပ်တည်ပြီး စကားပြောချင် တယ်။ ဒီလိုဗျ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလအတွင်းထဲကမှ မတ်လကနေ ဇူလိုင်လအထိ ငါးလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးပေးဖူးတယ်။ တစ် ယောက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့လူမှာပဲ ကိုရဲထွဋ်။ အဲဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ပြန်ပြောပေးနိုင်မလား”

ကိုရဲထွဋ်က ဒေါက်တာရဲညိုကို ကြည့်လိုက်၊ ဒေါ်မြမြဦးကို ကြည့်လိုက် အခက်တွေ့နေပုံရသည်။

“ပြောမှာသာပြောပါ ကိုရဲထွဋ်၊ အကြောင်းရှိလို့ပါ”

သူ သက်ပြင်းချတော့သည်။ သူ ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းပြီး...

“ကျွန်တော် မပြောချင်ဆုံးက အဲဒီကိစ္စပဲ ကိုရဲညို၊ ကျွန်တော် မှုထားတဲ့အကြောင်းကလဲ အဲဒီအတိုက်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီး နွေဦးနိုင် ကြောင့်ပဲလေ...။

တကယ်တော့ နွေဦးနိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့သမီးအရင်း မဟုတ်

ပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ သိပြီးသားပါ ကိုရဲညို၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြောင်း လာပြီး နှစ်လအကြာမှာ ခရီးထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေရှိတဲ့ နယ်ကိုပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကအပြန်မှာ ကြားမြို့လေးတစ်မြို့မရောက်... တော်တော်မှောင်နေပြီပေါ့ဗျာ၊ ကားပျက်ပါလေရော...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကားရိုင်ဘာ ကိုလှူနိုင်နဲ့ ကျွန်တော် ထားအောက် ဆင်းပြီး ကားကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီကုန်နေ တာ ဖြစ်နေတယ်လေ...။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလှူနိုင်နဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီး စီးကို စောင့်ကြည့်မိတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကားတစ်စီးလာနေတာ တွေတော့ တားမိပြီး ဓာတ်ဆီ အကူအညီ တောင်းမိတယ်လေ...။

ကားပေါ်မှာ လူသုံးယောက် ပါတယ်ဗျ။ အားလုံးကတော့ ခပ်ထွေထွေတွေ့ချည်းပဲ။ သူတို့က ဆင်းလာပြီး သူတို့ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ထဲက ဓာတ်ဆီကို စုပ်ထုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကားထဲကို ထည့်ပေး တာပေါ့...။

ကျွန်တော်လဲ ဓာတ်ဆီရပြီဆိုပြီး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ထင်လဲ မထင်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်နောက် ကျောက် လူက ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး အနုကြမ်းစီးဖို့ ကြိုးစား တယ်လေ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကလဲ ဒီရိုင်ဘာ ကိုလှ နိုင်ကို အတင်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ ထောက်တဲ့လူရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ထိုးကြကိတ်ကြတယ်လေ...။

အဝေးက ကားတစ်စီးလာတာလဲ မြင်တယ်။ အဲဒါကို သိတဲ့ ဟိုလူသုံးယောက်က အတင်းအပြတ်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျွန်တော် ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူရဲ့ဆေးချက်နဲ့ ကိုလှိုင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ တယ်လေ...

ဒီမြို့မှာစာင် သူ့ရဲ့ဈာနကိုစိစဉ်ပြီး ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကလေးမီးဖွားဖို့ ဆေးရုံရောက်နေတဲ့ ကိုလှိုင်ရဲ့ဇနီးသည် မသွယ်ကြောင့် ကိုရဲညိုတို့ဆေးရုံကို ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ကျန်တာကတော့ ကိုရဲညို သိတဲ့အတိုင်းပဲ..."

လည်ချောင်းဝ, အထိ တစ်ခုခု ဆိုတက်လာသလို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရတဲ့ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေသည် ရင်ကို လတ်ဆတ်စွာ ပြုစားချင်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲထွဋ်... မီးဖွားခါနီးဆဲဆဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပတ်တီးဗလပွ ဖူးရောင်ကိုင်းနေတဲ့ ရုပ်ကိုမြင်ပြီး ကိုလှိုင်ဇနီး မသွယ်က မေးတယ်။ 'အစ်ကို ဘယ်မှာလဲ' တဲ့။ ခင်ဗျား မဖြေနိုင်ဘူး လေ။ ကိုလှိုင်လဲ ပါမလာ။ ခင်ဗျားရဲ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုလှိုင် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို သိပုံရသွားတဲ့ မသွယ်ဟာ မွေးခါနီးအချိန် ဖြစ်နေတယ်လေ..."

တကယ်တော့ မွေးခါနီးထဲမှာပဲ မွေးခါနီးဆဲဆဲမှာ မသွယ် ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးရဲ့အသက်ကို ကျွန်တော် တို့ မရမက လှယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်နော် ကိုရဲထွဋ်..."

ကိုရဲညိုစကားကို ကိုရဲထွဋ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါ်မြမြ-

ကတော့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပါသည်။

"မှန်ပါတယ် ကိုရဲညို... ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သမီးကို မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆွေမျိုးအရမ်းဆေး တဲ့ ကိုလှိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတဲ့အတွက် ဆေးရုံမှာပဲ ကျွန်တော် အမွေစားအမွေခံအဖြစ် ဆရာဝန်ကြီးတွေ သက်သေထားပြီး မွေးစားခဲ့တယ်..."

ပြန်ပြောရတဲ့ စကားတိုင်းမှာ အားအင်ကုန်ခန်းစရာအကြောင်း အရာတွေ မှီတွယ်နေ၏။

"ဒီအကြောင်းအရာတွေ သမီးလေး သိခဲ့မှာ မိုးရိမ်လို့ ကျွန် တော် ဖုံးကွယ်ခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ ကိုရဲညို။ ဒါတွေ ထားပါတော့၊ အခု ခင်ဗျားတို့ကိစ္စက..."

"ပြောမှာပါ ကိုရဲထွဋ်... ကျွန်တော် အဲဒီကလေး(နွေဦး)ကို မမွေးဖွားခင် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦး ကို ကျွန်တော် ရထားပေါ်မှာ မွေးပေးခဲ့ရဖူးတယ်"

သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံရတဲ့ ကိုရဲထွဋ်ကို ကိုရဲညို တစ်ချက် ကြည့်ရင်း...

"အဲဒီနွေက နွေရာသီ တပေါင်းလ အပူလွန်ကဲတဲ့ အချိန်ကြီး ဗျာ... ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နယ်မြို့လေးတစ်ခုကို ရထားနဲ့ အသွား ကျွန်တော်စီးတဲ့ခုံတဲ့အရှေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်တစ် ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမက မွေးခါနီးဖွားခါနီးအချိန်ကြီး ခရီး ထွက်လို့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပီပီ စေတနာနဲ့ စကားပြောမိပါ

တယ်။ သူက ကျွန်တော်သွားမယ့်နယ်ရဲ့ အနီးနားရွာကို တာဝန်ကျ တဲ့ ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်ကို သိရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရထား စီးလာရင်း လမ်းကြားဘူတာတစ်ခု မရောက်ခင် ရထားတွဲချော်ပြီး ရထားဘီးက မီးထ၊ တောက်ပါလေရော... တကယ့် ငရဲခန်းပဲဗျာ။ မီးကို ငြိမ်းတဲ့သူက ငြိမ်း၊ အော်တဲ့သူက အော်ကြပေါ့လေ...

အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ရှေ့က ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းကလေးက အရေးပေါ် ကလေးမွေးဖွားဖို့အတွက် ရထားပေါ်မှာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ အချိန်သိပ်ဆိုင်းနေလို့မဖြစ်တာနဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ပြောင်းလာတဲ့ ဟောဒီ အစ်မမြရယ်၊ ခရီးသည်အချို့ ရယ်၊ ရထားပေါ်က လူသွားလမ်းမှာ အမြန်ဆုံးရှင်းလင်းပြီး မွေးခန်း တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ဖန်တီးလိုက်တယ်...

အခက်အခဲကြားကပဲ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်မမြ ကလေးကို အောင် မြင်စွာ မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ထာဝရအတွက် မမေ့နိုင်တဲ့ ကုသမှုတစ်ခုပေါ့...

အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ဟာ ခင်ဗျား ဘယ်သူလို့ ထင်လဲ... ကိုရဲထွဋ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်၏။ တွေးဆစရာ စကားတစ် ခွန်းက ကိုရဲထွဋ်နှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်ကျလာသည်။

“ဘယ်သူလဲ ကိုရဲညို...”

ကိုရဲညို သူ့အား ခပ်တွေ့ထေ့အပြုံးနဲ့ တိုးတိုးလေးဆိုခဲ့ပေမယ့် သူက အံ့အားသင့်ခြင်းနဲ့ သူနှုတ်ခံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်ခဲ့ သည်။

“မသစ္စာ...”

သူ့မှာ အားအင်တွေ ကုန်ခဲ့ရသည်ထင်လောက်အောင် ခန္ဓာ ကိုယ်ဟာ လေးလံနေ၏။

အစ်မမြဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက စတင်၍ စကားဆိုခဲ့သည်။

“သစ္စာ ဒီကလေးကို ရအောင် မွေးဖွားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ တာဝန်ကျတဲ့ နယ်ဆေးရုံနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ကျွန်မနဲ့ သစ္စာ ညီအစ်မ အရင်းလို ပိုပြီး ခင်တွယ်လာတယ်။ ကျွန်မ ကျွတ်အားတဲ့နေ့ဆိုရင် သစ္စာဆီ ညအိပ်ညနေ အလုပ်သွားတတ်တယ်။ သစ္စာရဲ့သားလေး ကလဲ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ...”

“သစ္စာရဲ့သား...”

ကိုရဲထွဋ် ရေရွတ်သံစကားမှာ တမ်းတမှုတို့ ရောစွက်နေ၏။ အစ်မမြက...

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲထွဋ်... ရှင်နဲ့သစ္စာ ရခဲ့တဲ့ သားအရင်း ပါ။ အဖေ ဘယ်သူလဲလို့ သိခွင့်မရတဲ့ သားတစ်ယောက်၊ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အငြိုးနဲ့ မာနရဲ့ ပြင်းထန်မှုတွေအောက်မှာ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ရှင်တို့ရဲ့ ရင်သွေးလေ...”

ခပ်မှန်မှန် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တဲ့ အစ်မမြ စကားဟာ အလင်းရဲ့ ဓားချက်လို ရင်ကို နှင့်နေစေ၏။

သူရင်ရဲ့ နာကျင်မှုဟာ နောင်တတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့မဆုံး...

“ကျွန်တော် တာဝန်မကျေတဲ့ခင်တစ်ယောက်ဆိုတာ မျောက် ကျမှုတွေနဲ့ သိခဲ့ရတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့

သစ္စာ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပါရစေဗျာ...”

အစ်မမြရဲ့ သက်ပြင်းအမောကို သူတို့ ကြားစေ၏။

“ရှင် ဒူးထောက်လို့လဲ သစ္စာ သိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဗျာ!...”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲထွဋ်၊ သစ္စာဆုံးကာ နှစ်တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ရှင် ဒူးထောက်လို့လဲ သူ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထပ်ပြီးထပ်ပြီး ကြားသိစေရတဲ့ အကြောင်းအရာအတိုင်းကို အရုံးဆိုတာ သိသာစေ၏။

“သစ္စာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့လို့လဲ ဒီလိုအမှားတွေ ဆက်တိုက် ကျူးလွန်မိတာပါ။ ကျွန်တော် သစ္စာရဲ့အချစ်ကို မရခဲ့ပါဘူး၊ ရခဲ့တာက သစ္စာဆီက အမှန်းတွေ၊ အငြိုးတွေ၊ ဥပေက္ခာတွေ...”

“ရှင် ထင်လို့ပါ ကိုရဲထွဋ်”

“ဘာကိုလဲ အစ်မမြ”

“ရှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မသိလိုက်ရတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒါ သစ္စာ ရှင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

“သစ္စာက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲထွဋ်..၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်မမြ”

အစ်မမြက အပြုံးတစ်ချက် ဖွင့်ဟရင်း...

“အဲဒါပဲလေ ကိုရဲထွဋ်၊ ပေးတဲ့သူနဲ့ ယူတဲ့သူ သဟဇာတ မတည့်တဲ့အခါ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်တတ်တာ မဆန်းပါဘူးလေ”

အစ်မမြရဲ့စကားအဆုံးမှာ ကိုရဲထွဋ်က...

“ကျွန်တော့်ရဲသားက အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ အစ်မမြ”

စိတ်အလောတကြီး အမေးကြောင့် အစ်မမြနဲ့ ကိုရဲညို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

ကိုရဲညိုကို ဆက်ပြောရန် အစ်မမြက ခေါင်းညိတ်ပြတော့...

“ကျွန်တော် အဲဒီကလေးကို မွေးမွေးပြီးချင်း ရထားအလယ် လူသွားလမ်းပေါက်နေ ရထားပြတင်းတံခါးဆီ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိတယ်၊ ရှင်းလင်းပြန်ပြုပြီးနေတဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးဟာ ရထားပြတင်းတံခါးပေါင်တွေကြောင့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ သိပ်တူနေတယ်..၊

ကျွန်တော် ဘာမှမစဉ်းစားခင် ဒီကလေးကို နာမည်ပေးမိတယ်၊ မသစ္စာ အပါအဝင် ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးကြတဲ့ ခရီးသွားမိတ်တွေ အချို့ပါ ကျွန်တော် ပေးမိတဲ့ ဒီကလေးရဲ့နာမည်ကို သဘောတူလက်ခံကြတယ်..”

“ဘယ်သူလဲ ကိုရဲညို...”

ကိုရဲထွဋ် ကိုရဲညိုနှုတ်ခမ်းကို စိတ်အလောတကြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ကိုရဲညိုနှုတ်ခမ်းက အဖွင့်အပိတ်တို့သည် ကြာခဲ့လှသည်ဟု ထင်မှာအမှန်ပင်..။

“မိုးပြာ...”

နေ့စဉ် ကျေးဇူးပြု၍
 ကန်ပရက်ကုသပေးပါ...၊
 ဗြစ်ဗြစ်သံများထွက်မသိရှင်ကျေးဇူးပြု
 တတ်ကို အပြန်အလှန်ဆင်နွှဲပေးအပ်ပေးရန်
 ကျေးဇူးပြု၍ ကန်ပရက်ကုသပေးပါ...၊
 (မိုးပြာ)

ညနေစောင်း အအေးဓာတ်က ခိုက်ခိုက်တုန်စရာ။ ဒီက ရာသီဥတုနဲ့ မရင်းနှီးသောကြောင့် အနေရခက်တာအမှန်...။

ဖြူအထွက် ကားလမ်းကနေကြည့်တော့ ညနေခင်းစုခင်းက လွမ်းစရာပါ။

“မိုးပြာ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ နွေဦးနိုင် ဆိုတဲ့ သူမ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အပြုံးအတေးမပါတဲ့ ခေါ်သံ။ အမူအရာ လှုပ်ရှားမှုသည် ရင်အစိမ်းကို ရေနှေးနှေး ပက်ဖျန်းခံရသလို ထင်စရာ...။

“ဪ... နွေဦးနိုင်”

သူ့ခေါ်သံ ထောက်ထောက်ကြောင့် သူမက ရယ်သံလွင်လွင်နဲ့...

“ရှင်က တစ်မျိုးပဲ မိုးပြာ၊ ကျွန်မနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့ မနိုင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ ဟော... အခုလို ငြိမ်းချမ်းရေးနေမျိုးမှာ ကျွန်မ နာမည်ကို သူစိမ်းဆန်ဆန် ခေါ်တက်ပြန်ရော...”

ရင်းနှီးမှု လွယ်ကူစေတဲ့ သူမလေသံဟာ သူ့ကို ပြုံးမိစေ၏။
“ဘာရယ်တာလဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် သဘောကျစရာတစ်ခု တွေးမိ လို့ပါ။ မနိုင် ကျွန်တော့်အပေါ် အခုလို ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်လာတာ အံ့သြစရာကောင်းတယ် ထင်လို့”

“သူမက မိုင်တိုင်တွေကို မှီသည်။ မိုင်တိုင်တစ်ခုအကြား အကွာ အဝေးမှာ သူမနဲ့ ကျွန်တော်...”

သူမက လက်ဖိုက်ကာ အဝေးကို ငေးသည်။ ဆံပင်တွေကို လေမှာ တလွင့်လွင့်၊ သိပ်လွမ်းဆွတ်စရာကောင်းတဲ့အိပ်မက် ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်လိုပဲ။

“နာရီစက္ကန့်တံတွေ ရွေ့လာတာနဲ့အမျှ စိတ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာမှာပဲလေ။ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ပုံသေနည်းဆန်ဆန် အမုန်းက ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကြာရှည်ထားဖို့ လူတစ်ယောက်က ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး...။

သူ အနုပညာကို ချစ်တတ်တဲ့သူ၊ သူ့အကြောင်းတွေ ကျွန်မ သိလာရတဲ့အခါ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန် လူကြမ်းတွေရဲ့ဘဝကို နားလည် ပေးလို့ ရလာတယ်။ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲလို့ ရှင်ထင်လဲ”

သူမ လှည့်မေးတော့ သူမမျက်ဝန်းတွေဟာ သိပ်လှပတဲ့ ခံစား ချက်တွေနဲ့ မိုင်းဝေဝေရီ။

လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့ခဲ့ရအောင် သူ့ခံစားချက်တွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်နဲ့။

သူမက လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုတွေကို အမြန် ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်း လိုက်ပြန်သည်။ ဒါပေမယ့်...

“အဲဒါ မိုးပြာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်လေ”

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

အမှောင် တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာသည်အထိ နှစ်ယောက် ဘာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြတာ။

အဝေးကို အတူကြည့်ကြပေမယ့်...

တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေကြပေမယ့်...

တကယ်တော့...

“တကယ် ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မိုးပြာ...”

သင်းယွဲ့ယွဲ့ ရန်တစ်ခုခုအတူ စိုးရိမ်နေပုံရတဲ့ အသံရှင်ဟာ လူအုပ်ကို တိုးဖယ်ရင်း သူ့ဘေးမှာ ပုဆစ်တုပ် ထိုင်သည်။

“ရှင် ဆေးရုံသွားလိုက်ပါလား မိုးပြာ...၊ ရှင် အရှိန်လွန်ပြီးကျ တာ တော်တော်ဖြင့်တယ်နော်၊ ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ အခုရော ဘယ်လိုနေလဲ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းတော့ မိန်းကလေးက အလိုမကျဟန်...

“သွားလိုက်ပါ မိုးပြာရယ်၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်”

မျက်ဝန်းထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေဟာ သူ့တစ်ခုခုကို သိနေခဲ့ရင်း မျက်ဝန်းရံအသက်ရှင်မှုဟာ သိပ်လှပါလားလို့ သတိထားမိပြန်သည်။

“ဒီလောက်အမြင့်ကကျတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းလိမ်တာ သိသာတယ် မိုးပြာ”

ဖိုးကျော် စကားကို ကိုအောင်ခိုင်က...

“ဘာမှမဖြစ်ခင် ဆေးရုံကို စောစောစီးစီး သွားလိုက်ပါကွာ၊ ဒီကောင်လေးကလဲ ခေါင်းမာနေရသေးတယ်”

“ကျွန်တော် တကယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီဆင်းနီပြီးရင် ပြီးပြီပါ၊ ပြီးတော့မှ သွားမယ်၊ လေးလေးတို့အလုပ် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ၊ ကိုဇော် ညနေ စောင်းတော့မယ်နော်... သွားပါဗျာ”

သူ ပြောတော့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေရော၊ ကိုဇော်ပါ ထွက်သွား

သည်။ လေးလေးနဲ့ သူမက သူ့အနားမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ သူမက စိုးရိမ်နေတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ စိတ်မချနိုင်ပုံ ရှိသည်။

“တကယ် ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာလား မိုးပြာ...”

သူ သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုံးမိသည်။ လေးလေးက သက်ပြင်းချကာ ထွက်သွားနှင့်သည်။

“ကိုယ် မင်းအပေါ်မှာ မဆပ်နိုင်သေးတဲ့ အကြွေးတစ်ခုရှိခဲ့တယ်”

သူမရဲ့ ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းအကြည့်...

“ကိုယ့်ကြောင့် မင်း မျှော်လင့်ထားတဲ့ ရွှေစင်ရုပ်တု လွှဲခဲ့ရတာလေ...”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်ဝန်းက မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိန်ဆင်းလာသည်။

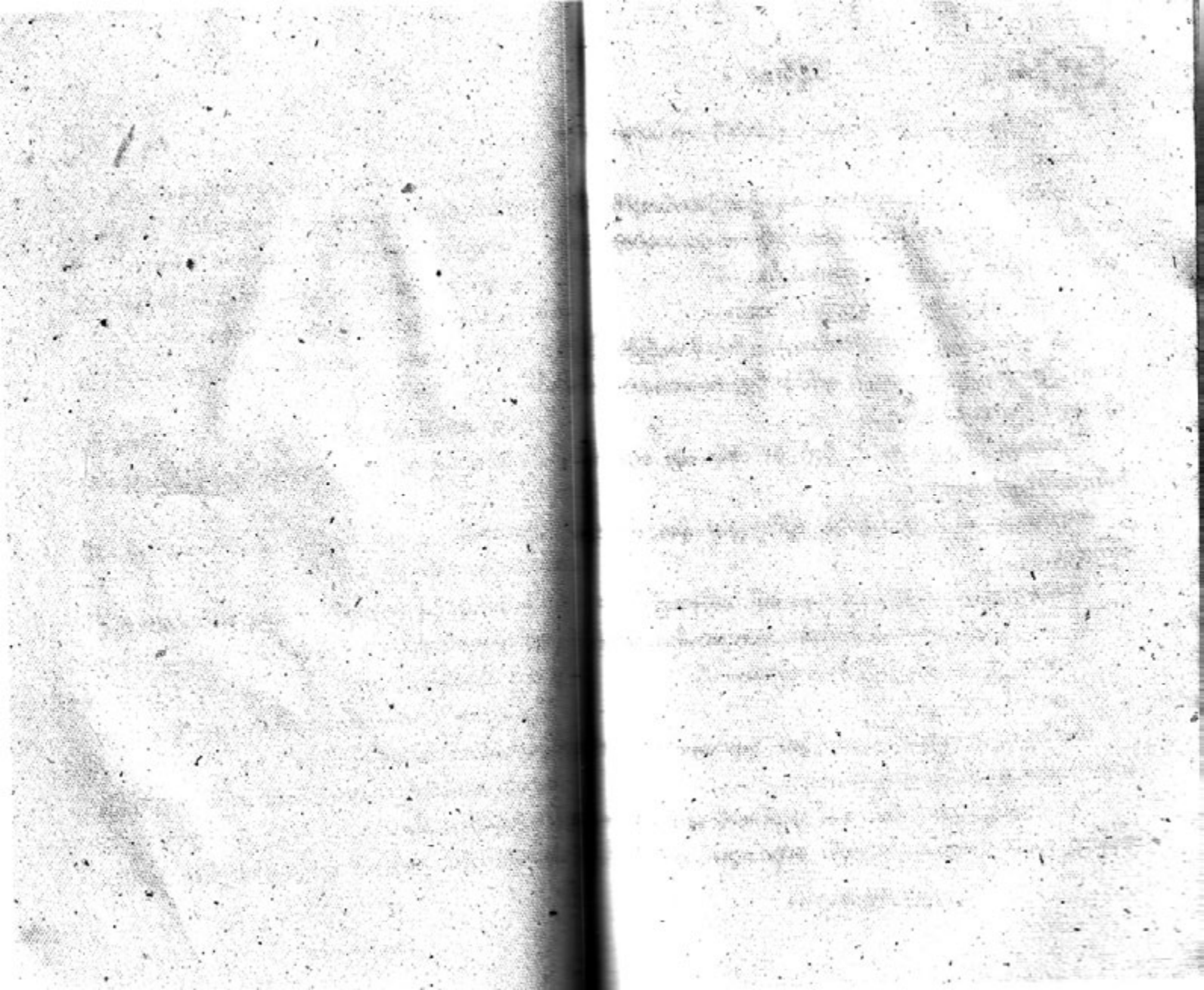
“မဟုတ်ဘူး မိုးပြာ...၊ ကျွန်မ အဲဒါတွေ မလိုချင်တော့ဘူး”

မျက်ရည်ရစ်ပိုင်းသော မျက်ဝန်းနဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှုပြည့်စုံသော အပြုံးသည် သိပ်လှပနေခဲ့သည်။

“ရှင်ပြောတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက တိမ်တိုက်တွေ ရှိနေမှတော့ ရွှေစင်ရုပ်တုဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး”

စကားဆုံးမှာ ဆန္ဒနဲ့ လင်းလက်နေတဲ့ အကြည့်တွေ အပြန်အလှန် တုံ့ပြန်မိကြသည်။

သူမက ဘာမှထပ်မပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

“မိမိ နှင့် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... နှင့်မိတ်ကို အလုပ်ထဲမှာ ပဲ ထားလေ၊ တခြားကို မိတ်မပျံစေနဲ့”

ကုတ်အနက်ကို ဝတ်ထားတဲ့ ကိုနေက ရေခဲအုတ်ပင်ထဲထွက် သပ်တင်သည်။ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာအတုကို အနားမှာလာရပ်တဲ့ ကောင်လေးဆီက မှန်ကိုယူကာ ကြည့်သည်။

“သူမက သူရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်နေပါသည်။

သူမ မျက်ဝန်းကိုတိုင်း ခေါင်းကိုမော့ကာ မိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင် ကြိုးစားနေပုံရသည်။ နောက် မျက်ဝန်းကိုဖွင့်ကာ လေးလေး ကို အချက်ပြတော့ ကိုစော်က...

“အားလုံးငြိမ်မယ်... ရယ်ဒီ ဖိုက် ဖိုး သရိုး တူး ဝမ်း စီးရိုး အက်ရှင်”

ရေသံတွေမှတစ်ပါး သက်ရှိတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက ခိုးစဉ်းမှု မကြားရ။

သူမရဲ့ရှာကျင်ခြင်းက မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ ခေါင်းခါရင်း သစ်ပင်ကို ဖိုနေရာက အားယူထုမိသည်။ ကိုစော်က သူ ထုရပ်တာကို မြင်ပုံရတယ်။

“ကတ်... ကတ်...”

ပါးစပ်ကလည်း ခော်... သူမတို့ရှိရာ ရေတံခွန်အောက် ကျောက်ဆောင်အထိ ဆင်းသွားရင်း...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိမိ... နင် မောင်နေကို မုန်းရမတဲ့ အမုန်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အမုန်း မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်

ပေးကမ်း ခါးခါးသီးသီးအမုန်းကို အခု ပစ္စုပ္ပန်အထိ သယ်လာရ တာ...”

လေးလေးက သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီအမုန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နင် သိပါတယ်”

တိုးတိတ်ပေးမယ့် ထိရောက်လွန်းသည်။

သူ လေးလေးတို့ရှိရာကို သွားတော့ ကိုစော်က ခိုးရိပ်ဟန် လှမ်းတားသေးသည်။

“ရတယ် ကိုစော်”

သူ လာတာကိုမြင်တော့ အားလုံးက ကြည့်နေကြသည်။

“လေးလေး...”

“ဘာလဲ မိမိပြာ”

“နွေညီနိုင် အဲဒီမုန်ရုန့် ကျွန်တော် ကူညီပေးချင်တယ်”

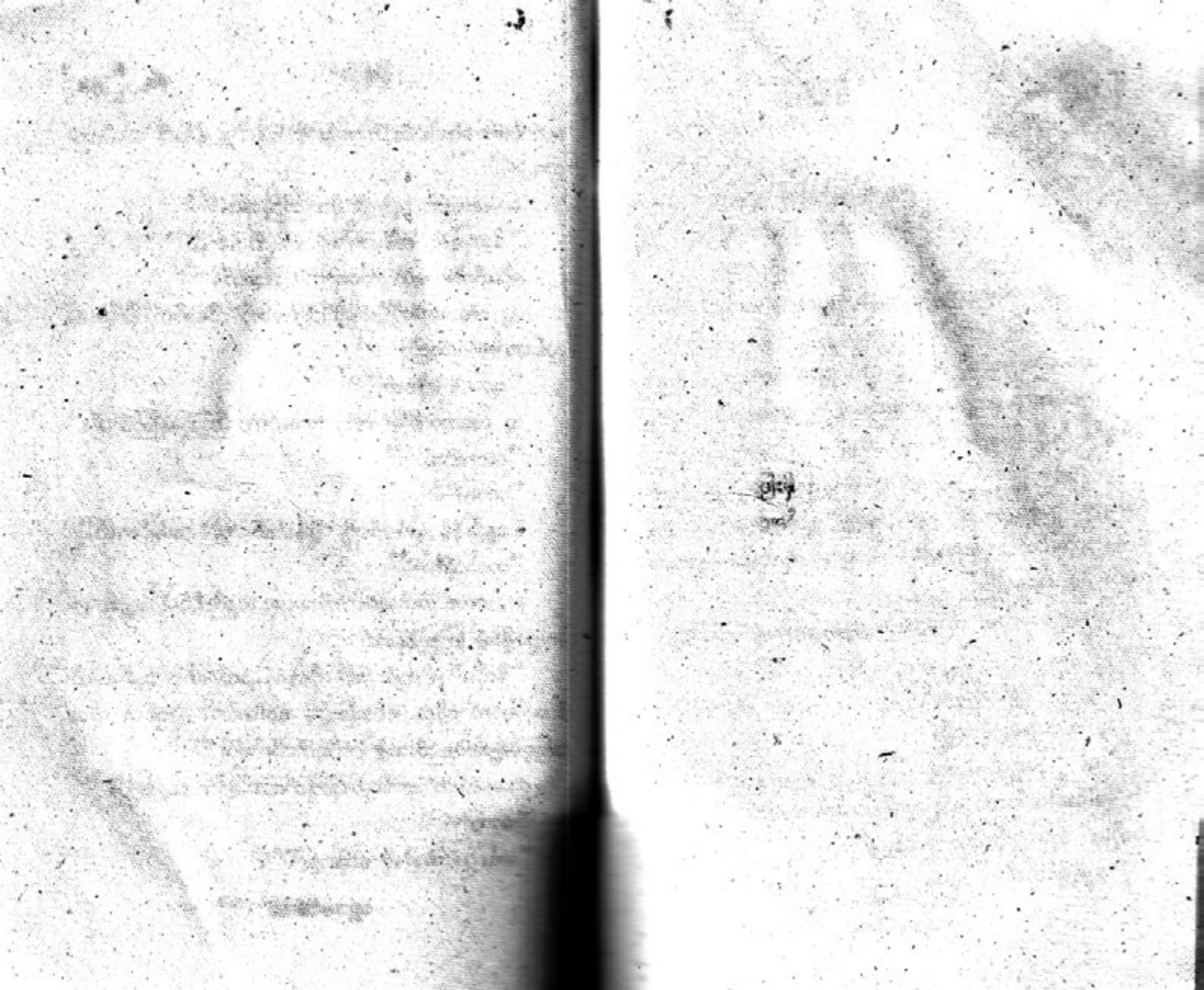
“ဘယ်လို!...”

လေးလေး အပါအဝင် ကိုနေရာ နွေညီနိုင်ပါ သူ့ကို နား မလည်နိုင်ပုံ ကြည့်နေ၏။

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော် ကိုနေရာက ဝင်ရပ်နေပေးမယ်၊ ဒီကတ်မှာက ကိုနေ ခုပ်အပြည့်မှ မပါတာ... လိုရင်လဲ ကိုနေ အပြုခုပ်ချည်းပဲ၊ သီးသန့် ထပ်ဖိုက်လိုက်ပေါ့”

လေးလေးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ခဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့...

“အင်း... အဲဒါဆို မခိုးဘူး”

“မိုးပြာ...”

ကျားမှာတစ်ကောင်ရဲ့ အာခေါင်ခြစ်သံလို သူမရဲ့ခေါ်သံ...။

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို ဖမ်းကိုက်လိုက်ပုံဟာ သူ့ရင်ကို ပို၍ နာကျင်စေသည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မရဲ့ ရှင်သန်မှုအတွက် မကောင်းသိုးဝါး တစ်ကောင် အမြဲ ပူးကပ်နေရတယ်”

သူမ ဓားမြှောင်ကို အားယူ ကိုင်မြှောက်ပုံက အားပါလှ၏။ ကင်မရာကို ကျောပေးထားပေမယ့် သူမဖုံးအလှုပ်က လူမရဲ့ မခံချင်စိတ်ကို ပိုမိုဖြစ်စေပါစေမှာ အမှန်ပင်...။

“ကျွန်မ ရှင်အရိပ်က လွတ်ချင်နေပါပြီ မိုးပြာ၊ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မှာ အမှန်ပဲ...။ ရှင်ကိုဖြင်တိုင်း မုန်းရလွန်း စိတ်မှာရလွန်းလို့ ကျွန်မ နှလုံးသား လည်း ပင်ပန်းနေပါပြီ”

သူ ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးမိသည်။ သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား တယ်။

“ရှင်... ရှေ့မတိုးနဲ့နော်...”

သူ ထပ်တိုးမိပြန်သည်။

“ရှင်... ရှေ့တိုးမလာနဲ့...”

ခေါင်းခါယမ်းကာ သွေးရူးသွေးတန်းအော်ရင်း နောက်ထပ် အတိုးမှာ သူမလက်ထဲက ဓားမြှောင်သည်...

သူ့ရဲ့ရင်ခုံစီ...။ သူမနဲ့ သူ ပူးကပ်သွားတယ်။

သူ အသင့်ငှက် သိမ်းထားတဲ့ သွေးအတွက် ရင်ချင်းကပ်ကာ နှစ်ဦးသား ဖိချေလိုက်တော့ သူမရော သူပါ စိုရွံ့သွားသည်။

ကင်မရာဘက် မျက်နှာမူထားတဲ့ သူမရဲ့ရယ်သံက လက်စား ချေခွင့်အတွက် ကျေနပ်နေစုံရတယ်။ သူမ ဆံနွယ်မျှင်တွေက သူ မျက်နှာကို ကပ်ငြိတွယ်နေသည်။

အားရကျေနပ်သော သူမရဲ့ရယ်သံ...

ရင်ချင်းအခွာမှာ သူ ဒူးထောက်မိလျက်သား...။ သူပါးစပ်ထဲမှ သွေးတို့တို့ စီးကျပြရင်း သူမကို ခပ်ငွေ့ငွေ့ ပြုံးပြသည်။

“ကတ်...”

ရိုက်ကွင်းဖြုတ်သံနှင့်အတူ...

“ကောင်းလိုက်တာ မိနွေရာ... အကယ်ဒီပျော့ပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ...။ ကြည့်ရတဲ့သူတောင် ရင်မောစရာ”

“နွေဦးနိုင်တို့က လုပ်လဲ လုပ်တတ်ပါ့ကွာ”

သူမက ခပ်လွင်လွင်ရယ်ရင်း သူ့ဆီလာကာ...

“ကဲ... ထ၊ပါတော့ မိုးပြာ”

သူ ဒူးထောက်နေတဲ့အတိုင်း သူမက သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း ပြောပြီး သူ့လက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့... သူ...

“ဟင်... မိုးပြာ...”

သာကြီး...

မင်း အကယ်ဒမီရုပ်ဆွဲ မလိုချင်ဘူးဆို...

မင်းအတွက် ကောင်းကင်ထက်က တိမ်တိုက်တွေ ပန်းလိုစေနေ

ကြတယ်။

အားလုံးက ပြောတယ်၊ သူ့အတွက် အကယ်ဒမီပေးစရာ မလိုပါ

ဘူးတဲ့။

(အိုက်တာ ဦးစေသစ်)

ကိုကို...

ကျွန်မအတွက်ကတော့ အသက်ရှင်နေတာထက် အမြဲတမ်း
သတိရမိတာက ရင်ထဲမှာ ကျွန်မအသက်ခွဲအတူ...။

(ပိပိဝေ)

မိုးကြိုး...

မင်းပြောတဲ့ 'အစားထိုးမှု'ဆိုတာ
မင်း မရှိတော့ ဘယ်သူလဲ...။

(ကိုလူချောတို့အဖွဲ့)

တီဇွန်ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်မိ
တော့ နံဘေးက ရှိုက်သံတစ်ခုက တိုးဝင်လာသည်။

စိုးဖြာ အဲဒါ မျက်ဝန်းရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေ...၊ ငါပြောတဲ့
အဓိပ္ပာယ် မင်း သိမှာပါ။ ကြည့်စမ်း... သတ်မှတ်ထားရာ ထိုင်ခုံ
ကိုယ်စီမှာ အကယ်ဒမီရသူတိုင်း ရုပ်တုကိုယ်စီ ပိုက်ထွေးနေကြ
ပေမယ့်...

ခုံတစ်ခုံကတော့ လွတ်နေပါသည်။

သူ့အစား ဘယ်သူမှ အစားထိုး ဆုတက်မယူခဲ့...။

တစ်ဦးချင်းဆီ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောကြသည်။

“.....ခုနစ်အတွက် အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုကို
'ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက တိမ်တိုက်' ဇာတ်ကားနဲ့ အကောင်းဆုံး အမျိုး
သမီး ဇာတ်ဆောင်ဆု ရရှိခဲ့တဲ့ နွေဦးနိုင်...”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း၊ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ သူမ
က ကောင်မလေးတစ်ယောက် လှမ်းပေးတဲ့ ဖိုက်ကရိုဖုန်းကို လှမ်း
ယူကာ ပရိသတ်ဆီကို လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်သည်။

သူမ ပရိသတ်ကို ပြုံးပြလိုက်ချိန် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မြား နှစ်စင်း လိုက်မောနေတဲ့ သူမရဲ့အသံက မြန်မာပြည်အနှံ့ ကြားနေ ရပါတယ်။ ဒါ သရုပ်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ယုံကြည်နေ တယ် မိုးပြာ...။

သိပ်စစ်မှန်တဲ့ ရင်ထဲက စကားတွေ သူပြောနေတာလေ...
“ကျွန်မ ရရှိခဲ့တဲ့ အကယ်ဒမီဆုအတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့်...”

စကားသံ ရပ်သွားပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်နေ ကြ၏။ အားယူ ထိန်းပြောနေရပေမယ့် မျက်ရည်တွေက အဆက် မပြတ်...။ မင်းအတွက် အားတင်းပေးပါလို့ ငါ့စိတ်ထဲက သူ့ကို အားပေးမိတယ် မိုးပြာ...။

“အနုပညာနဲ့အတူ အမြဲတမ်း မသေဆုံးနိုင်မယ့် ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူကိုပေါ့၊ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ချစ်တယ် လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နားလည်နေခဲ့ တယ်၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူ ဘယ်တော့မှ သေဆုံးသွားမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ပရိသတ်တွေအတွက်လဲ သူ သေဆုံးသွားမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဝိညာဉ်အထိ သရုပ်ဆောင်ပြခဲ့တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ အမြဲတမ်း လွမ်းနေမှာပါ...”

လက်ခုပ်သံတွေက ရုပ်မြင်သံကြားမှတစ်ဆင့် ကြားနေရ သည်။ ငါ့ရင်တွေ ကြေကွဲ နာကျင်နေပါပြီ မိုးပြာ...။ ငါ့လို ခံစားမှုဝေဒနာတွေ ပရိသတ်တချို့ဆီမှာလည်း ရှိကြမှာပါ။

“မိုးပြာ...”

ငါ့ဘေးနားက တစ်ယောက်ယောက်က ညည်းတွား ရေရွတ် လိုက်တာ ထင်ပါတယ်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျေးဇူးတင် စကားတွေ ပြော သွားကြတယ်။ နောက်ဆုံး...

“.....ခုနှစ်အတွက် အထူးဆုတစ်ဆုဖြစ်တဲ့ အကောင်း ဆုံး လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်ဆုကို ‘ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကတိမ်တိုက်’ ဇာတ် ကားနဲ့ ရရှိခဲ့တဲ့ မိုးပြာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဤဇာတ်ကားရိုက်ကူးရင်း ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မိုးပြာအတွက် အစားထိုး ကျေးဇူးတင် စကား ပြောကြားမည့်သူကတော့...”

ဧက တိတ်ဆိတ်သွားသေးသည်။ ဘယ်သူ့သွားမလဲ ပရိသတ် က သိချင်ကြပုံရတယ် မိုးပြာ၊ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ တာဝန်ရှိသူ တွေ၊ ဦးသုဇောင့်၊ ဦးဌေးဝင်းတို့ စကားတီးတိုးပြောနေကြတာ ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားမှာ တွေ့နေရတယ်။ ဘယ်သူ တက်ယူမလဲ။

“လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် ဦးအုံကျော် ဖြစ်ပါတယ်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတာကြောင့် လက်ခုပ်သံတွေ ဟိန်းထ၊ သွားပါတယ်။ ငါ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ အတွေးတစ်ခုပေါ့။ ဒီလက်ခုပ်သံဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ် ဥဒါန်းကျူးရင့်နိုင်ပါတယ်။ မင်းကို ငါ ဦးညွှတ်ပါတယ် မိုးပြာ...။

လေးလေး ဦးအုံကျော်က ခန္ဓာကိုယ် ဝဝကြီးကို သယ်မကာ စင်ပေါ်တက်၏။

ပရိသတ်ကို လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်သည်။

ပြီးတော့ တုန်ယင်လိုက်မောစွာ အမြဲတမ်း ကြမ်းရမ်းပြနေတဲ့ လူကြမ်းကြီးရဲမျက်နှာမှာ ကြေကွဲမှုတွေ ထင်ဟပ်နေတာ ငါသိတယ် မိုးပြာ...။

“အခုရရှိတဲ့ အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ်ဆုဟာ မိုးပြာအတွက် ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ရလိုက်သလို ခံစားရပါတယ်...။

ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် သမားတွေ မေးကြပါ။ ကျွန်တော်ဖြေသလို ဖြေကြမှာ ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ လူကြမ်းဆိုတာ ကျွန်တော့်တူ၊ ကျွန်တော့်သား ‘မိုးပြာ’ ပြောသလို ပြောရရင် ဝဋ်နာကံမှာ အနုပညာသမားတွေပါ...။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

ပြီးဆုံးသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေရတုန်းပဲ မိုးပြာ...။

ရှင် သိရဲ့သားနဲ့ ကျွန်မသိကွာအတွက် ရှင်ရဲ့ အမျှော်လင့်ဆုံးဆန္ဒကို ဖုံးကွယ်ထားပေးတာ...။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်လား မိုးပြာ...။

အဲဒီအထဲမှာ ငါရှိတယ်၊
အလင်းနဲ့ အမှောင်မှာ
နေစဉ် ထုတ်လှမ်းကြပေမယ့်
အဲဒီထဲမှာ ငါ ရှိတယ်...။

၅၅၀၄၅